

EUGENE LABICHE ΚΑΙ E. MARTIN

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΠΕΡΡΙΣΩΝ

ΚΟΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΕΡΡΙΣΩΝ

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

ΜΑΓΟΡΙΟΣ

ΑΡΜΑΝΔΟΣ ΔΕΣΡΟΣ

ΔΑΝΙΗΛ ΣΑΒΑΡΥ

ΙΩΣΗΦ (υπηρέτης του Ταγματάρχου)

ΙΩΑΝΝΗΣ (υπηρέτης του Περρισών)

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ

ΕΡΡΙΕΤΤΗ (θυγάτηρ της)

ΕΙΣ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ

ΕΙΣ ΟΔΗΓΟΣ

ΕΙΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ ΤΟΥ ΣΙΔΗΡΟΔΡ.

ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΤΑΙ

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΑΙ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς ἀπὸ Λυὼν εἰς Παρισίους. Εἰς τὸ βάθος κιγκλὶς ἀνοίγουσα πρὸ αἰθούσης ὑποδοχῆς ἐπιβατῶν. Εἰς τὸ βάθος δεξιόθεν θυρίς πρὸς πώλησιν εἰσιτηρίων· ἀριστερόθεν ἐδώλια, πωλήτρια γλυκυσμάτων καὶ ἑτέρα βιβλίων.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΜΑΓΟΡΙΟΣ, ὑπάλληλος τοῦ Σιδηροδρόμου, ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΑΙ,

ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΤΑΙ, ΥΠΗΡΕΤΑΙ

ΜΑΓΟΡΙΟΣ (περιπατῶν ἀνυπομόνως). Αὐτὸς ὁ Περρισὼν νὰ μὴ φθάνη! Μιὰ ὥρα τὸν περιμένω τώρα... Καὶ ἐν τούτοις ἀναχωρεῖ σήμερον ἀκριβῶς διὰ τὴν Ἑλβετίαν μετὰ τῆς συζύγου καὶ θυγατρὸς του... (μετὰ πικρίας). Ἀμαξοπηγοὶ ποῦ ταξιδεύουν 'στὴν Ἑλβε-

τία! ἀμαξοπηγοὶ ποῦ ἔχουν σαράντα χιλιάδες φράγκα εἰσόδημα! ἀμαξοπηγοὶ μὲ ἀμάξι! Ἐνῶ ἐγὼ κερδίζω μόνον δύο χιλιάδες τετρακόσια φράγκα τὸ χρόνο... καὶ εἶμαι ὑπάλληλος φιλόπονος, ἔξυπνος, πάντα σκιμμένος 'στὸ γραφεῖο μου... Σήμερα ἐζήτησα ἄδεια... εἶπα πῶς εἶμαι ἄρρωστος... Πρέπει ἀφεύκτως νὰ 'δῶ τὸν Περρὶσὼν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του... θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ προκαταβάλῃ τὴν τριμηνία μου... ἑξακόσια φράγκα! Θὰ πάρῃ τὸ ὕψος τοῦ τοῦ προστατευτικόν... θὰ κάμῃ τὸν καμπόσο!... ἓνας ἀμαξοπηγός! Εἶναι λυπηρόν! Καὶ ὁμῶς δὲν φθάνει! νομίζει κανεὶς πῶς τὸ κάνει ἐπίτηδες! (ἀπευθυνόμενος πρὸς ὑπάλληλον διερχόμενον καὶ ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἐπιβατῶν). Τί ὥρα ἀναχωρεῖ, κύριε, ἢ κατ' εὐθείαν ἀμαξοστοιχία διὰ τὸ Λυών; ...

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (ἀποτόμως). Ἐρωτήσατε τὸν ὑπάλληλον. (Ἐξέρχεται ἀριστερόθεν).

ΜΑΓΟΡΙΟΣ Εὐχαριστῶ... χωριάτη! (ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν παρὰ τὴν θυρίδα ὑπάλληλον). Τί ὥρα ἀναχωρεῖ ἢ κατ' εὐθείαν ἀμαξοστοιχία διὰ τὸ Λυών;

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (ἀποτόμως). Δὲν εἶναι δουλειά μου αὕτῃ! κυττάξετε τὸ πρόγραμμα. (δεικνύει πρόγραμμα τοιχοκολλημένον παρὰ τὰ παρασκήνια, ἀριστερόθεν).

ΜΑΓΟΡΙΟΣ Εὐχαριστῶ!... (Κατ' ἰδίαν). Ἡ εὐγένεια βράζει ἐδῶ! Δὲν θὰ μοῦ πέσῃ καμμιὰ φορὰ 'στὸ γραφεῖόν μου!... Ἀς 'δοῦμε τὸ πρόγραμμα. (Ἐξέρχεται ἀριστερόθεν).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ, ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΕΡΡΙΕΤΤΗ

(Εἰσέρχονται δεξιόθεν).

ΠΕΡΡΙΣΩΝ. Ἀπ' ἐδῶ! μὴ χωριζόμεθα! δὲν θὰ εἰμπορέσωμε νὰ ξαναβρεθοῦμε... Ποῦ εἶναι τὰ πράγματά μας; (παρτηρῶν ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ παρασκήνια). Ἀ! καλὰ, καλὰ! Ποιὸς ἔχει τῆς ὀμπρέλλαις! ...

ΕΡΡΙΕΤΤΗ. Ἐγώ, μπαμπά.

ΠΕΡΡ. Καὶ τὸν σάκκο τῆς νυκτός; τὰ σκεπάσματα; ...

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. Νά τα!

ΠΕΡΡ. Καὶ ὁ παναμάς μου;... Τὸν ἔεχασα 'στὸ ἀμάξι! (ἐτοιμα-

ζόμενος να τρέξη, ακολουθώντας σταματών). 'Α! όχι! τὸν κρατῶ 'στὰ χέρια. Τί ζέστη, θεέ μου, τί ζέστη!

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. 'Εσύ πταίεις! ... μὰς βιάζεις, μὰς σπρώχνεις! δὲν μ' ἀρέση νὰ ταξιδεύω ἔτσι!

ΠΕΡΡ. 'Η ἀναχώρησις εἶναι κοπιώδης ... μιὰ φορά ὅμως μέσα!... Σταθῇτ' ἐδῶ, πηγαίνω νὰ πάρω τὰ εἰσιτήρια... ('Εγχειρίζων τὸν πῖλον τοῦ τῆ 'Ερριέττη). Νά! κράτα τὸν παναμά μου... (πρὸς τὴν θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων). Τρία πρώτης διὰ τὸ Λυών! ...

ΥΠΑΛΛ. (ἀποτόμως). Δὲν ἀνοιξ' ἀκόμη! Μετὰ ἓνα τέταρτό!

ΠΕΡΡ. (πρὸς τὸν ὑπάλληλον). 'Α! μὲ συγχωρεῖτε! εἶν' ἡ πρώτη φορά ποῦ ταξιδεύω ... (ἐπιστρέφων πρὸς τὴν σύζυγόν του). "Ἠλθαμ' ἐνωρίς.

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. Νά! βλέπεις ποῦ σοῦ ἔλεγα ὅτι ἔχομε καιρό!... Δὲν μὰς ἄφησες νὰ πάρωμε οὔτε τὸν καφέ μας!

ΠΕΡΡ. Καλλίτερα νὰ εἶναι κανεὶς ἐνωρίς!... βλέπει καὶ τὸν σταθμό! (πρὸς τὴν 'Ερριέττην). "Ε! κοριτσάκι μου, εἶσαι εὐχαριστημένο; ... ὀλίγα λεπτά ἀκόμη καὶ ἀστραπήδὸν καθὼς τὸ βέλος τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου θὰ πεταχθοῦμεν πρὸς τὰς "Αλπεῖς! (πρὸς τὴν σύζυγόν του). 'Πῆρες τὰ γυαλιά;

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. Ναί, Ναί!

ΕΡΡΙΕΤ. (πρὸς τὸν πατέρα της). Δὲν παραπονοῦμαι, ἀλλ'εἶναι δύο χρόνια ὅπου μὰς ὑπόσχεσαι τὸ ταξεῖδι αὐτό.

ΠΕΡΡ. "Ε, κόρη μου, ἔπρεπε νὰ πωλήσω πρῶτον τὸ κατάστημά μου ... ὁ ἔμπορος δὲν δύναται τόσον εὐκολὰ ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸ ἐμπόριον καθὼς μία κόρη ἀπὸ τὸ σχολεῖο ... "Επειτα ἐπερίμενα νὰ τελειώσῃ καὶ ἡ ἀνατροφή σου διὰ νὰ τὴν συμπληρώσω κατόπιν κάμνων νὰ λαμπρύνῃ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου τὸ μέγα θέαμα τῆς φύσεως!

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ, τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ κάθεσαι καὶ ψάλλεις;

ΠΕΡΡ. Τί;

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. Κάμνεις φράσεις μέσα σ' ἓνα σταθμό!

ΠΕΡΡ. Δὲν κάμνω φράσεις ... ἀνυψῶ τὰς ιδέας τοῦ παιδίου αὐτοῦ. (Σύρων ἐκ τοῦ θυλακίου μικρὸν σημειωματάριον). Νά, κόρη μου, ἓνα σημειωματάριον ποῦ ἠγόρασας δι' ἐσέ.

ΕΡΡΙΕΤΤΗ. Τί νὰ τὸ κάμῳ;

ΠΕΡΡ. Διὰ νὰ γράφῃς ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὰ ἔξοδα καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο τὰς ἐντυπώσεις.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ποίας ἐντυπώσεις; ...

ΠΕΡΡ. Τὰς ἐντυπώσεις μας τοῦ ταξειδίου! Θὰ γράφῃς κ' ἐγὼ θὰ ὑπαγορεύω!

ΚΥΡ. ΠΕΡΡ. Τί, θὰ μᾶς γίνῃς τώρα καὶ συγγραφεὺς!

ΠΕΡΡ. Δὲν πρόκειται νὰ γίνω συγγραφεὺς... ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτε ἓνας ἄνθρωπος τοῦ κόσμου εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ιδέας καὶ νὰ τὰς μαζεύῃ εἰς ἓνα σημειωματάριον!

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. Θὰ εἶναι ἀριστούργημα τὸ σημειωματάριόν σου!

ΠΕΡΡ. (Κατ' ἰδίαν). Ἔτσι εἶναι πάντοτε ὁσάκις τυχαίνει νὰ μὴ πάρῃ τὸν καφὸ τῆς!

ΚΟΜΙΣΤΗΣ (σύρων ἀμαξίδιον μετ' ἐπισκευῶν). Ἰδού, κύριε, τὰ πράγματα σας. Θέλετε νὰ τὰ καταγράψατε;...

ΠΕΡΡ. Βέβαια, βέβαια. Πρέπει ὅμως νὰ τὰ μετρήσω πρῶτα... διότι ὅταν ἔξει κανεὶς τὸ λογαριασμὸ του... ἓνα, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξι, ἡ γυναῖκά μου ἑπτὰ, ἡ κόρη μου ὀκτὼ καὶ ἐγὼ ἑννέα. Εἴμεθα ἑννέα.

Ο ΚΟΜΙΣΤΗΣ. Ἐμπρός! πάρτε τα!

ΠΕΡΡ. (τρέχων πρὸς τὸ βάθος). Κάμε γρήγορα!

Ο ΚΟΜΙΣΤΗΣ. Ὅχι ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ἐδῶ (δεικνύων πρὸς τ' ἀριστερά).

ΠΕΡΡ. Ἀ! καλὰ! (πρὸς τὰς γυναῖκας). Περιμένετε μ' ἐδῶ! νὰ μὴ χαθοῦμε! (Ἐξέρχεται τρέχων ἀκολουθῶν τὸν κομιστήν).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΙΣΣΩΝ, ΕΡΡΙΕΤΤΗ, εἶτα ΔΑΝΙΗΛ

ΕΡΡΙΕΤΤΗ. Ὁ καϋμένος ὁ μπαμπὰς! πῶς κουράζεται!

ΚΥΡ. ΠΕΡΡ. Εἶναι σὰν σαστισμένος.

ΔΑΝΙΗΛ (εἰσέρχεται ἀκολουθούμενος ὑπὸ κομιστοῦ φέροντος τὰς ἀποσκευὰς του). Δὲν εἰξεύρω ἀκόμη ποῦ πηγαίνω! στάσου. (Ἰδὼν τὴν Ἑρριέττην). Ἀ! νὰ τὴν! δὲν ἠπατήθην! (Χαιρετᾷ τὴν Ἑρριέττην ἥτις τῷ ἀνταποδίδει τὸν χαιρετισμόν).

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΙΣΣΩΝ. Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ Κύριος;..

ΕΡΡΙΕΤΤΗ. Εἶν' ἓνας νέος ποῦ μ' ἐχόρευσε τὴν περασμένη ἐβδομάδα εἰς τὸν χορὸν τῆς Δημαρχίας.

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. (ζωηρῶς). Ἐνας χορευτῆς! (χαιρετᾷ τὸν Δανιήλ).

ΔΑΝΙΗΛ. Κυρία!... Δεσποινίς!... εὐλογῶ τὴν τύχην... Εἰσθε διὰ ταξίδι;...

ΚΥΡ. ΠΕΡΡ. Μάλιστα, κύριε!

ΔΑΝΙΗΛ. Πηγαίνετε στην Μασσαλία βεβαίως ;...

ΚΥΡ. ΠΕΡΡ. "Οχι, κύριε.

ΔΑΝΙΗΛ. Είς την Νίκαιαν ἴσως ; ...

ΚΥΡ. ΠΕΡΡ. "Οχι, κύριε !

ΔΑΝΙΗΛ. Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία ... ἐνόμιζον ... ἔάν αἱ ὑπηρεσίαι μου ...

Ο ΚΟΜΙΣΤΗΣ (πρὸς τὸν Δανιήλ). "Ε, κύριε ! μάλις ἔχετε καιρὸν διὰ τὰ πράγματά σας.

ΔΑΝΙΗΛ. "Α, ναι, πηγαίνωμεν ! (κατ' ἰδίαν). "Ηθελα νὰ ἐγνώριζα ποῦ πηγαίνουσιν ... πρὶν πάρω τὸ εἰσιτήριόν μου ... (Χαιρετῶν). Κυρία ... Δεσποινίς ... (κατ' ἰδίαν). "Αναχωροῦν, αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερον. ("Εξέρχεται ἀριστερόθεν).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΕΡΡΙΕΤΤΗ, εἷνα ΑΡΜΑΝΔΟΣ

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ. "Εχει πολὺ καλὸ ἐξωτερικὸ αὐτὸς ὁ νέος !

ΑΡΜΑΝΔΟΣ. (κρατῶν σακκίδιον εἰς χεῖρας). Βάλε τὸν σακκὸν μου μὲ τ' ἄλλα πράγματα ... κ' ἔρχομαι ! (ιδὼν τὴν Ἑρριέττην). "Α, νά την ! (Χαιρετῶνται).

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ. Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ Κύριος ;

ΕΡΡΙΕΤΤΗ. Εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνας νέος ποῦ μ' ἐχόρευσέ εἰς τὸν χορὸν τῆς Δημαρχίας.

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. Μὰ ἔδωκαν λοιπὸν ὅλοι τοὺς συνέντευξιν ἔδω ; .. "Αδιάφορον, ἀφοῦ εἶναι καὶ αὐτὸς χορευτὴς ! (Χαιρετῶσα) Κύριε ...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ. Κυρία ... Δεσποινίς ... εὐλογῶ τὴν ἐπιγμὴν ... Εἰσθε διὰ ταξεῖδι ;

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. Μάλιστα, κύριε.

ΑΡΜΑΝΔΟΣ. Εἰσθε διὰ τὴν Μασσαλίαν βεβαίως ; ...

ΚΥΡ. ΠΕΡΡ. "Οχι, κύριε.

ΑΡΜΑΝΔΟΣ. Διὰ τὴν Νίκαιαν ἴσως ; ...

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. (κατ' ἰδίαν). Καὶ αὐτὸς σάν τὸν ἄλλον ! (μεγαλοφώνως). "Οχι, κύριε !

ΑΡΜ. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, ἐνόμιζον ... Ἐάν αἱ ὑπηρεσίαι μου ...

ΚΥΡ. ΠΕΡΡ. (κατ' ἰδίαν). Εἶναι βλέπετε καὶ οἱ δύο ἀπὸ τῶν ἰδίων χορὸν.

ΑΡΜ. (κατ' ἰδίαν). Δὲν ἐπροχώρησα βῆμα ... πηγαίνω νὰ κατε-

γράφω τὰ πράγματά μου ... θὰ ἐπανέλθω! (Χαιρετῶν). Κυρία... Δεσποινίς ...

ΣΚΙΠΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. ΕΡΡΙΕΤΤΗ, ΜΑΓΟΡΙΟΣ εἶτα ΠΕΡΡΙΣΩΝ.

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ. Φαίνεται πολὺ καθὼς πρέπει αὐτὸς ὁ νέος! ... Μὰ τί κάμνει ὁ πατέρας σου; δὲν στέκομαι πλέον στὰ πόδια.

ΜΑΓΟΡΙΟΣ. (Εἰσερχόμενος ἐξ ἀριστερῶν). Ἡ πατήθην, ἡ ἀμαξοστοιχία αὐτὴ ἀναχωρεῖ μετὰ μίαν ὥραν!

ΕΡΡΙΕΤΤΗ. Μπα! ὁ κύριος Μαγόριος!

ΜΑΓΟΡΙΟΣ (κατ' ἰδίαν). Ἄ! ἐπὶ τέλους νὰ τους.

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. Καλὲ σεῖς, κύριε Μαγόριε, δὲν ἔχετε γραφεῖον σήμερον;

ΜΑΓΟΡΙΟΣ. Ἐζήτησα ἄδεια, κυρία μου· δὲν ἠθέλησα νὰ σὰς ἀφήσω ν' ἀναχωρήσετε χωρὶς νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω!

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. Ἄ! δι' αὐτὸ ἦλθατε! τί καλὸς ποῦ εἰσθε!

ΜΑΓΟΡΙΟΣ. Δὲν βλέπω ὅμως τὸν κύριον Περρισῶν!

ΕΡΡΙΕΤΤΗ. Ὁ μπαμπὰς φροντίζει διὰ τὰ πράγματα.

ΠΕΡΡ. (εἰσέρχεται τρέχων πρὸς τὰ παρασκήνια). Τὰ εἰσιτήρια πρῶτα! πάει καλὰ!

ΜΑΓΟΡΙΟΣ. Ἄ! νάτος! Καλημέρα, ἀγαπητέ μου!

ΠΕΡΡ. (λίαν βιαστικός). Ἄ! εἶσαι σύ! τί καλὰ ἔκαμες ποῦ ἦλθες!... Μὲ συγχωρεῖς, πρέπει νὰ πάρω τὰ εἰσιτήριά μας! (Τὸν ἀφίνει).

ΜΑΓΟΡΙΟΣ (κατ' ἰδίαν). Πολὺ εὐγενής!

ΠΕΡΡ. (πρὸς τὸν ἐν τῇ θυρίδι ὑπάλληλον). Δὲν θέλουν νὰ καταγράψουν τὰ πράγματά μου πρὶν πάρω τὰ εἰσιτήρια.

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ. Δὲν ἀνοιξεν ἀκόμη! περιμένετε.

ΠΕΡΡ. «Περιμένετε» κ' ἐκεῖ κάτω μοῦ εἶπαν: ἀκάνετε γρήγορα! (Σφογγίζων τὸ μέτωπον). Εἶμαι μούσκεμμα.

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ. Κ' ἐγὼ δὲν βαστῶ, στὰ πόδια μου!

ΠΕΡΡ. Μὰ διατί δὲν κάθεται; (Δεικνύων πρὸς τὸ βάθος ἀριστερόθεν). Νὰ καθίσματα ... Δὲν ἐννοῶ διατί στέκεσθε ἐστὴ μέση ὀρθαίς σὰν δύο σκοποί.

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡ. Σὺ ὁ ἴδιος μάς εἶπες: «Μείνατ' ἐδῶ!» Δὲν θὰ τελειώσης πλέον! εἶσαι ἀνυπόφορος!

ΠΕΡΡ. Καρολίνα, Καρολίνα!

ΚΥΡ. ΠΕΡΡ. Ἐβαρέθηκα πλέον καὶ τὸ ταξεῖδι σου, καὶ ...

ΠΕΡ. Φαίνεσαι καθαρά πῶς δὲν ἔπληρες τὸν κάφρέ σου ! Πήγαινε νὰ καθίσῃς νὰ ἡσυχάσωμεν.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Καλέ, μὰ γλύτωνε πλέον ! (Διευθύνεται πρὸς τὰ ἐδώλια καὶ κάθεται μετὰ τῆς Ἑρριέττης).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΠΕΡΡΙΩΝ, ΜΑΓΟΡΙΟΣ

ΜΑΓ. (κατ' ἰδίαν). Τί ὠραῖον ζευγάρι !

ΠΕΡ. (πρὸς τὸν Μαγόριον). Ἔτσι εἶναι πάντοτε ὅταν δὲν ἔχῃ πάρη κάφρέ... Ὁ καλὸς μου ὁ Μαγόριος ! εἶσαι πολὺ εὐγενὴς ποῦ ἦλθες !

ΜΑΓ. Ναί, ἤθελα νὰ σοῦ ὁμιλήσω περὶ μιᾶς μικρᾶς ὑποθέσεως.

ΠΕΡ. (ἀσπρημένος). Καὶ τὰ πράγματα ποῦ ἔμειναν ἐκεῖ κάτω ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζι... Εἶμαι ἀνήσυχος ! (μεγαλοφώνως) Ὁ καλὸς μου ὁ Μαγόριος ! τί καλὰ ἔκαμες ποῦ ἦλθες. (κατ' ἰδίαν) Ἐὰν ἐπύγαινα νὰ εἶδεκα...

ΜΑΓ. Ἐχω μὲν μικρὴ χάρι νὰ σοῦ ζητήσω.

ΠΕΡ. Ἐμένα ;

ΜΑΓ. Ἀλλάξα σπῆτι... καί, ἐὰν ἤθελες νὰ μοῦ προκαταβάλλῃς μίαν τριμηνίαν ἐκ τοῦ μισθοῦ μου... ἐξάκόσια φράγκα !

ΠΕΡ. Μὰ πῶς, ἐδῶ ;...

ΜΑΓ. Νομίζω ὅτι πάντοτε σοῦ ἐπέστρεψα ἀκριβῶς τὰ χρήματα ποῦ μ' ἐδάνεισες.

ΠΕΡ. Δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ.

ΜΑΓ. Μὲ συγχωρεῖς ! Ἐννοῶ νὰ σοῦ τὸ ὑπενθυμίσω... Πέρνω τὸ μέρημα τῶν ἀτμοπλοϊκῶν μου εἰς τὰς 8 τοῦ προσεχοῦς μηνός· ἔχω δώδεκα μετοχές... καί, ἐὰν δὲν μ' ἐμπιστεύεις, σοῦ δίδω τοὺς τίτλους δι' ἀσφάλειαν.

ΠΕΡ. Ἐλα τώρα, μὴν εἶσαι ζῶν !

ΜΑΓ. (ξηρῶς). Εὐχαριστῶ !

ΠΕΡ. Μὰ τί διάβολο σὲ πιάνει νὰ ἔρχεσαι τὴν στιγμὴν ποῦ ἀναχωρῶ νὰ μοῦ ζητῇς χρήματα !... ἐπῆρα μαζί μου ἀκριβῶς ὅσα θὰ μοῦ χρειασθοῦν.

ΜΑΓ. Δὲν πειράζει, ἀφοῦ σ' ἐνοχλῶ... δὲν ἐπιμένω. Θ' ἀπευθυνθῶ εἰς τοκογλύφους καὶ θὰ μὲ γδύσουν, ἀλλὰ δὲν πειράζει, δὲν θὰ πεθάνω !

ΠΕΡ. (σύρων τὸ χρηματοφυλάκιόν του). Ἐλα τώρα μὴ θυμῶνῃς !

νέ, ἰδοὺ τὰ ἑξακόσια σου φράγκα, ἀλλὰ μὴν εἰπῆς τίποτε εἰς γυναῖκάς μου.

ΜΑΓ. (λαμβάνων τὰ χαρτονομίσματα). Ἐγνώ, ἐγνώ· εἶναι πόσον φιλάργυρος!

ΠΕΡ. Πῶς; φιλάργυρος;

ΜΑΓ. Ὅχι, δηλαδή ἀγαπᾷ τὴν τάξιν!

ΠΕΡ. Ἔτσι πρέπει, φίλε μου! ... ἔτσι πρέπει!

ΜΑΓ. (ξηρῶς). Λοιπὸν! Σοῦ χρεωστῶ ἑξακόσια φράγκα ... Χαῖρε! (κατ' ἰδίαν). Τί ἱστορίαίς! δὲ ἑξακόσια φράγκα! ... καὶ πάει καὶ στὴν Ἑλβετία! ... Ἀμαξοπηγέ! ... (Ἀναχωρεῖ ἐκ δεξιῶν).

ΠΕΡ. Ὅριστε, φεύγει! καὶ οὐτ' ἓνα εὐχαριστῶ τοῦλάχιστον λέγει! κατὰ βάθος ὅμως νομίζω ὅτι μ' ἀγαπᾷ! (ἰδὼν τὴν θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων ἀνοιχτήν). Ἄ! διαβόλε! μοιράζουν τὰ εἰσιτήρια! ... (Τρέχει βιαίως πρὸς τὴν θυρίδα διαγκωνίζων πέντε ἢ ἑξὶ πρόσωπα ἐσταμένα ἐκεῖ).

Εἰς ἐπιβατῆς. Μὰ δὲν προσέχετε, κύριε!

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ (πρὸς τὸν ΠΕΡ.). Πάρτε τὴν σειράν σας, σεῖς ἐκεῖ κάτω, κύριε.

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν). Καὶ τὰ πράγματά μου! ... καὶ ἡ γυναῖκά μου! ... (λαμβάνων τὴν σειράν του).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΟΙ ΑΥΤΟΙ. Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ΙΩΣΗΦ, ὅστις φέρει τὴν ἀπασκηνάν του).

Ο ΤΑΓΜ. Μὲ κατάλαβες καλὰ;

ΙΩΣΗΦ. Μάλιστα, Ταγματάρχα μου.

Ο ΤΑΓΜ. Καὶ ἂν σ' ἐρωτήσῃ αὕτῃ ποῦ εὐρίσκομαι ... πότε θὰ ἐπιστρέψω ... νὰ τῆς 'πῆς ὅτι δὲν εἰξεύρεις ... Δὲν θέλω πλέον ν' ἀκούσω λέξιν περὶ αὐτῆς.

ΙΩΣΗΦ. Μάλιστα, Ταγματάρχα μου.

Ο ΤΑΓΜ. Νὰ 'πῆς τῆς Ἀγνέτας ὅτι ὅλα ἐτελείωσαν μεταξύ μας, ὅλα, ὅλα!

ΙΩΣΗΦ. Μάλιστα, Ταγματάρχα μου.

ΠΕΡ. Τὰ εἰσιτήριά μου τὰ ἔχω! ... τώρα γρήγορα διὰ τὰ πράγματά μου! Τί ἱστορία διὰ νὰ πάῃ κάνεις 'ς τὸ Λυών! (Ἐξέρχεται τρέχων).

Ο ΤΑΓΜ. Μ' ἐννόησες καλά ;

ΙΩΣΗΦ. Μάλιστα, Ταγματάρχα μου, ἀλλὰ μὲ τὸ συμπάθειο νὰ σὲς 'πῶ μοῦ φαίνεται περιττὸ ν' ἀναχωρήσετε.

Ο ΤΑΓΜ. Διατί ;

ΙΩΣΗΦ. Διότι ὅταν ἐπιστρέψετε θὰ ξαναπάρετε πάλι τὴν κυρία Ἀννέτα.

Ο ΤΑΓΜ. Ἄ!

ΙΩΣΗΦ. Λοιπὸν καλλίτερα θὰ ᾔτο νὰ μὴ τὴν ἀφίνατε διόλου. Ἐπειτα αἱ συμφιλιώσεις κοστίζουν πάντοτε ἀρκετὰ 'ς τὸν Ταγματάρχην μου.

Ο ΤΑΓΜ. Ὅχι, ὄχι, αὕτῃ τὴν φορὰ εἶναι σπουδαῖον ! Ἡ Ἀννέτα ἐφάνη ἀναξία τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῶν τόσων καλῶν ποῦ τῆς ἔκαμα.

ΙΩΣΗΦ. Αὕτῃ σὲς καταστρέφει, Ταγματάρχα μου. Σήμερα πάλιν ἦλθεν ἄλλος δικαστικὸς κλητὴρ ... καὶ οἱ κλητῆρες, μοιάζουν τὰ σκουλήκια ... ὅταν ἀρχίζουν νὰ πιάσουν σ' ἓνα μέρος...

Ο ΤΑΓΜ. Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μου θὰ διορθώσω ὅλας μου τὰς ὑποθέσεις ... Χαῖρε !

ΙΩΣΗΦ. Ὑγεία, Ταγματάρχα μου.

Ο ΤΑΓΜ. (πλησιάζει τὴν θυρίδα καὶ ἐπανερχεταί). Ἄ ναι ! θὰ μοῦ γράψης 'ς τὴν Γενεύην... καὶ νὰ μοῦ λές ὅτι εἶσαι καλά 'ς τὴν ὑγείαν.

ΙΩΣΗΦ (κολακευθεὶς). Εἶσθε πολὺ καλός, Ταγματάρχα μου !

Ο ΤΑΓΜ. Κ' ἔπειτα νὰ μοῦ γράψης τί ἐντόπωσιν ἔκαμεν ἡ ἀναχώρησίς μου ... ἐὰν ἔκλαυσεν ...

ΙΩΣΗΦ. Ποιός, Ταγματάρχα μου ; ...

Ο ΤΑΓΜ. Ἡ Ἀννέτα, διάβολε ! αὕτῃ, ποιός ἄλλος ἢ

ΙΩΣΗΦ. Ἀμ' θὰ τὴν ξαναπάρετε, Ταγματάρχα μου !

Ο ΤΑΓΜ. Ποτέ !

ΙΩΣΗΦ. Αὕτῃ εἶναι ἡ ὀγδόη φορὰ. Καὶ μὲ σκάει νὰ βλέπω ἓνα λαμπρὸ ἄνθρωπο σὸν καὶ σὲς νὰ τυραννῆται ἀπὸ τοὺς δανειστὰς του, ... καὶ γιὰ ποιόν ; ... γιὰ μεχ' ...

Ο ΤΑΓΜ. Καλὰ, καλὰ ! δῶσε μου τὸν σάκκο μου, καὶ γράψε μοῦ 'ς τὴν Γενεύην ... αὔριον ἢ σήμερον τὸ βράδυ ! Χαῖρε !

ΙΩΣΗΦ. Καλὸ ταξεῖδι, Ταγματάρχα μου ! (κατ' ἰδίαν). Σὲ ὀκτὼ ἡμέραις εἰν' ἐδῶ ! Ἄ, ἡ γυναῖκες, ἡ γυναῖκες ! ...

(Ἐξέρχεται. Ὁ Ταγμ. θεωρεῖται ὅπως ἀγορεύει τῇ εἰσαγγελίᾳ του καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς ὑποδοχῆς).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΕΡΡΙΕΤΤΗ, εἶτα ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΕΙΣ ΚΟΜΙΣΤΗΣ

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (ἐγχειρομένη μετὰ τῆς θυγατρὸς τῆς). Δὲν εἰμπορῶ πλέον νὰ κάθωμαι !

ΠΕΡΡ. (εἰσέρχεται τρέχων). Ἐπὶ τέλους ἐταλείωσα ! Ἔχω τὰ εἰσιτήρια ! κατέγραψα τὰ πράγματα !

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Δόξα σοι ὁ Θεός !

Ο ΚΟΜΙΣΤΗΣ (ὁδηγῶν τὸ ἀμαξίδιον κενόν, πρὸς τὸν Περρισών). Μὴ λησμονεῖτε, κύριε... τὸν κομιστὴν παρακαλῶ !

ΠΕΡ. Ἄ ! ναί... στάσου... (συμβουλευόμενος τὴν γυναῖκα καὶ θυγατέρα τοῦ) Τί νὰ τοῦ δώσω αὐτοῦ, πενήντα λεπτά ;

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἐβδომῆντα πέντε.

ΕΡΡΙΕΤΤΗ. Μιὰ δραχμὴ.

ΠΕΡ. Ἄς εἶναι ... ἂς τοῦ δώσω μιὰ δραχμὴ ! (δίδων μίαν δραχμὴν). Νὰ παιδί μου.

Ο ΚΟΜ. Εὐχαριστῶ, κύριε ! (ἐξέρχεται).

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἐ ! Θὰ ἐμβοῦμε ;

ΠΕΡ. Μιὰ στιγμή ... Ἐρριέττη, πάρε τὸ σημειωματάριό σου καὶ γράψε.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἀπὸ τώρα ;

ΠΕΡ. (ὕπαγορεύων). Ἐξοδα ἀμαξίας, δύο φράγκα ... σιδηρόδρομος ἐβδომῆντα δύο φράγκα καὶ πέντε λεπτά... κομιστῆς ἓνα φράγκα.

ΕΡΡΙΕΤ. Τὰ ἔγραψα !

ΠΕΡ. Στάσου ! Ἐντύπωσης !

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν) Εἶται ἀνυπόφορος !

ΠΕΡ. (ὕπαγορεύων). Χαῖρε, Γαλλίᾳ ... βασίλισσα τῶν ἐθνῶν ! (διακοπτόμενος). Καὶ ὁ παναμᾶς μου ;... θὰ τὸν ἄφησα ἔς τὰ πράγματα ! (θέλει νὰ τρέξῃ).

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Μὰ ὄχι ! νάτος !

ΠΕΡ. Ἄ ! ναί ! (ὕπαγορεύων). Χαῖρε, Γαλλίᾳ ! βασίλισσα τῶν ἐθνῶν ! (ἀκούεται ὁ κώδων τῆς ἀναχωρήσεως καὶ πλείστοι ἐπιβάται διέρχονται τρέχοντες).

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Τὸ κοῦδοῦν ! Θὰ μᾶς κάμῃς νὰ χάσωμε τὸ σιδηρόδρομο !

ΠΕΡ. Ἐ, πάμε λοιπόν, καὶ τελειόνομεν τὴν ἐντύπωσιν ἀργότερα ! (Ὁ ὑπάλληλος τὸν σταματᾷ εἰς τὴν κιγκλίδαν ὅπως ἐπιθεωρήσῃ τὰ

είσιτήρια. Ὁ Περρισὼν φιλονεικεῖ μετὰ τῆς συζύγου καὶ θυγατρὸς του καὶ τέλος εὕρισκει τὰ εἰσιτήρια εἰς τὸ θυλάκιόν του. Εἰσέρχονται εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς).

ΣΚΗΝΗ ENNATH

ΑΡΜΑΝΔΟΣ, ΔΑΝΙΗΛ, εἶτα ΠΕΡΡΙΣΩΝ

(Ὁ Δανιήλ, προχωρῶν ν' ἀγοράσῃ τὸ εἰσιτήριόν του, διαγκωνίζεται παρὰ τοῦ Ἀρμάνδου, ὅστις ζητεῖ ν' ἀγοράσῃ τὸ ἰδικόν του).

ΑΡΜ. Προσέχετε σὰς παρακαλῶ.

ΔΑΝ. Νὰ προσέχετε καὶ σεῖς.

ΑΡΜ. Ἐ, Δανιήλ!

ΔΑΝ. Ἀρμάνδε!

ΑΡΜ. Ἀναχωρεῖς;

ΔΑΝ. Μετ' ὀλίγον! καὶ σύ;

ΑΡΜ. Κ' ἐγώ!

ΔΑΝ. Ἀ, λαμπρά! θὰ συνταξειδεύσωμεν! Ἐχω τσιγάρα περίφημα ... Καὶ πηγαίνεις;

ΑΡΜ. Τὸ πιστεύεις, μήτε ξεύρω ἀκόμη.

ΔΑΝ. Περίεργο! Οὐτ' ἐγώ. Ἐπῆρα ἓνα εἰσιτήριον ἕως ἀπὸ Λυών.

ΑΡΜ. Τί σύμπτωσις! κ' ἐγώ! ἔχω σκοπὸν ν' ἀκολουθήσω μίαν ἀξιέραστον κόρην.

ΔΑΝ. Καλὲ τί λές! κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο!

ΑΡΜ. Τὴν θυγατέρα ἑνὸς ἀρχαιοπληγῶ!

ΔΑΝ. Περρισὼν;

ΑΡΜ. Περρισὼν!

ΔΑΝ. Εἶναι ἡ ἰδίᾳ!

ΑΡΜ. Ἐγὼ ὅμως τὴν ἀγαπῶ, ἀγαπητέ μου Δανιήλ.

ΔΑΝ. Κ' ἐγὼ ἐπίσης, ἀγαπητέ μου Ἀρμάνδε.

ΑΡΜ. Θέλω νὰ τὴν νυμφευθῶ!

ΔΑΝ. Κ' ἐγὼ θὰ τὴν ζητήσω εἰς γάμον ... ὅπερ σχεδὸν τὸ ἴδιο.

ΑΡΜ. Δὲν εἰμποροῦμεν ὅμως νὰ τὴν ὀπανδρευθῶμεν καὶ οἱ δύο!

ΔΑΝ. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἀπαγορεύεται!

ΑΡΜ. Τί μέλλει γενέσθαι; ...

ΔΑΝ. Ἀπλούστατον! Ἀφοῦ καὶ οἱ δύο μας εἴμεθα δι' ἀναχώρησιν, ἅς ἐξακολουθήσωμεν εὐθύμως τὸ παῖδι μας ... ἅς προσπαθήσωμεν ν' ἀρέσωμεν ... ν' ἀγαπηθῶμεν ... καθένας διὰ τὸν ἑαυτόν του!

- ΑΡΜ. (γελῶν). Διαγωνισμός λοιπόν! ... Ἀγών!
- ΔΑΝ. Ἀγών ἐντιμός ... καὶ φιλικός. Ἀν νικήσης ... θὰ υποκύψω ... ἂν νικηθῇς, δὲν θὰ θυμώσης! Σύμφωνοι;
- ΑΡΜ. Σύμφωνοι. Δέχομαι.
- ΔΑΝ. Τὸ χέρι σου, πρὸ τῆς μάχης.
- ΑΡΜ. Καὶ μετὰ τὴν μάχην (δίδουσι τὰς χεῖρας).
- ΠΕΡ. (εἰσέρχεται τρέχων. Πρὸς τὰ παρὰ σκηνά). Σοῦ λέγω ὅτι ἔχω κερδόν!
- ΔΑΝ. Νά, ὁ πενθερός μας!
- ΠΕΡ. (πρὸς τὴν πωλήτριαν βιβλίων). Ἀκουσον, γυναῖκα μου, θέλα ἓνα βιβλίο διὰ τὴν σύζυγόν μου καὶ τὴν κόρην μου... ἀλλὰ νὰ μὴ ἔχη μέσα οὔτε ἔρωτας, οὔτε διὰ χρήματα, οὔτε πολιτικά, οὔτε γάμους, μήτε θανάτους.
- ΔΑΝ. (κατ' ἰδίαν). Τὸν Ῥοδινσών.
- Η ΕΜΠΟΡΟΣ. Ἑύρω, ἑύρω, κύριε. Νὰ τί ζητεῖτε. (Ἐὰν δίδει τὸν τινά).
- ΠΕΡ. (ἀναγινώσκων). Αἱ ὄχθαι τοῦ Σηκουάνα, δύο φράγκα! (πληρώνων). Πόθεν εἶχε πῶς δὲν ἔχει ἀνοησίες ἐδῶ μέσα; (ἀκούεται ὁ κώδων). Μπα διάβολε! Χαῖρε, κυρά μου (εἰσέρχεται τρέχων).
- ΑΡΜ. Ἀς τὸν ἀκολουθήσωμεν.
- ΔΑΝ. Ἐμπρός! Ἐβίδα κατὰ τὴν εἰξεῖρα γιὰ τοῦ εἰρκαστέ!... (Φαίνεται τρέχοντες διαφόροι ταξιδευταί. Πιπτει ἡ κόλλοκα).

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἑσωτερικὸν ξενοδοχείου ἐν Μοντανθέρ, παρὰ τὴν θάλασσαν τῶν πηγῶν. — Ἐν τῷ βᾶθει, δεξιόθεν θύρα εἰσόδου, καὶ ἀριστερόθεν παράθυρόν τε καὶ ὄψαν καλυμμένων ὑπὸ χιόνας ἀριστερόθεν θύρα καὶ ἀπὸ τῆς ὀψῆς ἡ — ἀριστερὴ τρέπεζα, ἐφ' ἧς τὸ βιβλίον τῶν ταξιδιωτῶν καὶ θύρα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΡΜΑΝΔΟΣ, ΔΑΝΙΗΛ, ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ, Εἰς ΘΑΝΤΟΣ

(Ὁ Δανιὴλ καὶ Ἀρμάνδος καθήμενοι πλησίον τραπεζῆς γειμακτίζουσι).

ΞΕΝ. Οἱ κύριοι ἀγαποῦν ἵππον ἄλλο;

ΔΑΝ. Ἀργότερα... τοὺς καφενέδες...

ΑΡΜ. Δώσε φαγητόν εἰς τὸν ὁδηγόν, καὶ ἔπειτα ἀνχωρεῖμεν διὰ τὴν θάλασσαν τῶν πάγων.

ΞΕΝ. Ἐλα, ὁδηγέ. (Ἐξέρχεται ἐκ δεξιῶν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὁδηγοῦ).

ΔΑΝ. Ἢ, πῶς τὰ πάμε, ἀγαπητέ Ἀρμάνδε;

ΑΡΜ. Ἐσὺ πῶς τὰ βλέπεις;

ΔΑΝ. Τὰ σχέδια ἐτελείωσαν καὶ ἀρχίσαμεν τὴν ἔφοδον.

ΑΡΜ. Ἡ πρώτη μας φροντίς ἦτο νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ βαγόνι τῆς οἰκογενείας Περρισῶν. Ὁ πατέρας εἶχε βάλει τὸ σκουφάκι του.

ΔΑΝ. Τὰς ἐφομβαρδίσαμεν ἀπὸ κολλημέντα, ἀπὸ λεπτοτάτας φιλοφρονήσεις.

ΑΡΜ. Ἐδάνεισες τὴν ἐφημερίδα σου εἰς τὴν Περρισῶν, ὅστις ἀπεκοιμήθη ἐπάνω της ... Εἰς ἀνταλλαγὴν σοῦ προσέφερε τὰς ὀχθας τοῦ Σηκουάνα ... ἓνα βιβλίον μὲ ζωγραφικὰς.

ΔΑΝ. Καὶ εὖ ἀπὸ τὸ Δελφὼν ἕως ἐδῶ ἐκράτεις τὰ μπερντεδάκι καὶ τὴν διότι ἡ σοῦστα του ἦτο χαλασμένη. Τὸ τί καύρασε ἡ τράβηξες ἐσὺ τὸ ἔξυρεις.

ΑΡΜ. Ναί, ἀλλ' ἡ μητέρα μου προσέφερεν ἀδιάκοπα καρδάμυλλας τσοκολάτινες.

ΔΑΝ. Λαίμαργε! ... δὲν ἐντρέπασαι νὰ σὲ τρέφουν.

ΑΡΜ. Εἰς τὸ Λυὼν καταβαίνομεν εἰς τὸ ἴδιον ξενοδοχεῖον...

ΔΑΝ. Καὶ ὁ πατέρας ἐπανευρίσκων μας, φωνάζει: «Ἄ! τί εὐτυχὴς σύμπτωσις! ...»

ΑΡΜ. Εἰς Γενεύην ἡ αὐτὴ ἀπρόοπτος. . συνάντησις...

ΔΑΝ. Ἐδῶ τὸ ἴδιον, καὶ ὁ Περρισῶν πάλιν κραυγάζει: «Ἄ! τί εὐτυχὴς σύμπτωσις!»

ΑΡΜ. Χθὲς μανθάνεις ὅτι ἡ οἰκογένεια σκοπεύει νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν θάλασσαν τῶν πάγων, καὶ ἔρχεσαι νὰ μὲ πάρῃς ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου... 'ς τὰ χαράμματα... αὐτὸ εἶναι ἱπποτικόν.

ΔΑΝ. Ὁ ἱπποτισμός εἶναι 'ς τὸ πρόγραμμά μας... ἀγὼν ἐντιμός! πέρνεις ὁμελέττα;

ΑΡΜ. Εὐχαριστῶ ... Πρέπει ὁμῶς, φίλε μου, νὰ σὲ προειδοποιήσω ... τιμῶς... ὅτι ἀπὸ τὸ Σαλὼν ἕως ἐστὶ Λυὼν ἡ δεσποινὴ Περρισῶν μ' ἐκύτταξε τρεῖς φορές!

ΔΑΝ. Κ' ἐμένα τέσσαρες!

ΑΡΜ. ΔιάβOLE! Αὐτὸ εἶναι σπουδαῖον!

ΔΑΝ. Καὶ θὰ εἶναι σπουδαιότερον ὅταν δὲν μᾶς κυττάξῃ πλέον καθόλου. Φρονῶ ὁμῶς ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς μᾶς προτιμᾷ καὶ

τούς δύο ... καὶ αὐτὸ εἴμπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶρό ... εὐτυχῶς εἴμποροῦμε νὰ διαθέσωμεν τὸν καιρόν μας ὅπως θέλωμεν.

ΑΡΜ. Ἀλήθεια! Δὲν μοῦ ἐξηγεῖς πῶς κατώρθωσες ν' ἀπομάκρυνθῇς ἀπὸ τὸ Παρίσι ἐνῶ εἶσαι διευθυντὴς μιᾶς ἀτμοπλοικῆς ἐταιρίας; ...

ΔΑΝ. Τῶν ρύμουλκῶν τοῦ Σηκουάνα ... ἐταιρικὸν κεφάλαιον, δύο ἑκατομμύρια. Ἀπλούστατον ἐζήτησα μιὰ μικρὰν ἀδειαν ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, καὶ τὴν ἔδωσα ... Ἔχω καλοὺς ὑπαλλήλους· τ' ἀτμόπλοια ταξιδεύουν μόνον τῶν καὶ ἄρκει νὰ εἶμαι μόνον ἐς τὸ Παρίσι εἰς τὰς 8 τοῦ προσεχοῦς μηνὸς διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν μερισμάτων. .. Καλὰ! καὶ σὺ; ... ἓνας τραπεζίτης ... Μοῦ φαίνεται ὅτι τῶριζες ἔξω ἄρκετά.

ΑΡΜ. ὦ! ἡ τράπεζά μου δὲν μ' ἐπασχολεῖ καθόλου... Συνετηρίσθην ἄλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ εἶμαι ἐλεύθερος· εἶμαι τραπεζίτης.

ΔΑΝ. Ἐρασιτέχνης!

ΑΡΜ. Πρέπει νὰ εἶμαι κ' ἐγὼ ἐστὶ Παρίσι, καθὼς καὶ σὺ εἰς τὰς 8 τοῦ προσεχοῦς μηνός.

ΔΑΝ. Καὶ ἀπὸ σήμερον ἕως τότε θὰ ἔχωμεν μεταξύ μας πόλεμον ἐξοντώσεως ...

ΑΡΜ. Ἐξοντώσεως! Σὰν δύο καλοὶ φίλοι ... Ἀλήθεια εἰξεύρεις ὅτι ἦλθε στιγμή ὅπου εἶχ' ἀποφασίσει νὰ σοῦ πάραχωρήσῃ τὴν θέσιν· ἀλλ' ἀγαπῶ σπουδαίως τὴν Ἐρριέττην ...

ΔΑΝ. Περίεργον! κ' ἐγὼ ὀλίγον ἔλειψε νὰ σοῦ κάμω τὴν αὐτὴν θυσίαν... χωρὶς χωρατὰ... Εἰς τὸ Σαλὼν εἶχα μεγάλην διάθεσιν νὰ τὸ στρίψω, ἀλλὰ τὴν εἶδα ...

ΑΡΜ. Εἶναι τόσον ὠραία!

ΔΑΝ. Τόσον γλυκεῖά!

ΑΡΜ. Τόσον ξανθὴ!

ΔΑΝ. Καὶ αἱ ξανθαὶ κατήντησαν πλέον σπανιώταται καὶ τίμια.

ΑΡΜ. Πῶς τ' ἀγαποῦμε!

ΔΑΝ. Αὐτὰ καὶ αὐτὰ μ' ἔκαμαν νὰ μείνω!

ΑΡΜ. Ἄ! καταλαμβάνω!

ΔΑΝ. Ἔτσι λοιπόν! Δὲν εἰξεύρεις πόσον εἶμαι εὐχαρίστημένος νὰ σ' ἔχω ἀντίπαλον! (σφίγγων τὴν χεῖρά του). Ἀκριβέ μου Ἀρμάνδε!

ΑΡΜ. (ὁμοίως). Ἀγαπητὲ Δανιήλ! ... Καλὰ αὐτά, ἀλλ' ὁ Περρισὼν δὲν ἔρχεται. Μήπως ἄλλαξε δρομολόγιον καὶ τοὺς χάσωμεν;

ΔΑΝ. Καὶ εἰξεύρεις ἔχει καὶ καπρίτσια ὁ φίλος ... Προχθὲς μὲς ἔστειλεν εἰς τὸ Φερναί ὅπου ἐλογαριάζαμεν νὰ τὸν εὕρωμεν ...

ΑΡΜ. Καὶ αὐτὸς τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπήγαινε εἰς Λωσσάνην.

ΔΑΝ. Έχει όμως και τὸ ἀστεῖο του νὰ ταξειδεύῃ κανεὶς ἔτσι! (Βλέπων τὸν Ἀρμάνδον ἐγειρόμενον). Κἄτι γιὰ ποῦ;

ΑΡΜ. Δὲν εἴμπορῶ νὰ μείνω 'ς τὴν θέσιν μου· ἔχω μεγάλην διάθεσιν νὰ ὑπάγῃ νὰ συναντήσω τὰς κυρίας.

ΔΑΝ. Καὶ τὸν καφφέ;

ΑΡΜ. Δὲν θὰ πάρω... Ἐκναθλεπόμεθα! (Ἐξέρχεται σπεύδων πρὸς τὸ βᾶθος).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΔΑΝΙΗΛ, εἶτα ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ, κατόπιν Ὁ ΟΔΗΓΟΣ

ΔΑΝ. Τί καλὸ παιδί! ὅλο καρδιά, ὅλο φωτιά... ἀλλὰ δὲν εἰξεύρει νὰ ζήσῃ· ἔφυγε χωρὶς νὰ πάρῃ τὸν καφφέ του! (ὀρωνάζων) Ἐ! Ξενοδόχε!

ΞΕΝ. (παρουσιάζομενος). Κύριε; ..

ΔΑΝ. Τὸν καφφέ! (ὁ Ξενοδόχος ἐξέρχεται). Ὁ Δανιήλ ἀνάπτει σιγάρον). Χθὲς ἐδοκίμασα νὰ καταφέρω τὸν πενθερόν νὰ καπνίσῃ... δὲν τὸ κατόρθωσα...

ΞΕΝ. (κομίζων τὸν καφφέ). Νά, κύριε, ὁ καφφές σας.

ΔΑΝ. (καθήμενος ὀπισθεν τῆς τραπέζης πρὸ τῆς ἐστίας καὶ ἐπακουμβῶν τὸν ἑνὸς πόδα ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ Ἀρμάνδου). Φέρε κοντὰ αὐτὴν τὴν καθέκλαν... καλὰ... (δεικνύων ἑτέραν ἑδραν, ἐφ' ἧς ἀκουμβᾷ τὸν ἑτέρον πόδα). Εὐχαριστῶ!... Ὁ πτωχὸς ὁ Ἀρμάνδος! τρέχει 'ς τοὺς δρόμους μὲ τέτοιον ἥλιο... κ' ἐγὼ ἔαπλόνομαι! Παιὸς θὰ φθάσῃ πρῶτος εἰς τὸ σημεῖον; ὁμοιάζομεν μὲ τὸν μῦθον τοῦ λαγοῦ καὶ τῆς χελώνης.

ΞΕΝ. (παρουσιάζων τὸ βιβλίον τῶν ἐπιδατῶν). Μήπως ὁ κύριος θέλει νὰ γράψῃ κἄτι τι εἰς τὸ βιβλίον τῶν ταξειδιωτῶν;

ΔΑΝ. Ἐγώ; ... οὐδέποτε γράφω μετὰ τὸ φαγητὸν καὶ σπανίως πρὸ... Ἄς ἴδωμεν τὰς λεπτάς, τὰς εὐφρεῖς σκέψεις τῶν ἐπισκεπτῶν. (Στρέφει τὸ φύλλον τοῦ βιβλίου. Ἀναγινώσκων). «Οὐδέποτε ἐσφόγισα τὴν μύτην μου εἰς τόσον ὕψος...» Ὑπογεγραμμ.: «Εἰς συναχωμένος ταξειδιώτης!...» (Ἐξακολουθεῖ στρέφων τὰ φύλλα). Ἄ! νὰ εὐμορφο γράψιμο! (ἀναγινώσκων). «Πόσον εἶναι ὠραῖον νὰ θαυμάζη τις τὴν λαμπρότητα τῆς φύσεως περικυκλούμενος ὑπὸ τῆς συζόγου καὶ τῆς ἀνεψίας του!...» Ὑπογεγρ. «Μαλακίαι, εἰσοδηματίας...» Εἶναι περίεργον πῶς οἱ Γάλλοι τόσον εὐφρεῖς εἰς τὸν τό-

πον των, γίνονται τόσον ζῶα εἰς τὸ παθεῖν! (Κραυγαὶ καὶ θόρυβος ἐξωθεν).

ΞΕΝ. Ἀχ, Θεέ μου, Θεέ μου.

ΔΑΝ. Τί τρέχει, τί τρέχει; ...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΔΑΝΙΗΛ, ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΑΡΜΑΝΔΟΣ, ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΕΡΡΙΕΤΤΗ,
ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ

(Ὁ Περρισὼν εἰσέρχεται, υποβασταζόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ ὁδηγοῦ).

ΑΡΜ. Γρήγορα, νερό! ἀλάτι! ξύδι!

ΔΑΝ. Μὰ τί συνέβη λοιπόν;

ΕΡ. Ὁ μπαμπᾶς ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκοτωθῇ!

ΔΑΝ. Καλὲ τί λέτε;

ΠΕΡ. (καθήμενος). Γυναίκα μου! κόρη μου! ... Ἀχ! αἰσθάνομαι καλλίτερα! ...

ΕΡΡΙΕΤ. (προσφέρον ἀὐτῷ ποτήριον ὕδατος μετὰ σακχαρώδους). Νεὶ! ... πῆ ὀλίγον! ... θὰ σοῦ κάμω καλόν ...

ΠΕΡ. Εὐχαριστῶ ... τί τρύμπζ! (πίνει).

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Σὺ παίζεις ... νὰ θέλῃς ν' ἀναδαινῇς ἐς τὸ ἄλογο ... εἰκογενειάρχης ἄνθρωπος ... καὶ μὲ σπινούνια μάλιστα!

ΠΕΡ. Τὰ σπινούνια δὲν παίζουν ... τὸ ζῶον ἦτον ἄγριο.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Θὰ τὸ κέντησες χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃς καὶ ἄγριεψε ...

ΕΡΡΙΕΤ. Καὶ χωρὶς τὸν κ. Ἀρμάνδον, ὁ ὁποῖος ἔφθανεν ἐκείνην τὴν στιγμήν ... ὁ μπαμπᾶς θὰ ἐχάνετο εἰς τὴν ἄβυσσον ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἦτο σχεδὸν χαμένος ... τὸν ἔβλεπα νὰ κυλᾷ εἰς τὴν σφαῖρα ... τί φωναὶς ποῦ ἐκάμαμε! ...

ΕΡ. Τότε ὁ κύριος ἐρρίφθη! ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Μὲ τί θάρρος, μὲ τί ψυχραιμίαν! ... Εἰσθε σωτῆρες ... διότι χωρὶς σᾶς ὁ σύζυγός μου... ὁ καὶμένος ὁ σύζυγός μου.. (ἐκσπᾷ εἰς θρήνους).

ΑΡΜ. Δὲν ὑπάρχει πλέον κίνδυνος ... ἡσυχάσατε!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (Κλαίονσα πάντοτε). Ὅχι, ἀφήστε με, μοῦ κάμνει καλόν! (πρὸς τὸν σύζυγόν της). Αὐτὸ θὰ σὲ μάθῃ νὰ βάζῃς σπινούνια. (θρηνοῦσα περισσότερον). Δὲν ἀγαπᾷς τὴν εἰκογενειάν σου.

ΕΡ. (πρὸς τὸν Ἀρμ.). Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ προσθέσω τὰς εὐχαρί-

στήσεις μου μ' ἐκείνας τῆς μαρμᾶς· θὰ διαφυλάξω καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου τὴν ἐνθύμησιν τῆς ἡμέρας αὐτῆς... ὅλην μου τὴν ζωὴν!

ΑΡΜ. ὦ! δεσποινίς!

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν). Ἦ σεφά μου! (μεγαλοφώνως). Κύριε Ἀρμάνδε! ὄχι, ὄχι, ἀφήσατέ με νὰ σὰς λέγω Ἀρμάνδε μόνον.

ΑΡΜ. Ὅπως θέλετε!

ΠΕΡ. Ἀρμάνδε... δώσατέ μου τὸ χέρι σας... Ἐγὼ δὲν εἰδεύρω νὰ κάμνω φράσεις... ἀλλ' ἐνόσω κτυπᾷ, θὰ ἔχετε τὴν θέσιν ἐδῶ ἔς τὴν καρδιά μου! (σφίγγων τὴν χεῖρα του). Αὐτὸ σὰς λέγω μόνον!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Εὐχαριστῶ, Κύριε Ἀρμάνδε!

ΕΡ. Εὐχαριστῶ, κύριε Ἀρμάνδε.

ΑΡΜ. Κυρία Ἐρριέστη!

ΔΑΝ. (κατ' ἰδίαν). Ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ ὅτι εἶχον πολὺ ἄδικον νὰ πάρω τὸν καφφέ μου!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (πρὸς τὸν ξενοδόχον). Ὁδήγησε τὸ ἄλλογον εἰς τὸν σταῦλόν του... ἡμεῖς θὰ ἐπιστρέψωμεν ὅλοι μὲ τὴν ἀμαξάν...

ΠΕΡ. (ἐγειρόμενος). Μὴ σὲ βεβαιῶ, γυναῖκά μου, ὅτι εἶμαι ἱππεὺς ἀρκετὰ καλός, ὥστε... (ἐκφέρων κραυγὴν). Ἄχ, ἄχ!

ΟΛΟΙ. Τί ἔχετε;

ΠΕΡ. Τίποτε!... τὰ νεφρά!.. Πήγαινε τὸ ἄλλογο ἐπὶ τὸ σταῦλο!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἐλα ν' ἀναπαυθῇς ὀλίγον. Χαίρετε, κύριε Ἀρμάνδε!

ΕΡ. Θὰ σὰς ἐπανιδώμεν, κύριε Ἀρμάνδε!

ΠΕΡ. (σφίγγων θερμῶς τὴν χεῖρα τοῦ Ἀρμάνδου). Χαῖρε!...

Ἀρμάνδε! (ἐκφέρων κραυγὴν). ὦχ, ὦχ!... ἔσφιγξα πολὺ δυνατὰ τὸ χέρι! (Εἰσέρχεται ἀριστερὸθεν, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου καὶ θυγατρὸς του).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΡΜΑΝΔΟΣ, ΔΑΝΙΗΛ

ΑΡΜ. Ἐ! πῶς σοῦ φαίνονται ὅλα αὐτά, ἀγαπητέ Δανιήλ;

ΔΑΝ. Τί τὰ θέλεις! Εἶσαι τυχερός!... Σώζεις τὸν πατέρα, καλλιεργεῖς βλέπεις τὰς ἀβύσσους· αὐτὸ δὲν περιελαμβάνετο εἰς τὸ πρόγραμμά μας.

ΑΡΜ. Ἐντελῶς κατὰ τύχην...

ΔΑΝ. Ὁ μπαμπὰς σὲ φωνάζει Ἀρμάνδο, ἡ μαρμὰ κλαίει καὶ ὀδυρεται καὶ ἡ κόρη σαῦ ξεφουρνίζει κατὶ φράσεις ὅλο αἰσθημα... δα-

νεισμέναις ποῖος εἰξεύρει ἀπὸ τί βιβλίου ... Ἐνικήθην, εἶναι φανερό !
δὲν μένει πλέον παρὰ νὰ ὑποχωρήσω ...

ΑΡΜ. Ἐλα δά ! ἀστείεύεσαι ...

ΔΑΝ. Τόσον ὀλίγον ἀστείεύομαι, ὅπου ἀπὸ σήμερον ἀναχωρῶ διὰ
τὸ Παρίσι ...

ΑΡΜ. Ἄ, μπᾶ !

ΔΑΝ. Ὅπου θὰ ἐπανεύρης ἓνα φίλον ! ... ὅστις θὰ σοῦ εὐχετῇ
καλὴν ἐπιτυχίαν !

ΑΡΜ. Ἀνχωρεῖς σπουδαίως ; ὦ ! σ' εὐχαριστῶ !

ΔΑΝ. Νὰ μιὰ φωνὴ τῆς καρδιάς !

ΑΡΜ. Ἄ ! νὰ μὲ συγχωρήσῃς ! τὴν πέρνω ἴσω ! ... μετὰ τὴν θυσίαν
ποῦ μοῦ κάμεις ...

ΔΑΝ. Ἐγώ ; ἐννόησέ με καλῶς ... δὲν σοῦ κάμω τὴν παραμικρὰν
θυσίαν ὑποχωρῶ, διότι δὲν βλέπω καμμίαν ἐλπίδα ἐπιτυχίας, διότι
τώρα ἀκόμη ἂν μου παρουσιασθῇ ἡ πλέον μικρὰ ἐλπίς ... μικροτάτη
ἐλπίς ... θὰ μείνω.

ΑΡΜ. Ἄ !

ΔΑΝ. Κεὶ εἶναι περίεργον, ὅσο μοῦ ξεφεύγει ἡ Ἐοριέττη, τόσον
μοῦ φαίνεται πῶς τὴν ἀγαπῶ περισσότερο.

ΑΡΜ. Αὐτὸ δυστυχῶς τὸ ἐννοῶ ... καὶ διὰ τοῦτο δὲν σοῦ ζητῶ
μιὰ χάρι, ὅπου ἐσκόπευα νὰ σοῦ ζητήσω ...

ΔΑΝ. Τί χάρι ;

ΑΡΜ. Τίποτε, τίποτε ...

ΔΑΝ. Μὰ ἴπες μου ... σέ παρακαλῶ.

ΑΡΜ. Ἐσυλλογίσθην... ἀφοῦ ἀναχωρεῖς νὰ ἔλαγες δύο λόγια ἀπ' ἐξω
ἀπ' ἐξω τοῦ κυρίου Περρισὼν περὶ τῆς θέσεώς μου, τῶν ἐλπίδων μου.

ΔΑΝ. Ἄ ! διάβολε !

ΑΡΜ. Ἐγὼ ἐννοεῖς, δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸ κάμω μόνος μου ... θὰ ὑπο-
θέσῃ ὅτι τοῦ ζητῶ ἀνταμοιβὴν ἐπειδὴ τὸν ἔσωσα.

ΔΑΝ. Δηλαδή, μὲ παρακαλεῖς νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς κόρης του
δι' ἐσέ ; Ἔβρεις ὅτι μοῦ ζητεῖς ἓνα παράξενο πρᾶγμα ;

ΑΡΜ. Ἀρνεῖσαι ; ...

ΔΑΝ. Ὁχι, Ἀρμάνδε ! Θὰ τὸ κάμω !

ΑΡΜ. Φίλε μου !

ΔΑΝ. Ὁμολόγησε ὅτι εἶμαι ἓνας περίφημος ἀντερραστής, ὁ ὁποῖος
ζητεῖ τὴν χεῖρα τῆς ἐρωμένης του διὰ τὸν ἀντερραστήν του ! (ἀκούε-
ται ἡ φωνὴ τοῦ Περρισὼν ἐκ τῶν παρασκηνίων). Ἀκούω τὴν φωνὴν
τοῦ πενθεροῦ ! Πήγαινε νὰ καπνίσῃς ἓνα τσιγάρο καὶ γύρισε !

ΑΡΜ. Δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω !...

ΔΑΝ. Μαῖνε ἥσυχος, θὰ τοῦ ἐγγίξω τὴν χορδὴν τῆς εὐγνωμοσύνης.
(Ὁ Ἀρμάνδος ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΔΑΝΙΗΛ, ΠΕΡΡΙΣΩΝ, εἶτα ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ

ΠΕΡ. (εἰσερχόμενος ὁμιλεῖ πρὸς τὰ παρασκήνια). Βέβαια μ' ἔσωσε !
βέβαια μ' ἔσωσε κ' ἐνόσω κτυπᾷ ἡ καρδιὰ τοῦ Περρισών... τοῦ τὸ εἶπα.

ΔΑΝ. Ἐ ! πῶς τὰ πάτε, κύριε Περρισών;... αἰσθάνεσθε καλλίτερα ;

ΠΕΡ. Ἄ ! τώρα εἶμαι πλέον ἐντελῶς καλὰ... ἤπια ἓνα ποτῆρι
νερό μὲ τρεῖς σταλαγματιαῖς ῥοῦμι μέσα, καὶ σ' ἓνα τέταρτο πετῶ
πρὸς τὴν θάλασσαν τῶν πόντων. Μὰ ! ποῦ εἶναι ὁ φίλος σας ;

ΔΑΝ. Ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου.

ΠΕΡ. Λαμπρὸς νέος ! ... αἱ κυρίαὶ τὸν ἀγαποῦν πολὺ.

ΔΑΝ. Καὶ θὰ τὸν ἀγαπήσουν περισσότερον ἀφοῦ τὸν γνώρισουν καλ-
λίτερα ! μιὰ χρυσὴ καρδιά, ὅλο ἀφοσίωσις καὶ μία μετριοφροσύνη !..

ΠΕΡ. ὦ ! αὐτὸ εἶναι σπάνιον.

ΔΑΝ. Ἐπειτὰ εἶναι καὶ τραπεζίτης... εἶναι τραπεζίτης ! ...

ΠΕΡ. Ἄ !

ΔΑΝ. Συνέταιρος τοῦ οἴκου Τουρνέψ, Δεσρὸς καὶ Στ ! Τί κολακευ-
τικὸν νὰ σωθῇτε ἀπὸ ἓνα τραπεζίτην ... διότι, ἐπὶ τέλους, σὰς ἔσω-
σε ! Ἐ ! τί λέτε ; ... χωρὶς αὐτόν ! ...

ΠΕΡ. Βέβαια ... βέβαια. Ἐκάμε μίαν καλὴν πράξιν !

ΔΑΝ. (ἐκπληκτος). Πῶς, καλὴν ;

ΠΕΡ. Τί ; μήπως θέλετε νὰ μετριάσετε τὴν ἀξίαν τῆς πράξεώς του ;

ΔΑΝ. Ἐγώ !

ΠΕΡ. Ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ μείνῃ αἰωνία ... ὡς πρὸς αὐτό ! ...
ἐνόσω πάλλῃ ἡ καρδιά τοῦ Περρισών ... Ἀλλὰ μετὰξὺ μας, αὐτὸ
ποῦ ἔκαμε δὲν εἶναι δὲ καὶ τόσον σπουδαῖον ὅσον ἡ γυναῖκά μου καὶ
ἡ κόρη μου θέλουν νὰ τὸ παραστήσουν.

ΔΑΝ. Ἄ ! μπᾶ !

ΠΕΡ. Ναί, ναί. Αὐταῖς ἠφούσκωσάν τὰ κεφάλια τους. Εἰξεύρατε αἱ
γυναῖκες ! ...

ΔΑΝ. Ἐν τούτοις, ὅταν ὁ Ἀρμάνδος σὰς ἔπιασε, σεῖς ἐκυλίεσθε ...

ΠΕΡ. Ἐκυλιόμουν, αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια ... ἀλλὰ μὲ μίαν παρουσίαν

πνεύματος ἑκτακτον ... εἶχον παρρητήρει ἕνα μικρὸ ἔλατο καὶ ἐσκό-
πευα νὰ κρατηθῶ τὸ ἐκράτουν μάλιστα ὅταν ὁ φίλος σας ἔφθασε.

ΔΑΝ. (κατ' ἰδίαν). Ἄ, ἄ! νὰ 'δῆτε ποῦ ἐπὶ τέλους ἐσώθη μόνος.

ΠΕΡ. Ἀλλως τε δι' αὐτὸ δὲν τοῦ εἶμαι ὀλιγώτερον εὐγνώμων διὰ
τὴν καλὴν του πρόθεσιν ... Σκοπεύω νὰ τὸν ἐπανίδω ... νὰ τὸν ξα-
νκευχαριστήσω ... θὰ τὸν προσκαλέσω μάλιστα αὐτὸν τὸν χειμῶνα.

ΔΑΝ. (κατ' ἰδίαν). Ἐνα φλυτζάνι τσάι!

ΠΕΡ. Δὲν εἶναι ὅμως φαίνεται ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔτυχε τοιοῦτο
συμβάν 'ς τὸ μέρος αὐτό ... τὸ ἐπικίνδυνον ... Ὁ Ξενοδόχος μου διη-
γήθη πρὸ ὀλίγου ὅτι πέρυσι ἕνας Ῥώσος ... πρίγκηψ ... λαμπρὸς
ἱππεύς! ... διότι, ἂς λέγῃ ἡ γυναῖκά μου, δὲν πταίουں τὰ σπιρού-
νια! ἐγλίστρησε καὶ αὐτὸς σ' αὐτὴ τὴν ἴδια τρύπα.

ΔΑΝ. Ἀλήθεια;

ΠΕΡ. Ὁ ὁδηγὸς τὸν 'τράβηξε ... Βλέπετε ὅτι τραβιέται κανεὶς
εὐκολα ... Ἐ! τί νομίζετε; ὁ Ῥώσος τοῦ ἔδωκε ἑκατὸν φράγκα!

ΔΑΝ. Καλὰ τὸν ἐπλήρωσε!

ΠΕΡ. Καλέ τί λέτε, βέβαια! Καὶ τόσον ἤξιζε! ...

ΔΑΝ. Οὔτε λεπτὸ περισσότερο. (κατ' ἰδίαν) Μπα, μπα, μπα, δὲν
φεύγω.

ΠΕΡ. (ἀνερχόμενος) Τί διαβόλο! αὐτὸς ὁ ὁδηγὸς δὲν θὰ φθάσῃ!

ΔΑΝ. Μήπως αἱ κυρίαὶ περιμένουν;

ΠΕΡ. Ὅχι, δὲν θὰ ἔλθουν ... καταλαμβάνετε ὑπερὸν ἀπὸ ... ἀλλ'
ἐγὼ ἀφίνομαι σὲ σὰς ...

ΔΑΝ. Καὶ εἰς τὸν Ἀρμάνδον;

ΠΕΡ. Ἄν θέλῃ νὰ ἔλθῃ μαζί μας ὁ κύριος Δεσφός, βεβαίως δὲν θ'
ἀρνηθῶ τὴν συντροφιά του.

ΔΑΝ. (κατ' ἰδίαν) Κύριος Δεσφός! ὀλίγον ἀκέμη καὶ νὰ 'δῆτε
ποῦ θὰ τὸν 'βρίξῃ!

ΞΕΝΟΔ. (εἰσερχόμενος δεξιόθεν). Κύριε! ...

ΠΕΡ. Μὰ ποῦ εἶναι ὁ ὁδηγός;

ΞΕΝΟΔ. Στὴν πόρτα ... Ὅριστε τὰ ὑποδήματά σας.

ΠΕΡ. Ἄ! ναι! φαίνεται ὅτι γλιττᾷ κανεὶς εἰς τὰς σχισμάδας ἐκεῖ
κάτω ... καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐννοῶ νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος σὲ κανένα ...

ΞΕΝΟΔ. (παρουσιάζων αὐτῷ τὸ βιβλίον τῶν ἐπισκεπτῶν). Θέλει ὁ
κύριος νὰ γράψῃ τίποτε εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐπισκεπτῶν;

ΠΕΡ. Βεβαίωτατα ... ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ γράψω κοινὰ πράγματα...
ἤθελα ... καμμιὰ ιδέα! ... καμμιὰ ὠραία ιδέα ... (Ἐπιστρέφων τὸ
βιβλίον τῷ ξενοδόκῳ) Στάσου νὰ συλλογισθῶ βάζων τὰ παπούτσι

μου. (Πρὸς τὸν Δανιήλ). Μιὰ στιγμή καὶ εἶμαι ἰδιωτὴς σὰς. (Εἰσέρχεται δεξιόθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ξενοδόχου).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΔΑΝΙΗΛ, εἶτα ΑΡΜΑΝΔΟΣ.

ΔΑΝ. (μόνος). Ὁ ἀμαξοπηγὸς αὐτὸς εἶναι θησαυρὸς ἀγνωμοσύνης, καὶ ἐπειδὴ οἱ θησαυροὶ ἀνήκουσιν εἰς τὸν εὐρόντα, ἄρθρ. 716 τοῦ ἀστικού Κώδικος ...

ΑΡΜ. (φαίνεται εἰς τὴν θύραν τοῦ βάθους). Ἐ! λοιπόν;

ΔΑΝ. (κατ' ἰδίαν). Πτωχὸ παιδί!

ΑΡΜ. Τὸν εἶδες;

ΔΑΝ. Ναί.

ΑΡΜ. Τοῦ ὠμίλησας;

ΔΑΝ. Τοῦ ὠμίλησα.

ΑΡΜ. Τότε θὰ τοῦ ἔκαμες τὴν αἵτησίν μου;

ΔΑΝ. Ὁχι.

ΑΡΜ. Μπᾶ! καὶ διατί;

ΔΑΝ. Ὑπεσχέθημεν νὰ εἰμεθα εἰλικρινεῖς μεταξὺ μας ... Λοιπόν, ἀγαπητέ μου Ἀρμάνδε, δὲν φεύγω πλέον, ἐξακολουθῶ τὸν ἀγῶνα.

ΑΡΜ. (ἐκπληκτος). Ἀ! τότε διαφέρει! ... καὶ εἶναι δυνατόν νὰ μάθῃ κανεὶς τοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι σ' ἔκαμαν ν' ἀλλάξῃς ἀπόφασιν;

ΔΑΝ. Τοὺς λόγους ... ἔχω ἓνα ἰσχυρόν ... νομίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχω.

ΑΡΜ. Πῶς σὺ;

ΔΑΝ. Σκοπεύω νὰ τραβήξω ἄλλον δρόμον ἀπὸ τὸν ἰδιὸν σου καὶ νὰ φθάσω γρηγορότερον.

ΑΡΜ. Πολὺ καλὰ ... εἶσαι ἐν τῷ δικαίῳ σου ...

ΔΑΝ. Ἡ πάλη μας ὅμως θὰ εἶναι πάντοτε τιμία καὶ φιλική;

ΑΡΜ. Ναί.

ΔΑΝ. Νὰ ἓνα «ναὶ» ὀλίγον ξηρόν!

ΑΡΜ. Μὲ συγχωρεῖς ... (Τείνων τὴν χεῖρα). Δανιήλ σὲ τὸ ὑπόσχομαι ...

ΔΑΝ. Πάει καλὰ! (Ἀνέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΠΕΡΡΙΣΩΝ, εἶτα ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.

ΠΕΡ. Εἶμαι ἑτοιμος ... ἔβαλα τὰ ὑποδήματά μου. Μπᾶ! Κύριε Ἀρμάνδε.

ΑΡΜ. Συνήλθατε από τὴν πτώσιν;

ΠΕΡ. Ἐντελῶς! Ἀλλὰ δὲν ἀξίζει νὰ μιλοῦμεν πλέον δι' αὐτὸ τὸ μικρὸν συμβάν... Ἐλησμονήθη.

ΔΑΝ. (κατ' ἰδίαν). Ἐλησμονήθη! Εἶναι φυσικώτερος ἀπὸ τὴν φύσιν.

ΠΕΡ. Εἴμεθα διὰ τὴν θάλασσαν τῶν πάγων... ἔρχεσθε μαζί μας;

ΑΡΜ. Εἶμαι ὀλίγον κουρασμένος... θὰ σὰς ζητήσω τὴν ἀδειαν νὰ μείνω.

ΠΕΡ. (μετὰ σπουδῆς). Εὐχαρίστως! κάμετε τὸ γούστο σας! (πρὸς τὸν Ξενοδόχον εἰσερχόμενον). Ἄ! Ξενοδόχε, δώσε μου τὸ βιβλίον τῶν ἐπισκεπτῶν. (κάθεται δεξιόθεν καὶ γράφει).

ΔΑΝ. (κατ' ἰδίαν). Εὗρηκε τὴν ιδέαν του... τὴν ὠραίαν ιδέαν του.

ΠΕΡ. (παύων τὴν γραφήν). Νά! ἰδοὺ τί ἔγραψα! (ἀναγινώσκων μετ' ἐμφάσεως). Ἄ! ὅσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι μικρὸς ὅταν τὸν ἀτενίζῃ τις ἐκ τοῦ ὕψους τῆς θαλάσσης τῶν πάγων!

ΔΑΝ. Μὰ αὐτὸ εἶναι περίφημο!

ΑΡΜ. (κατ' ἰδίαν). Κόλαξ!

ΠΕΡ. (μετριοφρόνως). Δὲν εἶναι βεβαίως ιδέα τοῦ καθενός.

ΔΑΝ. (κατ' ἰδίαν). Οὔτε ἡ ὀρθογραφία ἔγραψε τὸ θάλασσα μ' ἓνα σίγμα!

ΠΕΡ. (πρὸς τὸν Ξενοδόχον δεικνύων αὐτῷ τὸ ἀνοικτὸν βιβλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης). Πρύσεχε! εἶναι φρέσκο ἀκόμη!

ΞΕΝ. Ὁ Ὁδηγὸς περιμένει τοὺς κυρίους ἔξω μὲ τὰ μπαστούνια τοῦ βουνοῦ.

ΠΕΡ. Ἐμπρός! δρόμο!

ΔΑΝ. Ἐμπρός! (Ὁ Δανιήλ καὶ Περρισὼν ἐξέρχονται ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ Ξενοδόχου).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΑΡΜΑΝΔΟΣ, εἶτα ὁ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ καὶ ὁ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

ΑΡΜ. Τί περίεργος μεταβολὴ εἰς τὸν Δανιήλ! Αἱ κυρίαι εἰν' ἕκαῃ.. δὲν θ' ἐργήσουν νὰ ἐξέλθουν, θέλω νὰ τὰς ἰδῶ... νὰ ταῖς εἰπῶ... (Κάθεται παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ λαμβάνει ἐφημερίδα). Θὰ τὰς περιμένω.

Ο ΞΕΝ. (πρὸς τὰ πικρασκήνια). Ἄπ' ἐδῶ, κύριε...

ΤΑΓ. (εἰσερχόμενος). Δὲν μένω παρὰ ἓνα λεπτὸ... καὶ ἀναχωρῶ πάλιν ἰς τὴ στιγμὴ διὰ τὴν θάλασσαν τῶν πάγων... (Καθήμενος

πρὸ τῆς τραπέζης ἐφ' ἧς κεῖται τὸ βιβλίον τῶν ἐπισκεπτῶν ἀνοικτόν). Φέρε μου ἓνα γρογ μὲ ροῦμι, σὲ παρακαλῶ.

ΞΕΝ. (ἐξερχόμενος δεξιᾷ). Ἀμέσως, κύριε.

ΤΑΓ. (παράτηρῶν τὸ βιβλίον τῶν ἐπισκεπτῶν). Ἀ! νὰ καὶ τὸ βιβλίον τῶν ἐπισκεπτῶν! Ἄς 'δοῦμε! ... (ἀναγινώσκων). «Πόσον ὁ ἄνθρωπος εἶναι μικρὸς ὅταν τὸν ἀτενίζῃ τις ἐκ τοῦ ὕψους τῆς θαλάσσης τῶν πάγων! ...» Ὑπογεγραμμένος Περρισῶν ...» Θαλάσσης! Νὰ ἓνας κύριος ποῦ τοῦ ἀξίζει ἓνα μάθημα ὀρθογραφίας.

ΞΕΝ. (κομίζων τὸ γρογ). Ἴδού, κύριε. (Τὸ θέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀριστερά).

ΤΑΓ. (γράφων ἀποτείνεται πρὸς τὸν Ξενοδόχον). Ἐ! Ξενοδόχε.

ΞΕΝ. Κύριε;

ΤΑΓ. Δὲν ἦλθε σήμερον τὸ πρωὶ ἐδῶ 'ς τὸ ξενοδοχεῖόν σου μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἓνας κύριος ποῦ ὀνομάζεται Ἀρμάνδος Δεσρὸς;

ΑΡΜ. Πῶς; ... εἶμαι ἐγώ, κύριε.

ΤΑΓ. (ἐγειρόμενος). Σεῖς; ... μὲ συγχωρεῖτε (πρὸς τὸν Ξενοδόχον). Ἀφῆσέ μας (ὁ Ξενοδόχος ἐξέρχεται). Λοιπὸν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ πρὸς τὸν κύριον Ἀρμάνδον Δεσρὸς τοῦ οἴκου Τουρνέψ, Δεσρὸς καὶ Σα;

ΑΡΜ. Μάλιστα, κύριε ...

ΤΑΓ. Εἶμαι ὁ Ταγματάρχης Ματθαῖος. (Κάθεται δεξιόθεν καὶ λαμβάνει τὸ γρογ).

ΑΡΜ. Ἀ! χαίρω πολὺ! ... ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω, Ταγματάρχα.

ΤΑΓ. Ἀλήθεια; Λοιπὸν σᾶς κάμω γνωστὸν ὅτι μὲ κατὰδιώκετε ἀμειλίκτως διὰ μίαν συναλλαγματικὴν, τὴν ὁποίαν εἶχον τὴν ἀνοησίαν νὰ θέσω εἰς κυκλοφορίαν.

ΑΡΜ. Μίαν συναλλαγματικὴν;

ΤΑΓ. Κατορθώσατε μάλιστα νὰ ἐκδοθῇ κατ' ἐμοῦ ἀπόφασις μετὰ προσωπικῆς κρατήσεως.

ΑΡΜ. Πολὺ πιθανόν, Ταγματάρχα, ἀλλ' αὐτὰ ἀφορᾶν τὸν οἶκον καὶ οὐχὶ ἐμὲ προσωπικῶς.

ΤΑΓ. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔχω κἀνὲν παράπονον ἐναντίον σας ... οὔτε ἐναντίον τοῦ οἴκου σας ... μόνον ἤθελα νὰ σᾶς κάμω γνωστὸν ὅτι δὲν ἔφυγα ἀπὸ τοὺς Παρισίους ὅπως ἀποφύγω τὴν δικαστικὴν καταδίωξιν.

ΑΡΜ. Δὲν ἀμφιβάλλω.

ΤΑΓ. Ἐξ ἐναντίας! ... εὐθὺς ἀμα ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους, ἐντὸς

δεκαπέντε ἡμερῶν καὶ πρὸ ἔσως ... θὰ σὰς εἰδοποιήσω καὶ θὰ σὰς εἶμαι λίαν ὑπόχρεως ἂν μ' ἐβάλετε 'ς τὴν φυλακὴν ... ἐν ταχύτερον..

ΑΡΜ. Ἀστείζεσθε, Ταγματάρχα ...

ΤΑΓ. Καθόλου! ... σὰς τὸ ζητῶ ὡς ὑπηρεσίαν.

ΑΡΜ. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ ...

ΤΑΓ. (ἐγείρεται). Πῶς νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω, κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος δυσκολεύομαι νὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω ... Μὲ συγχωρεῖτε, εἰσθε νομφευμένος;

ΑΡΜ. Ὁχι, Ταγματάρχα.

ΤΑΜ. Ἀ! λοιπὸν δύναιται νὰ σὰς κάμω τὴν ἐξαμολόγησίν μου. Ἐχω τὸ δυστύχημα νὰ ἔχω μίαν ἀδυναμίαν. Ἀγαπῶ.

ΑΡΜ. Σεῖς;

ΤΑΓ. Εἶναι ἀστεῖον εἰς τὴν ἡλικίαν μου, ἔ;

ΑΡΜ. Δὲν λέγω αὐτό.

ΤΑΓ. ὦ! Δὲν πειράζει! Εἶμαι ἐστρελλωμένος μὲ μιὰ μικρὴ ... πεπλανημένη ποῦ ἀπῆντησα μιὰ βραδυὰ 'ς τὸ χορὸ τοῦ Μιχμπίλ ... ὀνομάζεται Ἀννέτα ...

ΑΡΜ. Ἀννέτα! γνωρίζω μιὰν Ἀννέτα.

ΤΑΓ. Αὐτὴ θὰ εἶναι! ... Ἐλογάριαζα νὰ διασκεδάσω μαζί της τρεῖς ἡμέρας καὶ ἰδοὺ τρεῖς χρόνια τώρα ποῦ μὲ κρατεῖ δεμένο! Μὲ ἀπατᾷ, μὲ καταστρέφει, μὲ περιπαίζει ἐμπρὸς 'ς τὰ μύτια μου! ... Περνῶ τὴν ζωάν μου νὰ τῆς ἀγοράζω ἐπιπλά ... τὰ ὅποια πωλεῖ τὴν ἐπομένην. Θέλω νὰ τὴν ἐγκαταλείψω, ἀναχωρῶ, ἀπομακρύνομαι διακόσια μίλια· φθάνω εἰς τὴν θάλασσαν τῶν πιάγων ... καὶ δὲν εἶμαι βέβαιος ἂν δὲν ἐπιστρέψω σήμερον τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ Παρίσι. Ἀδύνατον νὰ ἱατρευθῶ. Τί τὰ θέλετε ... ὁ ἔρωας εἰς τὰ πέντηντα χρόνια εἶναι καθὼς οἱ ρευματισμοί, τίποτε δὲν τοὺς ἱατρεύει.

ΑΡΜ. (γελῶν). Ταγματάρχα μου, ἦτο περιττὸν νὰ μοῦ ἐκμυστηρευθῇτε τόσον ὅπως διατάξω νὰ πιάσουν αἱ καταδιώξεις ... θὰ γράψω ἄμέσως εἰς Παρισίους ...

ΤΑΓ. (ζωηρῶς). Καθόλου, καθόλου! μὴ γράψετε! Ἐννοῶ νὰ φυλακισθῶ ἔσως αὐτὸ μὲ ἱατρεύσῃ. Δὲν ἐδοκίμασα καὶ αὐτὸ τὸ μέσον.

ΑΡΜ. Ἐν τούτοις ...

ΤΑΓ. Μὲ συγχωρεῖτε! Ἐχω τὸν νόμον ὑπὲρ ἐρωῦ.

ΑΡΜ. Πολὺ καλὰ, Ταγματάρχα, ἀφοῦ τὸ θέλετε ...

ΤΑΓ. Καλὲ σὰς παρακαλῶ ... ἐπιμόνως. Εὐθὺς ἄμα ἐπιστρέψω ... θὰ σὰς ἀφήσω τὸ ἐπισκεπτήριόν μου καὶ σεῖς ἐνεργεῖτε ... Δὲν ἐξέρχομαι ποτὲ πρὸ τῶν δέκα. (χαιρετῶν) Κύριε, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς, διότι εἶχον τὴν τιμὴν νὰ κάμω τὴν γνωριμίαν σας.

ΑΡΜ. Κ' ἐγώ, Ταγματάρχας... (Ἀλληλοχαιρετοῦνται. Ὁ Ταγματάρχης ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΑΡΜΑΝΔΟΣ, εἶτα ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ, εἶτα ΕΡΡΙΕΤΤΗ

ΑΡΜ. Νὰ κ' ἓνας παράδοξος τύπος! (ἰδὼν τὴν κυρίαν Περρισὼν εἰσερχομένην ἐκ τοῦ βάθους). Ἄ! ἡ κυρία Περρισὼν.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Καλὲ εἰσθε μόνος; Ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἐσυντροφεύετε τοὺς κυρίους.

ΑΡΜ. Ἡμὴν ἐδῶ πέρυσι, καὶ ἐζήτησα τὴν αἰδειαν ἀπὸ τὸν κ. Περρισὼν νὰ μὲ θέσῃ εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἄ! ... (κατ' ἰδίαν) Εἶναι ἐντελὴς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! ... (μεγαλοφώνως) Σὰς ἀρέσει πολὺ ἡ Ἑλβετία; ...

ΑΡΜ. Ἐ! πρέπει κανεὶς νὰ ὑπάγῃ κάπου.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. ὦ! τὸ κατ' ἐμὲ δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ κατοικῶ αὐτὸν τὸν τόπον... Εἶναι ὅλο χαράδραι καὶ βουνά... Ἡ οἰκογένειά μου κατὰγεται ἀπὸ τὴν Μπῶς...

ΑΡΜ. Ἄ! ἐννοῶ.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Πλησίον τῆς Ἑτάμπ...

ΑΡΜ. (κατ' ἰδίαν). Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχομεν ἀνταποκριτὴν εἰς τὴν Ἑτάμπ· θὰ μοῦ ἐχρησίμευσεν ὡς δεσμός. (μεγαλοφώνως) Δὲν γνωρίζετε τὸν κύριον Πίνγγλεῦ ἐκ τῆς Ἑτάμπ;

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Τὸν Πίνγγλεῦ; ... εἶναι ἐξαδελφός μου! Τὸν γνωρίζετε;

ΑΡΜ. Πολύ. (κατ' ἰδίαν) Δὲν τὸν εἶδα ποτέ μου!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Τί ἐξαίρετος ἄνθρωπος!

ΑΡΜ. Ἄ! ναί!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Εἶναι δυστύχημα ποῦ ἔχει τὴν ἀσθενεῖάν του ἐκείνην!

ΑΡΜ. Ἄ! ναί, βεβαίως... εἶναι μεγάλο δυστύχημα;

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Κωφός, σαράντα ἑπτὰ χρονῶν ἄνθρωπος!

ΑΡΜ. (κατ' ἰδίαν) Μπα! εἶναι κουφός ὁ ἀνταποκριτής μας; Δι' αὐτὸ δὲν ἀπαντᾷ ποτέ εἰς τὰς ἐπιστολάς μας.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Καὶ κυττάξετε τί περίεργον! ἓνας φίλος τοῦ Πίνγγλεῦ σώζει τὸν σύζυγόν μου! ... Τί παράδοξα πράγματα συμβαίνουν ἐν τὸν κόσμῳ.

ΑΡΜ. Ἀλλὰ καὶ συχνάκις ἀποδίδουν εἰς τὴν τύχην περιπετειάς, αἵτινες δὲν ἐξαρτῶνται διόλου ἐξ αὐτῆς.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἄ! ναι ... πολλάκις ἀποδίδουν ... (κατ' ἰδίαν). Τί θέλει νὰ 'πῇ;

ΑΡΜ. Οὕτω λ. χ. ἡ συνάντησίς μας εἰς τὸν σιδηρόδρομον, κατόπιν εἰς Λυών, ἔπειτα εἰς Γενεύην καὶ ἐδῶ ἀκόμη, ὅλ' αὐτὰ τὰ βάζετε σεῖς εἰς λογαριασμὸν τῆς τύχης;

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Εἰς τὰ ταξείδια συναντᾶται κανεὶς πολλάκις ...

ΑΡΜ. Βεβαίως ... καὶ μάλιστα ὅταν τὸ ζητεῖ.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Πῶς εἶπατε;

ΑΡΜ. Μάλιστα, κυρία μου, δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ παίζω πλέον τὴν κωμωδίαν τῆς τύχης· ὀφείλω νὰ σᾶς 'πῶ τὴν ἀλήθειαν, διὰ σᾶς, διὰ τὴν κυρίαν κόρην σας.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Τὴν κόρην μου!

ΑΡΜ. Θὰ μὲ συγχωρήσετε; Ἄρ' ἤς στιγμῆς τὴν εἶδον, συνεκινήθην, ἐθέλχθην ... Ἐμαθα ὅτι ἀναχωρεῖτε διὰ τὴν Ἑλβετίαν ... καὶ ἀνεχώρησα κ' ἐγώ.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Λοιπὸν μᾶς ἀκολουθεῖτε;

ΑΡΜ. Βῆμα πρὸς βῆμα ... Τί νὰ κάμω! ... ἀγαπῶ ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Κύριε!

ΑΡΜ. ὦ! βεβαιωθῆτε! ἀγαπῶ μὲ ὅλον τὸ σέβας, μὲ ὅλην τὴν εὐλάβειαν ... πρὸς νέαν κόρην, τὴν ὁποῖαν θὰ ἤμην εὐτυχὴς νὰ ἔκαμον σύζυγόν μου.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (στενοχωρουμένη. Κατ' ἰδίαν) Μία αἴτησις πρὸς γάμον! καὶ ὁ Περρισὼν ποῦ λείπει! (μεγαλοφώνως). Βεβαιωθῆτε, κύριε ... εἶμαι εὐτυχής ... ὅχι, κολακευμένη! ... διότι οἱ τρόποι σας .. ἡ ἀνατροφή σας ... ὁ Πίνγγλεϋ ... ἡ ὑπηρεσία τὴν ὁποῖαν μᾶς ἐκάματε. ... ἀλλ' ὁ κύριος Περρισὼν λείπει ... εἰς τὴν θάλασσαν τῶν πάγων... καὶ εὐθὺς ἅμα ἔλθῃ ...

ΕΡΡΙΕΤ. (εἰσερχομένη βιαίως). Μαμμᾶ!... (ἰσταμένη). Ἄ! ὁμιλεῖς μὲ τὸν κύριον Ἀρμάνδον;

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (βεβιασμένη). Ὁμιλοῦμεν, δηλαδὴ ναι! ὠμιλούσαμε περὶ τοῦ Πίνγγλεϋ! ὁ κύριος γνωρίζει τὸν Πίνγγλεϋ.—Δὲν εἶν' ἔτσι;

ΑΡΜ. Μάλιστα, γνωρίζω τὸν Πίνγγλεϋ!

ΕΡΡΙΕΤ. Ἄ! τί χαρά!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (τῇ Ἑρριέττῃ). Ἀχ! πῶς εἶσαι κτενισμένη!... τὸ φουστάνι σου! ὁ λαιμοδέτης σου! (ταπεινῇ φωνῇ). Στέκου λοιπὸν ἴσια.

ΕΡΡ. (ἐκπεπληγμένη). Τί τρέχει; (κραυγὴ καὶ θόρυβος ἔξωθεν).

ΚΥΡ. ΠΕΡ. καὶ ΕΡΡΙΕΤ. Τί τρέχει, Θεέ μου;

ΑΡΜ. Τί φωναῖς ...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΔΑΝΙΗΛ, Ο ΟΔΗΓΟΣ, Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ.

(Ὁ Δανιὴλ εἰσέρχεται ὑποβασταζόμενος ὑπὸ τοῦ Ξενοδόχου καὶ τοῦ ὁδηγοῦ).

ΠΕΡ. (συγκεκινημένος). Γρήγορα! νερό! ἄλατι! ξύδι! (βοήθει τὸν Δανιὴλ νὰ καθίσῃ).

ΠΑΝΤΕΣ. Τί τρέχει;

ΠΕΡ. Ἐνα φοβερόν συμβάν! (διακοπτόμενος). Δώσατέ του νὰ πῇ, τρίψατέ του τὰ μιλίγγια!

ΔΑΝ. Εὐχαριστῶ ... Αἰσθάνομαι καλλίτερα.

ΑΡΜ. Μὰ τί συνέβη;

ΔΑΝ. Χωρὶς τὸ θάρρος τοῦ κ. Περρισών ...

ΠΕΡ. (ζωηρῶς). Ὅχι! ὄχι σεῖς! μὴν ὁμιλήτε!... (Διακοπτόμενος). Εἶναι τρομακτικά! ... Εἰμεθα εἰς τὴν θάλασσαν τῶν πάγων ... Τὸ λευκὸν ὄρος μᾶς ἐθεώρει ἡσυχον καὶ μεγαλοπρεπές...

ΔΑΝ. (κατ' ἰδίαν). Τὸ παραμύθι τῆς Χαλιμάς!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Λέγε λοιπὸν γρήγορα!

ΕΡ. Ἐλα μπαμπά!

ΠΕΡ. Μιὰ στιγμή, τί διάβολο! Ἐπὶ πέντε λεπτά ἐπεριπατοῦμέν ὅλως σκεπτικοί, εἰς ἓνα δρομίσκον σκολιὸν καὶ κρημνώδη μεταξὺ δύο χαράδρων ... ἐκ πάγου! Ἡμὴν ἐγὼ ἐμπρός.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Τί ἀφροσύνη!

ΠΕΡ. Ἐξαφνα, ἀκούω ὀπισθέν μου κάτι τι σὰν βούλιασμα γυρίζω· ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ ἔπιπτε εἰς ἓν χάος ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ τὸ βάθος τῶν δέν φαίνεται καὶ τῶν ὁποίων μόνον ἡ θεὰ σὲ κάμει νὰ τρέμῃς ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (ἀνυπομονοῦσα). Λοιπὸν ...

ΠΕΡ. Τότε μὴ ἀκούων παρὰ τὸ θάρρος μου, ἐγὼ ὁ οἰκογενειάρχης, ῥίπτομαι ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. καὶ ΕΡΡΙΕΤ. Θεέ μου!

ΠΕΡ. Εἰς τὰ χεῖλη τῆς χαράδρας.. τοῦ ἐκτείνω τὴν ῥάβδον μου... πιάνεται, τραβῶ ... τραβῶ ... τραβοῦμε, καὶ μετὰ πάλιν φοβεράν, τὸν βγάζω ἀπὸ τὸ χάος καὶ τὸν φέρω εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου πατρὸς ὅλων ἡμῶν! ... (Σφογγίζει τὸ μέτωπον διὰ τοῦ χειρομακτροῦ).

ΕΡΡΙΕΤ. ὦ! μπαμπά!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἄνδρα μου!

ΠΕΡ. (ἀσπαζόμενος τὴν σύζυγον καὶ θυγατέρά του). Ναι, παιδί μου! αὕτη εἶναι μιὰ λαμπρὰ σελίς ...

ΑΡΜ. (πρὸς τὸν Δανιήλ). Πῶς εἶσαι;

ΔΑΝ. (ταπεινῇ φωνῇ). Λαμπρά! μὴν ἀνησυχεῖς! (ἐγείρεται) Κύριε Περρισῶν, ἀποδίδετε ἓνα υἱὸν εἰς τὴν μητέρα του ...

ΠΕΡ. (μεγαλοπρεπῶς). Εἶναι ἀλήθεια!

ΔΑΝ. Ἐναν ἀδελφὸν εἰς τὴν ἀδελφὴν του!

ΠΕΡ. Καὶ ἓναν ἄνθρωπον ἔς τὴν κοινωσίαν.

ΔΑΝ. Οἱ λόγοι ἀδυνατοῦν νὰ περιγράψουν τρικύτην ὑπηρεσίαν.

ΠΕΡ. Εἶναι ἀληθές!

ΔΑΝ. Μόνον ἡ καρδιά... ἀκούετε, ἡ καρδιά!

ΠΕΡ. Κύριε Δανιήλ! Ὅχι, ἀφῆστε με νὰ σᾶς ὀνομάζω Δανιήλ!

ΔΑΝ. Βεβαίως! (κατ' ἰδίαν) Καθένας μὲ τὴν ἀράδα του!

ΠΕΡ. (συγκεκινημένος). Δανιήλ, φίλε μου, παιδί μου! ... τὸ χέρι σου. (Λαμβάνει τὴν χεῖρα του). Σᾶς χρεωστῶ τὰς γλυκυτέρας συγκινήσεις τῆς ζωῆς μου... Χωρὶς ἐμένα, θὰ εἰσθε τώρα ἓνας σωρὸς ἀμορφος καὶ ἀπατρόπαιος θαμμένος ὑπὸ τὴν πάχνην... Μεῦ ὀφείλετε τὸ πᾶν, τὸ πᾶν! (μεθ' εὐγενείας). Δὲν θὰ τὸ λησμανήσω ποτέ!

ΔΑΝ. Οὔτε ἐγώ!

ΠΕΡ. (πρὸς τὸν Ἀρμάνδον σπογγίζων τὰ δάκρυα). Ἄ! νῆε μου!.. δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ αἰσθάνεται κανεὶς σώζων τὸν πλησίον του.

ΕΡ. Καλέ, μπαμπᾶ, ὁ κύριος θὰ τὸ γνωρίζη, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου...

ΠΕΡ. (ἐνθουσιούμενος). Ἄ! ναι, ἔχεις δίκαιον! ... Ποῦ εἶσαι ξενόδοχος, φέρε μου τὸ βιβλίον τῶν ταξειδιωτῶν.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Τί νὰ τὸ κάμης;

ΠΕΡ. Πρὶν ἀφήσωμεν τοὺς τόπους αὐτοὺς, ἐπιθυμῶ νὰ διαιωίσω μὲ μίαν σημείωσιν τὸ γεγονός τοῦτο!

ΞΕΝ. (κομίζων τὸ βιβλίον) Ἴδού, κύριε.

ΠΕΡ. Εὐχαριστῶ... Μπα, ποῶς τὸ ἔγραψεν αὐτό;

ΠΑΝΤΕΣ. Ποῖον;

ΠΕΡ. (ἀναγινώσκων). «Παρατηρῶ εἰς τὸν κύριον Περρισῶν ὅτι ἡ θάλασσα γράφεται μὲ δύο σίγμα, συνεπῶς τὸ ἓν σίγμα ἀποδεικνύει καθαρῶς τὴν παντελῆ τῆς γραμματικῆς ἔγνοιάν σας. Ὑπογεγραμμένος: Ὁ Ταγματάρχης».

ΠΑΝΤΕΣ. Μπα!

ΕΡ. (ταπεινῇ φωνῇ πρὸς τὸν πατέρα τῆς). Ναι, μπαμπᾶ! ἡ θάλασσα γράφεται μὲ δύο σίγμα.

ΠΕΡ. Τὸ εἴξευρα! Θ' ἀπαντήσω σ' αὐτὸν τὸν κύριον. (Λαμβάνων

τὸν κάλαμον καὶ γράφει). «Ὁ Ταγματάρχης εἶναι ... ἓνας χονδράν-
θρωπος!» Ὑπογεγραμμένος: «Περρίσων».

ΟΔΗΓ. (εἰσερχόμενος). Ἡ ἄμξα εἶν' ἔξω.

ΠΕΡ. Ἐμπρός! Κάμετε γρήγορα. (Πρὸς τοὺς δύο νέους) Κύριοι, ἀν
θέλετε νὰ δεχθῆτε μίαν θέσιν; ... (Ὁ Ἀρμάνδος καὶ Δανιήλ χαιρε-
τῶσι).

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (Πρὸς τὸν σύζυγόν της). Περρίσων, βοήθησέ με νὰ βάλω
τὸ ταμπάκο μου. (ταπεινὴ φωνή) Μοῦ ἐζήτησαν πρὸ ὀλίγου τὴν
κόρη μας εἰς γάμον ...

ΠΕΡ. Μπα! καὶ εἰς ἐμέ τὸ ἴδιον!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ὁ κύριος Ἀρμάνδος.

ΠΕΡ. Εἰς ἐμέ, ὁ Δανιήλ ... ὁ φίλος μου Δανιήλ.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἄλλος ...

ΠΕΡ. Θὰ τὰ ποῦμε αὐτὰ ἀργότερον ...

ΕΡ. (πλησίον τῶν παραθύρων). Ὡ! βρέχει ῥαγδαίως!

ΠΕΡ. Ἀ! διάβολε! (πρὸς τὸν ξενοδόχον). Πόσοι χωροῦν 'στ' ἄ-
μαξί σου;

ΞΕΝ. Τέσσαρες μέσα καὶ ἓνας κοντὰ 'στὸν ἀμαξῶ ...

ΠΕΡ. Ἀκριβῶς ὅ,τι μᾶς χρειάζεται.

ΑΡΜ. Μὴ στενοχωρεῖσθε δι' ἐμέ....

ΠΕΡ. Ὁ Δανιήλ θὰ ἔλθῃ μέσα μαζί μας.

ΕΡ. (ταπεινὴ φωνή πρὸς τὸν πατέρα της). Καὶ ὁ κύριος Ἀρμάνδος;

ΠΕΡ. (ταπεινὴ φωνή) Πῶς θὰ γίνῃ; δὲν ἔχομε παρὰ τέσσαρας θέ-
σεις! θ' ἀνέβῃ κοντὰ 'ς τὸν ἀμαξῶ.

ΕΡ. Μὲ αὐτὴν τὴν βροχή!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἐνας ἄνθρωπος ποῦ σ' ἔσωσε!

ΠΕΡ. Θὰ τοῦ δανείσω τὸ καουτσούκ μου!

ΕΡ. Ἀ!

ΠΕΡ. Ἐμπρός! ἐμπρός! πηγαίνουμεν.

ΔΑΝ. (κατ' ἰδίαν). Ἀμ, τὸ ἥξευρά ἐγὼ πῶς θὰ τὸν φέρω 'ς τὰ νερά
μου!

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

(Αΐθουσα τοῦ κυρίου Περρισῶν ἐν Παρισίοις. — Ἐστία εἰς τὸ βάθος· θύρα εἰσόδου πρὸς τὴν γωνίαν ἀριστερά· δωμάτιον εἰς τὴν γωνίαν δεξιὰ· ἐστιατόριον ἀριστερά· ἐν τῷ μέσῳ μικρὰ τράπεζα ἐπὶ τάπητος· ἀνακλιντρον δεξιόθεν τῆς τραπέζης, ἔδραι κτλ.)

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΙΩΑΝΝΗΣ (μόνος, ἀποπερατῶν τὸν καθαρισμὸν μιζῆς ἔδρας).

Μεσημέρι παρὰ τέταρτον.... Σήμερα ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ ταξεῖδι ὁ ἀφέντης, ἡ κυρία καὶ κόρη των... "Ἐλαβὰ χθὲς ἓνα γράμμα ἀπὸ τὸν ἀφέντη... νά το (ἀναγινώσκων). «Γρενόβλη, 5 Ἰουλίου. Θὰ φθάσωμε τὴν Τετάρτη, 7 Ἰουλίου, τὸ μεσημέρι. Ὁ Γιάννης νὰ παστρέψῃ τὸ σπῆτι καὶ νὰ βάλῃ τῆς κουρτίνες.» (ὁμιλῶν). Αὐτὰ ἔγιναν (ἀναγινώσκων). «Νὰ πῇ τῆς μαγειρίσσας τῆς Μαργαρίτας νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ γεῦμα. Νὰ βάλῃ τὸ ψητό... ἓνα κομμάτι ὄχι πολὺ μεγάλο.. ἔπειτα ἐπειδὴ ἔχομε καιρὸ νὰ φάμε ψάρι ν' ἀγοράσῃ ἓνα καλὸ καὶ φρέσκο ψάρι... "Ἄν τὰ ψάρια ἔχουν ἀκριβὰ, ἃς ἐτοιμάσῃ ὀλίγο μοσχάρικι τῆς κατσαρόλας». (ὁμιλῶν) Τώρα ὁ ἀφέντης εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ... ὅλα εἶναι ἑτοιμα... Νὰ οἱ ἐφημερίδες του, τὰ γράμματά του, καὶ τὰ ἐπισκεπτήρια!... "Ἄ! ναί, ἦλθε σήμερον πρωὶ πρωὶ ἓνας κύριος ποῦ δὲν γνωρίζω... μοῦ εἶπε πῶς ὀνομάζεται Ταγματάρχης... καὶ πῶς θὰ ἐπανεέλθῃ. (Ἦχος κώδωνος πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν θύραν). Κτυποῦν!... εἶναι ὁ ἀφέντης... γνωρίζω τὸ κουδούνισμά του!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ, ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΕΡΡΙΕΤΤΗ

(Φέρουσι μετ' αὐτῶν σάκκους τῆς νυκτὸς καὶ θήκας ἐκ καρτονίου διὰ πέλους).

ΠΕΡ. Εἴμεθα ἡμεῖς... Γιάννη!

ΙΩΝ. "Ἄ! Ἀφέντη... Κυρία... Δεσποινίς! (Λαμβάνων τοὺς σάκκους κ.τ.λ.).

ΠΕΡ. "Ἄ! πόσον εἶναι γλυκὺ νὰ γυρίζῃ κάνεις 'ς τὸ σπῆτί του, νὰ βλέπῃ τὰ ἐπιπλά του, νὰ κάθεται 'ς τῆς καρέκλαις του. (Κάθεται ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ).

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (καθυμένῃ ἀριστερόθεν). Ἐπρεπε νὰ εἶμεθα ἐδῶ πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν ...

ΠΕΡ. Ἀλλὰ δὲν ἤμπορούσαμε νὰ περάσωμεν ἀπὸ τὴν Γρενώβλ χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῶμεν τοὺς Δαρινέλ ... μᾶς ἐκράτησαν ... (πρὸς τὸν Ἰωάννην). Ἦλθε τίποτε δι' ἐμὲ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου;

ΙΩΑΝ. Μάλιστα, ἀφέντη ... ὅλα εἶν' 'ς τὸ τραπέζι.

ΠΕΡ. (λαμβάνων τὰ ἐπισκεπτήρια). Πόσας ἐπισκέψεις! (ἀναγινώσκων) Ἀρμάνδος Δεσρός...

ΕΡ. (μετὰ χαρᾶς). Ἀ!

ΠΕΡ. Δανιήλ Σαβαρύ ... Τί λαμπρὸς νέος! ... Ἀρμάνδος Δεσρός ... Δανιήλ Σαβαρύ ... λαμπρὸ παιδί! Ἀρμάνδος Δεσρός ...

ΙΩΑΝ. Αὐτοὶ οἱ κύριοι ἤρχοντο καθ' ἡμέραν νὰ ἐρωτῶσι ἂν ἐπιστρέψατε.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Τοὺς χρεωστεῖς μίαν ἐπίσκεψιν.

ΠΕΡ. Βεβαίως θὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ ... τὸν ἀγαπητὸν Δανιήλ!

ΕΡ. Καὶ τὸν κύριον Ἀρμάνδον;

ΠΕΡ. Καὶ αὐτὸν κατόπιν. (ἐγείρεται).

ΕΡ. (πρὸς τὸν Ἰωάννην). Βοήθησέ με νὰ φέρω αὐτὰ τὰ πράγματα εἰς τὸ δωμάτιον.

ΙΩΑΝ. Ἀμέσως κυρία (ἀτενίζων τὴν Περρισών). Εὕρισκω πῶς ὁ ἀφέντης ἐπάχυνε. Βλέπει κἀνεὶς πῶς ἐκάματε λαμπρὸ ταξεῖδι.

ΠΕΡ. Λαμπρό, παιδί μου! Ἀ! δὲν ἔξυρεις δά, ἔσωσα ἕναν ἄνθρωπο!

ΙΩΑΝ. Ἐσεῖς; ... (δεικνύων ἀπιστίαν) Ἀφεῖστε τὰ χωρατὰ! ... (Ἐξέρχεται μετὰ τῆς Ἐρριέττης δεξιόθεν).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ.

ΠΕΡ. Τί εἶπε; ἀφῆστε τὰ χωρατὰ; ... Μὰ εἶναι ζῶον αὐτὸ τὸ κτήνος ἢ δὲν εἶναι;

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Τώρα ὅπου ἐπιστρέψαμεν, ἐλπίζω ὅτι θὰ πύρῃς μίαν ἀπόφασι ... Δὲν εἴμποροῦμε ν' ἀργοπορήσωμε τὴν ἀπάντησιν εἰς αὐτοὺς τοὺς δύο νέους ... δύο γαμπροὶ εἰς τὸ σπῆτι ... εἶναι πολὺ!...

ΠΕΡ. Ἐγὼ δὲν ἀλλάξα γνώρι ... προτιμῶ τὸν Δανιήλ! ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Διατί;

ΠΕΡ. Καλὰ καλὰ δὲν ἠξεύρω ... ἀλλὰ τὸν εὐρίσκω πλέον ... ἐπὶ τέλους, μ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ νέος !

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ναι, μὰ ὁ ἄλλος... ὁ ἄλλος σ' ἔσωσε !

ΠΕΡ. Μ' ἔσωσε ! Ὅλο τὸ ἴδιο τραγοῦδι !

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Τί κακὸ τοῦ ἔρίσκεις ; Ἡ οἰκογένειά του εἶναι ἐντιμος, ἡ θέσις του λαμπρά...

ΠΕΡ. Μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν τοῦ ἔρίσκω κανένα κακὸ ... αὐτὸν ἀντιπαθῶ αὐτὸν τὸν νέο.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Αὐτὸ δὰ μάς ἔλλειπε !

ΠΕΡ. Ἐχει ὅμως ἓνα ὕψος περιπαικτικόν.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Αὐτός ;

ΠΕΡ. Ναί, ναί, ἔχει ὕψος προστατευτικόν ... τρόπους ... φαίνεται πάντοτε σὰν νὰ θέλῃ νὰ μοῦ ὑπενθυμίξῃ τὴν ὑπηρεσίαν ποῦ μοῦ ἔκαμε ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Μὰ δὲν σοῦ ὠμίλησε ποτὲ δι' αὐτήν.

ΠΕΡ. Τὸ ἠξεύρω ! ἀλλ' ἔχει τὸν ἀέρα ! ὁ ἀέρας του μοῦ λέγει : « Ἐ! χωρὶς ἐμένα ; ... » Εἶναι βαρετὸν ἐπὶ τέλους, ἐνῶ ὁ ἄλλος ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ὁ ἄλλος σοῦ ἐπαναλαμβάνει ἀδιάκοπα « Ἐ! χωρὶς ἐσᾶς... ἔ! χωρὶς ἐσᾶς ! ... » Αὐτὸ σοῦ κωλακεύει τὴν ματαιότητα... καὶ δι' αὐτό ... δι' αὐτό τὸν προτιμᾶς.

ΠΕΡ. Ἐγώ, ματαιότητα ; θὰ εἶχα ἴσως τὸ δικαίωμα νὰ ἔχω !

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ὡ !

ΠΕΡ. Μάλιστα, κυρία ! ... Ὁ ἄνθρωπος ποῦ κινδυνεύει τὴν ζωὴν του διὰ νὰ σώσῃ τὸν πλησίον του ἢμπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεσθαι δι' ἑαυτόν ... προτιμῶ ὅμως βλέπεις νὰ κρύπτωμε ὑπὸ μετρίοφρονά σιγὴν... δεῖγμα χαρακτηριστικὸν τῆς ἀληθοῦς γενναιότητος !

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Μὰ ὅλ' αὐτὰ δὲν ἐμποδίζουν, ὥστε ὁ Ἀρμάνδος ...

ΠΕΡ. Ἡ Ἐρριέττη δὲν τὸν θέλει ... δὲν ἢμπορεῖ νὰ θέλῃ τὸν Ἀρμάνδον !

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ποῦ τὸ ἔξέρεις ;

ΠΕΡ. Πῶς ποῦ τὸ ἔξέρω ... τὸ ὑποθέτω ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Αὐτὸ εἶν' εὐκόλον νὰ τὸ μάθωμεν ἅς τὴν ἐρωτήσωμεν ... καὶ ἅς ἐκλέξωμεν ὅποιον προτιμᾶ.

ΠΕΡ. Ἄς εἶναι !... ἀλλὰ μὴ τὴν ἐπιρρεάσῃς ! ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Νὰ τὴν.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΚΥΡ. ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΕΡΡΙΕΤΤΗ

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (πρὸς τὴν εἰσερχομένην κόρην τῆς). Ἐρριέττη ... παιδί μου ... ὁ μπαμπὰς σου κ' ἐγὼ ἔχομε νὰ σοῦ ἀμιλήσωμε σοβαρά.

ΕΡΡ. Εἰς ἐμένα;

ΠΕΡ. Ναί.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Εἶσαι πλέον εἰς ἡλικίαν νὰ ὑπανδρευθῇς ... δύο νέοι σὲ ζητοῦν ... καὶ οἱ δύο μᾶς ἀρέσουν ... ἀλλὰ δὲν θέλομεν νὰ βιάσωμε τὴν θέλησίν σου καὶ ἀπεφασίσαμε νὰ σ' ἀφήσωμεν ἐντελῶς ἐλευθέραν τὴν ἐκλογὴν.

ΕΡΡ. Τί;

ΠΕΡ. Ἐντελῶς ἐλευθέραν ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ κύριος Ἀρμάνδος Δεσρός.

ΕΡΡ. Ἄ!

ΠΕΡ. (ζωηρῶς). Μὴν ἐπιρρεάζεις! ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ὁ ἄλλος ὁ κ. Δανιήλ Σάβερύ ..

ΠΕΡ. Νέος λαμπρός, διακεκριμένος, ἑξυπνος, καὶ ὁ ὁποῖός δὲν τὸ χροπτῶ ἔχει ὅλας μου τὰς συμπαθείας!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Μὰ ἐσὺ τὴν ἐπιρρεάζεις...

ΠΕΡ. Καθόλου. Πιστοποιῶ ἓνα πρᾶγμα! ... (πρὸς τὴν θυγατέρα του). Τώρα ἐφωτίσθεις ... διάλεξε...

ΕΡΡ. Θεέ μου! ... μὲ στεναχωρεῖτε πολὺ... εἶμαι ἑτοιμὴ νὰ πάρω ὅποιον θέλετε ...

ΠΕΡ. Ὅχι! ὅχι! ἀπεφάσισε μόνη σου!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἐλα, πὲς παιδί μου.

ΕΡΡ. Ἀφοῦ τὸ θέλετε καὶ καλὰ ... νὰ ἐκλέξω, ἐκλέγω ... τὸν κ. Ἀρμάνδον.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ὅριστε!

ΠΕΡ. Τὸν Ἀρμάνδον! Δικτὶ ὅχι τὸν Δανιήλ;

ΕΡΡ. Μὰ ὁ Ἀρμάνδος σ' ἔσωσε πατέρα.

ΠΕΡ. Νάτα πάλι! μὰ ἔξέρεις πῶς καταντᾶτε στὴν τιμὴν μου ἀηδεῖα!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Βλέπεις λοιπόν ... δὲν πρέπει πλέον ν' ἀμφιβέλλῃς ...

ΠΕΡ. Ἄ, μὰ ἔξέρεις ἓνας πατέρας δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραιτηθῇ ἔτσι ... Θὰ σκεφθῶ, θὰ ζητήσω πληροφορίας ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (ταπεινῇ φωνῇ). Κύριε Περρισὼν εἶσαι κακῆς πίστεως!

ΠΕΡ. Καρολίνα! ...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΜΑΓΟΡΙΟΣ

ΙΩΑΝ. (πρὸς τὰ παρασκήνια). Ὅριστε! ... μόλις τώρα ἔφθασε! (Μαγόριος εἰσέρχεται).

ΠΕΡ. Μπᾶ! εἶναι ὁ Μαγόριος! ...

ΜΑΓ. (χαίρετόν). Κυρία ... Δεσποινίς ... ἔμαθα πῶς ἐπιστρέφετε σήμερον ... καὶ ἐζήτησα ἄδεια ... εἶπα πῶς εἶμαι ἀσθενής ...

ΠΕΡ. Τί ἀγαπητὸς φίλος! εἶσαι πολὺ καλός. Γευματίζεις μαζί μας; ἔχομε ὀλίγο ψάρι ...

ΙΩΑΝ. (ταπεινῇ φωνῇ πρὸς τὸν Περρισὼν). Ἀφέντη ... ἔχομε μοσχράκι τῆς κατσαρόλας! (Ἐξέρχεται).

Ἄ! (πρὸς τὸν Μαγόριον). Δὲν πειράζει πρῶγομε μαζί ἄλλοτε ...

ΜΑΓ. (κατ' ἰδίαν). Τί εἶπε! μὲ ξεπροσκαλεῖ; Ἄν νομίζῃ πῶς μὲ μέλλει διὰ τὸ φαγί του! (Λαμβάνων τὸν Περρισὼν κατὰ μέρος. Αἱ κυρίαὶ κάθονται ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου). Ἦλθον νὰ σοῦ ὁμιλήσω διὰ τὰ ἑξακόσια φράγκα ποῦ μοῦ ἐδάνισες τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς σου ...

ΠΕΡ. Μοῦ τὰ φέρες;

ΜΑΓ. Ὅχι ... Αὔριον πέρνω τὸ μέρημα τῶν ἀτμοπλοϊκῶν μου... ἀλλὰ ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι ...

ΠΕΡ. ὦ! δὲν εἶναι καμμία βία!

ΜΑΓ. Μὲ συγχωρεῖς ... βιάζομαι νὰ ἐξοφλήσω ...

ΠΕΡ. Ἄ! ἀλήθεια ... σοῦ ἔφερα ἓνα μικρὸ δωράκι.

ΜΑΓΟΡ. (κάθηντε ὀπισθεν τῆς μικρᾶς τραπέζης)

ΠΕΡ. Ἐπιστρέφων διὰ Γ'ενεύης ἠγόρασα τρία ὀρολόγια ποῦ κτυποῦν καὶ τὴν ὥρα ... ἓνα διὰ τὸν Γιάννη, ἓνα διὰ τὴν Μαργαρίτα τὴν μαγείρισαν καὶ ἓνα δι' ἐσέ.

ΜΑΓΟΡ. (κατ' ἰδίαν) Μὲ βάζει ὕστερα ἀπὸ τὰ δουλικά του! (μεγαλοφώνως) Λοιπὸν;

ΠΕΡ. Πρωτοῦ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ τελωνεῖον, τὰ ἔκρυψα στὸ λκιμοδέτι μου ...

ΜΑΓΟΡ. Διατί;

ΠΕΡ. Ὅριστε! Δὲν εἶχα ὄρεξι νὰ πληρώσω τελωνεῖα! Μ' ἐρωτοῦν «ἔχετε τίποτε νὰ δηλώσετε;» ἀπαντῶ ὄχι, ἀλλὰ κατὰ κακίην μου τύχην ἓνα διαβολένιο ὀρολόγι ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ: ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ!

ΜΑΓΟΡ. Καὶ λοιπὸν;

ΠΕΡ. Καὶ λοιπόν, με τσάκωσαν ... καὶ τοῦ τὰ κατέσχεσαν καὶ τὰ τρία ...

ΜΑΓΟΡ. Μὰ πῶς;

ΠΕΡ. Ἐγὶνε μὲν σκηνὴ φοβερά! Εἶπα τοῦ τελώνου πῶς εἶναι ἓνας χονδρὰν ἄνθρωπος καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε νὰ περιμένω καὶ θὰ ἴδω τί ἔχει νὰ τραβήξῃ ἢ ῥάχι μου. . . Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὸ συμβῆν αὐτό ... Ἦταν ἀλήθεια τὸ ὥρολόγι σου λαμπρὸ πρᾶγμα.

ΜΑΓΟΡ. (ζωηρῶς) Δὲν πειράζει σ' εὐχαριστῶ ὥς νὰ τὸ ἔλαβα (κατ' ἰδίαν) Σὰν νὰ μὴν εἶχε νὰ πληρώσῃ τελωνεῖο Τὶ αἰσχροκέρδεια!

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΙΩΑΝΝΗΣ καὶ ΑΡΜΑΝΔΟΣ

ΙΩΑΝ. (ἀναγγέλλων) Ὁ κύριος Ἀρμάνδος Δεσρὸς!

ΕΡΡΙΕΤ. (ἀφίνει τὸ ἐργόχειρόν της) Ἄ!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (ἐγειρομένη διευθύνεται πρὸς τὸν Ἀρμ.) Καλῶς ὀρίσατε ... ἐπεριμένομεν τὴν ἐπίσκεψίν σας ...

ΑΡΜΑΝΔΟΣ. (ὑποκλινόμενος) Κυρία ... Κύριε Περρισών ...

ΠΕΡ. Χαίρω ... χαίρω (κατ' ἰδίαν) Πάντοτε με τὸ ὕψος τοῦ τοῦ προστατευτικόν! ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (ταπεινῇ φωνῇ πρὸς τὸν σύζυγόν της) Παρουσίασέ τον λοιπόν εἰς τὸν Μαγόριον.

ΠΕΡ. (μεγαλοφώνως) Μαγόριε ... σοῦ παρουσιάζω τὸν κ. Ἀρμάνδον Δεσρὸς ... μίαν γνωριμίαν τοῦ ταξιδίου ...

ΕΡ. (ζωηρῶς) Ἔσωσε τὸν πατέρα!

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν) Ὅριστε! ... μὰ πάλι!

ΜΑΓ. Τί! ἔτρεξες κανένα κίνδυνον;

ΠΕΡ. Ὅχι καλὲ ... τιποτένια πράγματα.

ΑΡΜ. Δὲν ἀξίζει ὁ κόπος οὔτε νὰ γίνεταί λόγος ...

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν) Αἰωνίως ἐκεῖνο τὸ ὕψος τοῦ!

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ αὐτοί, ΙΩΑΝΝΗΣ, ΔΑΝΙΗΛ

ΙΩΑΝ. (ἀπαγγέλλων) Ὁ Κύριος Δανιὴλ Σαβαρὺ! ...

ΠΕΡ. (ελαυνόμενος) 'Α! νά ὁ καλὸς μου φίλος! ... ὁ ἀγαπητός μου Δανιήλ (ἀνατρέπει σχεδὸν τὴν μικρὰν τράπεζαν σπαύδων πρὸς αὐτόν.)

ΔΑΝ. (ὕποκλινόμενος) Κυρία ... Καλημέρα 'Αρμιάνδε!

ΠΕΡ. (λαμβάνων αὐτὸν ἐκ τῆς χειρός.) 'Ελάτε νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὸν κύριον Μαγόριον ... (μεγαλοφώνως) Μαγόριε σοῦ παρουσιάζω ἓνα τῶν καλῶν μου ... ἓνα τῶν καλλιτέρων μου φίλων ... τὸν κύριον Δανιήλ Σαβαρύ...

ΜΑΓ. Σαβαρύ; τῆς ἀτροπλοῦκῆς;

ΔΑΝ. (ὕποκλινόμενος) 'Ο ἴδιος.

ΠΕΡ. Ναι μὰ χωρὶς ἐμένα δὲν θὰ σοῦ ἐπλήρωνεν αὐρίον τὸ μέρισμά σου.

ΜΑΓ. Διατί;

ΠΕΡ. Διατί; (μετὰ φιλαυτίας) 'Απλούστατα διότι τὸν ἔσωσε ἀγαπητέ μου!

ΜΑΓ. Σὺ; (κατ' ἰδίαν) Τὶ διάβολο ἐπέρασαν στὸ ταξεῖδι τὸν καιρόν τους, νὰ σώζουν τὴν ζωὴν ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου!

ΠΕΡ. (διηγούμενος) Εἴμεθα εἰς τὴν θάλασσαν τῶν πάγων, τὸ λευκὸν ὄρος μᾶς ἠτένιζεν ἥσυχεν καὶ μεγαλοπρεπές...

ΔΑΝ. (κατ' ἰδίαν) Δευτέρᾳ ἑκδοσίς τῆς Χαλμιθς!

ΠΕΡ. 'Επεριπατοῦμεν ὁλῶς σκοπτικοὶ εἰς ἓνα δρομίσκου σκολιὸν καὶ κρημνώδη.

ΕΡ. (ἥτις ἤνοιξεν ἐφημερίδα τινὰ). Μπα! τὸν μπαμπᾶ τὸν ἔχουν στὴν ἐφημερίδα!

ΠΕΡ. Τί! μ' ἔχουν στὴν ἐφημερίδα;

ΕΡ. Νά, διάβασε μόνος σου ἐδῶ (τῷ δίδει τὴν ἐφημερίδα.)

ΠΕΡ. Νά 'δῆτε πῶς θὰ ἔπεσα ἑνορκος! (ἀναγινώσκων) «Μᾶς διαβιβάζουν ἐξ 'Ελβετίας....»

ΠΑΝΤΕΣ. Μπα! (πλησιάζουσιν ἀλλήλους).

ΠΕΡ. (ἀναγινώσκων) «Συμβὰν ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἔχη λυπηρότατας συνεπείας ἔλαθε χώραν εἰς τὴν θάλασσαν τῶν πάγων ... 'Ο κύριος Δανιήλ Σ..... συνεπείᾳ ὀλισθήματος κατέπεσεν εἰς χαράδραν ἐξ ἐκείνων αἵτινές τοσοῦτον φόβον ἐνσπεύρουں τοῖς ταξειδιώταις. Εἰς τῶν μαρτύρων τῆς σκηνῆς ταύτης ὁ κ. Περρισὼν (ὃς μᾶς ἐπιτραπεῖ νὰ τὸν ὀνομάσωμεν)...» (ὁμιλῶν.) Καλὴ βέβαια! πῶς δὲν τὸ ἐπιτρέπω! (ἀναγινώσκων) «'Ο κύριος Περρισὼν διακεκριμένος ἔμπορος ἐκ Παρισίων καὶ οἰκογενειάρχης ὑπείκων μόνον εἰς τὴν ἀνδρίαν του καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς ἐρρίφθη αὐθωρεῖ εἰς τὴν χαράδραν...» (ὁμι-

λῶν) Ἀλήθεια! «Καὶ μετ' ἄγωνα φοβερόν καὶ εὐνοούμενος ὑπὸ τῆς τύχης κατώρθωσε νὰ διασώσῃ τὸν σύντροφόν του. Τὴν τοιαύτην θαυμασίαν αὐτᾶπάρνησιν ὑπερέβη ὁμῶς ἡ μέτριοφροσύνη τοῦ κυρίου Περισῶν ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὰ συγχαρητήρια τοῦ συγκεκινημένου καὶ ἐνθουσιῶντος πλήθους... Οἱ γενναῖοι ἄνθρωποι ὅλων τῶν χωρῶν θὰ χρεωστῶσιν ἡμῖν εὐγνωμοσύνην διότι ἐμνημονεύσαμεν τοιαύτην τινὰ πράξιν.» (πρὸς τὸν Δανιὴλ λίαν συγκεκινημένος.) Φίλε μου... παιδί μου! Φίλησέ με! (ἀλλήλων σπάζονται).

ΔΑΝΙΗΛ (κατ' ἰδίαν). Δὲν ἔχει νὰ 'πῇ κανεὶς, εὗρηκα τὸν σφιγμὸν τοῦ ...

ΠΕΡ. (δεικνύων τὴν ἐφημερίδα). Δὲν εἶναι ἐπαναστάτης, ἀλλὰ τὸ διακηρύττω φανερά, ὁ τύπος ἔχει τὰ καλὰ του! (θέτων τὴν ἐφημερίδα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ κατ' ἰδίαν). Θὰ ἀγοράσω δέκα ἀντίτυπα!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἀλήθεια γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ ... δὲν νομίζεις ὅτι ἔπρεπε νὰ στείλλωμεν στὴν ἐφημερίδα καὶ τὴν ὡραίαν πράξιν τοῦ κυρίου Ἀρμάνδου;

ΕΡ. ὦ! ναί! θὰ ἔκαμε μίαν ὡραίαν ἀντίθεσιν!

ΠΕΡ. (ζωηρῶς). Περιττόν, περιττόν! δὲν εἶναι σωστόν νὰ ἐπασχολῶ τὰς ἐφημερίδας μὲ τὴν προσωπικότητά μου ...

ΙΩΑΝ. (εἰσερχόμενος μετὰ χάρτου τινὸς ἀνὰ χεῖρας). Ἀφέντη...

ΠΕΡ. Τί 'θές;

ΙΩΑΝ. Ὁ θυρωρὸς μου ἔδωκε νὰ φέρω ἓνα χαρτόσημο γραμμένο διὰ σῆς.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἐνα χαρτόσημο;

ΠΕΡ. Μὴ φοβῆσαι! δὲν χρεωστῶ ... ἐξ ἐναντίας μοῦ χρεωστοῦν ...

ΜΑΓ. (κατ' ἰδίαν). Δι' ἐνὸς τοῦ εἶπε αὐτό!

ΠΕΡ. (παράτηρῶν τὸ χαρτόσημον). Εἶναι κλησις διὰ νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τῶν πλημμελειοδικαίου δι' ὕβρεις κατὰ δημοσίου ὑπαλλήλου ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του.

ΠΑΝΤΕΣ ὦ! Θεέ μου!

ΠΕΡ. (ἀναγινώσκων). «Ἰδόντες τὴν ἔκθεσιν, ἣν συνέταξεν ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ τελωνείου ὁ Μασσῶ ἐξηκοντάρχης ...» (ὁ Μαγόριος ἀνέρχεται τὴν σκηνήν).

ΑΡΜ. Μὰ τί σημαίνουν αὐτά.

ΠΕΡ. Καλὲ ἓνας τελωνοφύλακας που μοῦ κατέσχεσε τρία ὁρολόγια ... ἐθύμωσα πολὺ ... καὶ τὸν ὠνόμασα χανδράνθρωπο! ἔκτρομα τῆς ἀνθρωπότητος! ...

ΜΑΓ. (ὀπισθεν τῆς τραπέζης). Εἶναι σπουδαῖον! πολὺ σπουδαῖον!

ΠΕΡ. (ἀνησυχῶν). Τί;

ΜΑΓ. Ὑβρεις ὀρισμένους κατὰ δημοσίου ὑπαλλήλου ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων του.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. καὶ ΠΕΡ. Ἐ! καὶ ὕστερα.

ΜΑΓ. Δεκαπέντε ἡμέρας ἕως τρεῖς μῆνας φυλάκισιν...

ΠΑΝΤΕΣ Φυλάκισιν!...

ΠΕΡ. Ἐμένα! ὕστερα ἀπὸ πενήντα χρόνων ζωὴν ἐντιμον καὶ χωρὶς κίνεν στίγμα... νὰ καθήσω εἰς τὴν ἔδραν τῆς ἀτιμίας; Ποτέ! ποτέ!

ΜΑΓ. (κατ' ἰδίαν.) Καλὰ νὰ τὰ πάθῃ! αὐτὸ θὰ τὸν διδάξῃ νὰ πληρώνῃ τὸ τελωνεῖο!

ΠΕΡ. Ἀχ! φίλοι μου, τὸ μέλλον μου κατεστράφη.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἐλα τώρα, ἡσύχασε!

ΕΡ. Μπαμπά!

ΔΑΝΙΗΛ. Θάρρος, θάρρος.

ΑΡΜ. Γιὰ σταθῆτε! ἴσως ἡμπορέσω νὰ σᾶς ξεμπλέξω ἀπ' αὐτὴν τὴν δουλειά.

ΠΑΝΤΕΣ. Ἐ!

ΠΕΡ. Σεῖς; φίλε μου... ἀγαπητέ μου φίλε!

ΑΡΜ. (προχωρῶν πρὸς αὐτήν). Εἶμαι πολὺ φίλος μ' ἕνα ἀνώτερον ὑπάλληλον τοῦ Τελωνείου... θὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω... καὶ ἴσως κατωρθωθῇ ν' ἀποσύρῃ ὁ τελωνοφύλαξ τὴν καταγγελίαν του.

ΜΑΓ. Μοῦ φαίνεται πολὺ δύσκολον!

ΑΡΜ. Διατί; μιὰ στιγμὴ ἐρεθισμοῦ...

ΠΕΡ. Διὰ τὴν ὁποίαν λυποῦμαι!

ΑΡΜ. Δώσατέ μου αὐτὸ τὸ χαρτί... ἐλπίζω πολὺ... μὴν συγχίζεσθε ἀγαπητέ μου κύριε Περρυσών!

ΠΕΡ. (συγκεκνημένος λαμβάνων τὴν χεῖρα του). Ἀ! Δανιήλ μου.... (διορθῶν ἑαυτόν) ὄχι, Ἀρμάνδε μου! νά, ἔχω ὀρεξί νὰ σᾶς φιλήσω! (ἀλληλασπάζονται).

ΕΡ. (κατ' ἰδίαν). Δόξα σοι ὁ Θεός! (ἀνέρχεται τὴν σκηνὴν μετὰ τῆς μητρὸς της).

ΑΡΜ. (ταπεινῇ τῇ φωνῇ τῷ Δανιήλ). Ἡ σειρά μου τώρα, εὐρήκα τὸ σφιγμό!

ΔΑΝΙΗΛ. Θέλει καὶ λόγος! (κατ' ἰδίαν). Ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς ἔχω νὰ κάμω μ' ἕναν ἀντεραστήν, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι θηρίον.

ΜΑΓ. (τῷ Ἀρμάνδῳ). Ἐξέρχομαι μαζί σας.

ΠΕΡ. Μᾶς ἀφίνεις;

ΜΑΓ. Ναί ... (ὕπερηφάνως). Εἶμαι προσκαλεσμένος! (Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Ἀρμάνδου).

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (πλησιάζων τὸν σύζυγόν της καὶ ταπεινῇ φωνῇ). Ἐ! τώρα τί 'λές διὰ τὸν Ἀρμάνδον;

ΠΕΡ. Αὐτός! μὰ αὐτὸς εἶναι ἓνας ἄγγελος! ἄγγελος!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Καὶ διστάζεις νὰ τοῦ δώσης τὴν κόρην σου;

ΠΕΡ. Ἄ! Ὁχι, τώρα πλέον δὲν διστάζω.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Ἐπὶ τέλους, σὲ ἀνagγνωρίζω! Δὲν μένει τώρα παρὰ νὰ τὰ 'πῇς τοῦ Δανιήλ.

ΠΕΡ. ὦ! τὸ καὶμένο τὸ παιδί! νομίζεις;

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Πῶς νομίζω! ἐκτὸς πλέον ἀν' θέλης νὰ περιμείνης ἕως ὅτου σταίλλομεν καὶ τὰ προσκλητήρια!

ΠΕΡ. Ἄ! ὅχι δα!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Σ' ἀφίνω λοιπὸν μαζί του ... θάρρος (μεγαλοφώνως). Ἐρχεσαι Ἐρριέττη; (χαιρετῶν τὸν Δανιήλ). Κύριε ... (Ἐξέρχεται δεξιόθεν ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Ἐρριέττης)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΠΕΡΡΙΣΩΝ καὶ ΔΑΝΙΗΛ

ΔΑΝΙΗΛ (κατ' ἰδίαν κατερχόμενος). Τώρα πλέον εἶναι φανερόν πῶς αἱ μετοχί μου ξεπέφτουν ... Ἐὰν ἡδυνάμην ... (χωρεῖ πρὸς τὸ ἀνακλίντρον).

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν ἐκ τοῦ βάθους). Τὸ πτωχὸ παιδί ... τὸ λυποῦμαι ... Πρέπει ὅμως, ἐμπρός! (μεγαλοφώνως) Ἀγαπητέ μου Δανιήλ ... καλέ μου Δανιήλ ... ἔχω ἔτι τι λυπηρὸν νὰ σοῦ ἀναγγείλω.

ΔΑΝΙΗΛ (κατ' ἰδίαν). Νά μας! (κάθηνται ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον).

ΠΕΡ. Μοῦ ἐκάμετε τὴν τιμὴν νὰ μοῦ ζητήσετε τὴν χεῖρα τῆς κόρης μου ... Δὲν ἔξεύρετε πόσον θὰ μοῦ ἤρесе αὐτὸ τὸ σχέδιον ... ἀλλ' αἱ περιστάσεις ... τὰ συμβάντα ... ὁ φίλος ὁ Ἀρμάνδος μοῦ ἔκαμε τόσας ἐκδουλεύσεις ...

ΔΑΝΙΗΛ. Ἐννοῶ.

ΠΕΡ. Διότι, ὅ,τι 'πῇ κἀνείς ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!

ΔΑΝΙΗΛ. Καλὸ καὶ τὸ κλαράκι ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπιάσθητε;

ΠΕΡ. Ἄ! ναί, βέβαια ... τὸ κλαράκι ... ἀλλ' ἦτο πολὺ μικρόν ... κα' ἔπειτα δὲν τὸ κρατοῦς' ἀκόμη ...

ΔΑΝΙΗΛ. Ἄ ! δέν ...

ΠΕΡ. Ὅχι ... ἀλλ' δέν εἶν' αὐτό μόνον ... τώρα ἀκόμη νά, αὐτός ὁ ἐξαίρετος ἄνθρωπος τρέχει τὰ σοκκάκια διὰ νά μέ σώσῃ ἀπό τήν φυλακή ... θά τοῦ χρεωστῶ τήν τιμήν ... τήν τιμήν !

ΔΑΝΙΗΛ. Κύριε Περρισών, τὰ αἰσθήματα ποῦ σᾶς ἀνγκάζουν νά φερθῇτε οὕτω εἶναι ἀρκετά εὐγενῆ διὰ νά ζητήσω νά τὰ πολεμήσω ...

ΠΕΡ. Ἀλήθεια ! δέν θά μοῦ θυμώσετε ;

ΔΑΝΙΗΛ. Ἐγώ, δέν θά ἐνθυμοῦμαι παρὰ τήν ἀνδρίαν σας ... τήν αὐταπάρνησίν σας δι' ἐμέ...

ΠΕΡ. (λαμβάνων τήν χεῖρα του). Ἄ ! Δανιήλ μου (κατ' ἰδίαν). Περίεργο, πῶς ἀγαπῶ αὐτό τὸ παιδί !

ΔΑΝΙΗΛ (ἐγειρόμενος). Διὰ τοῦτο πρὶν ἀναχωρήσω ...

ΠΕΡ. Τί ;

ΔΑΝΙΗΛ. Πρὶν σᾶς ἀφήσω διὰ παντός ...

ΠΕΡ. (ἐγειρόμενος). Πῶς ! νά μ' ἀφήσετε ; σεῖς ; Καὶ διατί ;

ΔΑΝΙΗΛ. Ἐννοεῖται ... ὅτι δέν εἶναι πλέον δυνατόν νά ἐξακολουθῶ τὰς ἐπισκέψεις αἱ ὁποῖαι ἤμποροῦν νά ἐκθέσουν τὸν κόρην σας ... καὶ νά λυποῦν κ' ἐμέ.

ΠΕΡ. Ὅριστε τώρα ! Τὸν μόνον ἄνθρωπον ποῦ ἔσωσα !

ΔΑΝΙΗΛ. ὦ ! ἡ εἰκὼν σας ὅμως δέν θά μ' ἐγκαταλείψῃ ! ... διότι ἔχω ἓνα σχέδιον ... νά ἀποτυπώσω ἐπὶ εἰκόνας, καθὼς τήν ἔχω στὴν καρδιά μου, τήν ἥρωϊκὴν σκηνὴν τῆς θαλάσσης τῶν πάγων.

ΠΕΡ. Μίαν εἰκόνα ! θέλει νά μέ βάλλῃ σὲ μιὰν εἰκόνα !

ΔΑΝΙΗΛ. Διὰ τοῦτο ἀπευθύνθην ἀπὸ τώρα εἰς ἓνα τῶν ἐξοχωτέρων ζωγράφων μας ... ἐξ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐργάζονται διὰ τοὺς μεταγενεστέρους !...

ΠΕΡ. Τοὺς μεταγενεστέρους ! Ἄ ! Δανιήλ ! (κατ' ἰδίαν). Μὰ περίεργο πῶς ἀγαπῶ αὐτό τὸ παιδί !

ΔΑΝΙΗΛ. Πρὸ πάντων ἐπιζητῶ τὴν ὁμοιότητα τῶν προσώπων ...

ΠΕΡ. Καλὲ τί λέτε, βέβαια. Κ' ἐγώ !

ΔΑΝΙΗΛ. Θά χρειασθῇ ὅμως νά ποζάρετε πέντ' ἑξ ἑορᾶς ...

ΠΕΡ. Βεβαιότατα φίλε μου ! δεκαπέντε ! εἴκοσι ! τριάντα ! αὐτὸ δέν μ' ἐνοχλῇ διόλου ... θά ποζάρωμε μαζί !

ΔΑΝΙΗΛ (ζωηρῶς). Ἄ ! ὄχι ... ὄχι ἐγώ !

ΠΕΡ. Διατί ;

ΔΑΝΙΗΛ. Διότι ... ἰδοὺ πῶς σκοπεύομε νά κάμωμεν τὸ πρᾶγμα ... δέν θά φαίνεται εἰς τὴν εἰκόνα παρὰ μόνον τὸ λευκὸν ὄρος ...

ΠΕΡ. (ἀνησυχών). Καλὰ κ' ἐγώ !

- ΔΑΝΙΗΛ. Τὸ λευκὸν ὄρος καὶ σεῖς !
- ΠΕΡ. Δαμπρά ! ... ἐγὼ καὶ τὸ λευκὸν ὄρος ... ἥσυχον καὶ μεγαλοπρεπές ! ... καλὰ καὶ σεῖς ! ποῦ θὰ εἴσθε σεῖς ;
- ΔΑΝΙΗΛ. Εἰς τὴν τρύπα ... μέσα εἰς τὸ βάθος ... θὰ φαίνωνται μόνον τὰ δύο μου χέρια συνεσφυγμένα καὶ ἱκετευτικά ...
- ΠΕΡ. Τί ἀριστούργημα εἰκὼν !
- ΔΑΝΙΗΛ. Θὰ τὸ βάλωμεν στὸ Μουσεῖο ..
- ΠΕΡ. Τῶν Βερσαλλιῶν ;
- ΔΑΝΙΗΛ. Ὁχι, τῶν Παρισίων ...
- ΠΕΡ. Ἄ ! ναὶ ... στὴν ἐκθεσι ! ...
- ΔΑΝΙΗΛ. Κάτω δὲ θὰ γράψωμεν τὴν ἐξῆς σημείωσιν ...
- ΠΕΡ. Ὁχι ! ὄχι ! φούμαρα, οὔτε ρεκλάμες ! Νὰ βάλωμεν ἀπλούστατα τὸ ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος ... «Μας διαβιβάζουσιν ἐξ Ἑλβετίας...»
- ΔΑΝΙΗΛ. Εἶναι ὀλίγον ξηρόν.
- ΠΕΡ. Ἀλήθεια ... ἀλλὰ θὰ τὸ διορθώσωμεν ! (μετὰ διαχύσεως) Δανιήλ μου ... φίλτατέ μου ... παιδί μου !
- ΔΑΝΙΗΛ. Χαίρετε, κύριε Περρισών ! ... δὲν θὰ ἐπανιδοθῶμεν πλέον...
- ΠΕΡ. Ὁχι ! αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον ! ἀδύνατον ! ὁ γάμος αὐτός ... δὲν ἀπεφασίσθη ἀκόμη ...
- ΔΑΝΙΗΛ. Μά ...
- ΠΕΡ. Μείνατε ! Τὸ θέλω !
- ΔΑΝΙΗΛ. Βρὲ δὲν μοῦ γλυττώνει !

ΣΚΗΝΗ ENNATH

Οἱ αὐτοί, ΙΩΑΝΝΗΣ, Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

- ΙΩΑΝ. (ἀναγγέλων). Ὁ ταγματάρχης Ματθαῖος !
- ΠΕΡ. (ἐκπλησσόμενος). Ποιὸς εἶν' αὐτός πάλι !
- ΤΑΓ. (εἰσερχόμενος). Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι, ἂν σας ἐνοχλῶ.
- ΠΕΡ. Διόλου, διόλου.
- ΤΑΓ. (πρὸς τὸν Δανιήλ). Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ μὲ τὸν κύριον Περρισών ;
- ΠΕΡ. Ἐγὼ εἶμαι, κύριε.
- ΤΑΓ. Ἄ ! .. (πρὸς τὸν Περρισών). Σας ζητῶ, κύριε, δώδεκα ἡμέρας τώρα. Εἶναι πολλοὶ Περρισών εἰς τὸ Παρίσι ... ἐπασκέωθην ἕως τώρα μὴ δουζίνα . . ἀλλ' εἶμαι πολὺ ἐπίμονος ...

ΠΕΡ. (δεικνύων πρὸς αὐτὸν κάθισμα ἀριστερόθεν τῆς τραπέζης). Ἐχετε τίποτε νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε; (κάθεται ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Ὁ Δανιὴλ ἀνέρχεται).

ΤΑΓ. (καθήμενος). Ἀκόμη δὲν γνωρίζω ... Ἐν πρώτης συγχωρήσατέ με νὰ σὰς κάμω μίαν ἐρώτησιν: Σεῖς εἰσθε ὁ ὁποῖος ἐκάμετε πρὸς μὴνὸς τὸ ταξεῖδι εἰς τὴν θάλασσαν τῶν πάγων;

ΠΕΡ. Ὁ ἴδιος, κύριε! καὶ νομίζω, ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ καυχῶμαι δι' αὐτό!

ΤΑΓ. Λοιπὸν, εἰσθαί σεῖς, ὁ ὁποῖος ἐγράψατε εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἐπισκεπτῶν: «Ὁ ταγματάρχης εἶναι ἕνας χονδρὰνθρωπος.»

ΠΕΡ. Πῶς! εἰσθαί ...;

ΤΑΓ. Μάλιστα, κύριε ... εἰμ' ἐγώ!

ΠΕΡ. Ἐχω εὐχαρίστησιν. (ἀνταλλάσσει πολλὰς ἀμοιβαίας μικρὰς ὑποκλίσεις).

ΔΑΝΙΗΛ (κατ' ἰδίαν, κατερχόμενος). ὦ! διάβολε! ὁ ὀρίζων ἀμαυροῦται! ...

ΤΑΓ. Ἀκούσετε κύριε· δὲν εἰμαι οὔτε φιλόνεικος, οὔτε ξιφιστής, ἀλλ' οὔτ' ἐπιθυμῶ ν' ἀφήσω νὰ δικαύωνται πλησίον τοῦ ὀνόματός μου εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ξενοδοχείου ἐκεῖ κάτω, τοιαῦται κρίσεις ...

ΠΕΡ. Ἀλλὰ σεῖς πρῶτος ἐγράψατε μίαν σημείωσιν ... πλέον ἢ ζωηράν!

ΤΑΓ. Ἐγώ; Ἐπεριωρίσθην μόνον νὰ σημειώσω ὅτι ἡ θάλασσα γράφετε μ' ἕνα σῖγμα: ... κυττάξετε τὸ λεξικόν...

ΠΕΡ. Ἐ! κύριε, κἀνεῖς δὲν σὰς ἐπεφόρτισε νὰ διορθώνετε τὰ ... δηθεν ὀρθογραφικά μου σφάλματα! Τί ἀνακατόνεσθε; (ἐγείρονται).

ΤΑΓ. Μὲ συγχωρεῖτε! ... δι' ἐμέ, ἡ γλῶσσα εἶναι μία ἀγαπητὴ συμπατριώτης ... μία κυρία καλῆς οἰκογενείας, κομψὴ ἀλλ' ὀλίγον ... σκληρά ... τὸ γνωρίζετε καλλίτερον παντός.

ΠΕΡ. Ἐγώ;

ΤΑΓ. Καὶ ὅταν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τὴν συναντῶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν... δὲν ἐπιτρέπω νὰ ρυπαίνουν τὸ ἐνδυμά της. Εἶναι ζήτημα ἱπποτισμοῦ καὶ ἐθνισμοῦ.

ΠΕΡ. Ἐ! κύριε, μήπως ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νὰ μοῦ δώσετε μαθήματα;

ΤΑΓ. Μακράν μου τοιαύτη σκέψις ...

ΠΕΡ. Ἄ! ἐνόμιζα! (κατ' ἰδίαν). Ὑποχωρεῖ.

ΤΑΓ. Χωρὶς ὁμῶς νὰ θέλω νὰ σὰς δώσω μαθήματα, ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω εὐγενῶς ... ἐξηγήσεις.

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν). Ματθαῖος!... βέβαια εἶναι ψεύτικος ταγματάρχης.

ΤΑΓ. Ἐν ἐκ τῶν δύο: ἢ ἐπιμένετε...

ΠΕΡ. Δὲν ἔχω ἀνάγκην ὅλων αὐτῶν τῶν ἐπεξηγήσεων. Μήπως νομίζετε ὅτι θὰ μὲ φοβείσαστε; Μάθετε κύριε... ὅτι ἔδωκα δείγματα τῆς ἀνδρίας μου! καὶ θὰ σᾶς τὰ δείξω...

ΤΑΓ. Ποῦ;

ΠΕΡ. Εἰς τὴν Ἐκθεσιν... τοῦ χρόνου...

ΤΑΓ. ὦ! μὲ συγχωρεῖτε... Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ περιμένω ἕως τότε... Ἐν συντόμῳ σᾶς ἐπαναλαμβάνω ἀποσύρετε ναι ἢ ὄχι;...

ΠΕΡ. Τίποτε, τίποτε!

ΤΑΓ. Προσέξατε!

ΔΑΝΙΗΛ. Κύριε Περρισών!

ΠΕΡ. Τίποτε! (κατ' ἰδίαν) Δὲν ἔχει οὔτε μουστακία!

ΤΑΓ. Λοιπόν, κύριε Περρισών, θὰ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναμένω αὔριον τὴν μεσημβρίαν, μετὰ τῶν μαρτύρων μου εἰς τὸ δάσος τοῦ Μάλμεζών...

ΔΑΝΙΗΛ, Ταγματάρχα, μίαν λέξιν!

ΤΑΓ. (ἀνερχόμενος). Θὰ σᾶς ἀναμένωμεν εἰς τὴν θύραν!

ΔΑΝΙΗΛ. Μά, ταγματάρχα...

ΤΑΓ. Μὲ συγχωρεῖτε... ἔχω συνέντευξιν μὲ τὸν ταπετσιέρη μου διὰ νὰ ἐκλέξω ὑφάσματα, ὥστε... αὔριον... τὴν μεσημβρίαν. (Ὑποκλινόμενος.) Κύριοι... ἔχω τὴν τιμὴν... (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΔΑΝΙΗΛ, εἶτα ΙΩΑΝΝΗΣ

ΔΑΝΙΗΛ (πρὸς τὸν Περρισών). Διάβουλα! ἤξεύρετε πῶς εἶσθαι ὀξύθυμος ἡ στῆς δουλειαῖς σας! μ' ἓνα ταγματάρχην πρὸ πάντων!

ΠΕΡ. Αὐτός! ταγματάρχης; Καλὲ δὲν βαρύνεσθε! μήπως οἱ ἀληθινοὶ ταγματάρχαι κάθηνται νὰ διορθώνουν λάθη ὀρθογραφικά;

ΔΑΝΙΗΛ. Ἀδιάφορον! Πρέπει νὰ ἐρωτήσωμεν, νὰ πληροφορηθῶμεν... (σημαίνων τὸν κώδωνα) μὲ ποῖον ἔχομεν νὰ κάμωμεν.

ΙΩΑΝ. (παρουσιαζόμενος). Κύριε;

ΠΕΡ. (πρὸς τὸν Ἰωάννην). Διατί ἄφησες αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἔφυγε νὰ ἔμπῃ ὁδῷ μέσῃ;

ΙΩΑΝ. Μὰ ἀφέντη, ἦλθε καὶ σήμερον τὸ πρωὶ ... ἐλησμόνησα μάλιστα νὰ σοῦ δώσω τὸ ἐπισκεπτήριόν του ...

ΔΑΝΙΗΛ. ᾿Α! ναι τὸ ἐπισκεπτήριόν του!

ΠΕΡ. Φέρε το! (ἀναγινώσκων). «Ματθαῖος ταγματάρχης τοῦ Ζου συντάγματος τῶν Ζουάδων ἐν διαθεσιμότητι ...»

ΔΑΝΙΗΛ. Ζουάδος!

ΠΕΡ. Μπα διάβουλε!

ΙΩΑΝ. Τί τρέχει;

ΠΕΡ. Τίποτε! ἔφησέ μας! (ὁ Ἰωάννης ἐξέρχεται).

ΔΑΝΙΗΛ. Ὅριστε μας τώρα σὲ ωραία θέσι!

ΠΕΡ. Τί νὰ σοῦ κάμω! ἐφάνην πολὺ ζωηρός ... Μ' ἓναν ἄνθρωπον τόσο ἐυγενῆ! ... Τὸν ἐξέλαβον διὰ παυμένον συμβολαιογράφον!

ΔΑΝΙΗΛ. Τί θὰ γίνη τώρα;

ΠΕΡ. Πρέπει νὰ εὑρεθῇ κανέναν μέσον! ... (ἐκφέρων κραυγὴν). ᾿Α!...

ΔΑΝΙΗΛ. Τί;

ΠΕΡ. Τίποτε; τίποτε! Δὲν ὑπάρχει μέσον! τὸν προσέβαλα, θὰ μονομαχήσω! ... Χαίρετε! ...

ΔΑΝΙΗΛ. Ποῦ πηγαίνετε;

ΠΕΡ. Νὰ βάλω τὰς ὑποθέσεις μου εἰς τάξιν ... ἐννοεῖτε πῶς ...

ΔΑΝΙΗΛ. Ἐν τούτοις ...

ΠΕΡ. Δανιήλ ... ὅταν θὰ σημάνῃ ἡ ὥρα τοῦ κινδύνου ... θὰ μὲ ᾿δῃς τί ὠρᾶγμα εἶμαι! (ἐξέρχεται ἀριστερόθεν).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΔΑΝΙΗΛ (μόνος). ᾿Α, μπα! ... δὲν εἶναι δυνατόν! ... δὲν ἔμπορῶ ν' ἀφήσω τὸν Παρρισὼν νὰ κτυπήθῃ μ' ἓνα Ζουάδο! ... διότι τὸ λέει ἡ καρδιά τοῦ πενθεροῦ! τὸν γνωρίζω δὲν θὰ ὑποχωρήσῃ ... Ἐξ ἄλλου, ὁ ταγματάρχης ... καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ μίαν ἀνορθογραφίαν! (σκεπτόμενος). ᾿Ας σκεφθῶ! ... ἂν εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομίαν; ᾿ω! ὄχι! ... μὰ διατί ὄχι; κἀνείς δὲν θὰ τὸ μάθῃ. ᾿Αλλως τε δὲν ἔχω καὶ κανέναν ἄλλο μέσον ... (λαμβάνων χάρτην καὶ μελανοδοχεῖον ἐκ τραπέζης τινος πλησίον τῆς θύρας τῆς εἰσόδου καὶ κάθεται παρὰ τὴν μικρὰν τράπεζαν). ᾿Ενα γράμμα πρὸς τὸν Διευθυντὴν τῆς ᾿Αστυνομίας! ... (γράφων). «Κύριε Διευθυντά ... λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ... Ὁμιλῶν ἐνῶ γράφει). Μία περιπολία θὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ... Ἐτσι ἐντελῶς κατὰ τύχην ... καὶ ἡ τιμὴ μένει ἄσπιλος. (Κλείει τὴν ἐπι-

στολήν καὶ θέτει εἰς τὴν πρώτην θέσιν τὸ μελανοδοχεῖον κτλ. » Τώρα πρέπει νὰ σταλῇ ἡ ἐπιστολὴ ἀμέσως ... ὁ Γιάννης θὰ εἶναι ἐκεῖ ! (ἐξέρχεται καλῶν). Γιάννη ! Γιάννη ! (ἐγκαταλείπει τὴν σκηνήν).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΠΕΡ. (μόνος. Εἰσέρχεται κρατῶν ἐν χερσὶ ἐπιστολήν ἣν ἀναγινώσκει). «Κύριε Διευθυντά, νομίζω ὅτι ὀφείλω νὰ εἰδοποιήσω πρὶν ἀρχήν, ὅτι δύο ἀνόητοι σκοποῦν νὰ διασταυρώσωσι τὰ ξίφη αὐριον τὴν μεσημβρίαν παρὰ τέταρτον ... » (ὁμιλῶν). Βάζω παρὰ τέταρτον γιὰ σίγουρα. Κ' ἔπειτα ἀρκεῖ ἓνα τέταρτο νὰ ... (ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀνάγνωσιν). «Μεσημβρίαν παρὰ τέταρτον ... εἰς τὸ δάσος τοῦ Μαλμεζών. Ἡ συνέντευξις ἐδόθη εἰς τὴν θύραν τοῦ δάσους ... Εἰς ὑμᾶς ἀνείκει νὰ ἐπιβλέπατε ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν. Εἰς τῶν μονομάχων εἶναι πρῶτην ἔμπορος, οἰκογενειάρχης, ἀφωσιωμένος εἰς τὸ πρλίτευμα καὶ χαίρων μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὴν συνοικίαν του. Δεχθῆτε, κύριε Διευθυντά, κτλ. κτλ. ... » Ἄν νομίζῃ πῶς θὰ μὲ φοβίσῃ αὐτὸς ὁ ταγματάρχης ! ... Τώρα τὴν διεύθυνσιν ... » Ἔτσι, ὄχ φθάσῃ ... Ποῦ εἶναι ὁ Γιάννης ;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΔΑΝΙΗΛ, εἶτα ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΕΡΡΙΕΤΤΗ

εἶτα ΙΩΑΝΝΗΣ

ΔΑΝΙΗΛ (εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ βάθους μετὰ τῆς ἐπιστολῆς ἀνὰ χεῖρας). Ἀδύνατον νὰ εὔρω αὐτὸν τὸν ὑπηρέτην. (Ἰδὼν τὸν Περρισών). ὦ ! (κρύπτει τὴν ἐπιστολήν).

ΠΕΡ. Ὁ Δανιήλ ! (κρύπτει τὴν ἐπιστολήν).

ΔΑΝΙΗΛ. Λοιπόν, κύριε Περρισών ; ...

ΠΕΡ. Τί ; ... βλέπετε ... εἶμαι ἀπάραχος ... σὰν στηλός ! (Βλέπων τὴν γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα του.) Σιωπή, ἡ γυναῖκα μου ! (κατέρχεται).

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (πρὸς τὸν σύζυγόν της) Ὁ διδάσκαλος τοῦ πιάνου τῆς Ἐρριέττης μᾶς ἔστειλεν εἰσιτήρια διὰ τὸ κονσέρτο αὐριον ... τὸ μεσημέρι ...

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν) Μεσημέρι !

ΕΡ. Αἱ εἰσπράξεις εἶναι δι' αὐτόν, θὰ μᾶς πᾶς;

ΠΕΡ. Ἀδύνατον! αὔριον ἢ ἡμέρα μου εἶναι παρμένη!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Μὰ δὲν ἔχεις τίποτε νὰ κάμῃς...

ΠΕΡ. Ἐχω, μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν... πέρα πολὺ σπουδαίαν... ἐρώτησε τὸν Δανιήλ...

ΔΑΝΙΗΛ. Πολὺ σπουδαίαν!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Τί ὕψος σοβαρό! (πρὸς τὸν σύζυγόν της.) Ἐχεις ἓνα πρόσωπο μὲ πῆχυ! φαίνεσαι σὰν νὰ φοβῇσαι.

ΠΕΡ. Ἐγὼ; νὰ φοβοῦμαι! Θὰ τὸ δοῦμαι στὸ πεδῖον!

ΔΑΝΙΗΛ (κατ' ἰδίαν) Πάει!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Στὸ πεδῖον!

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν) ὦ διάβολε! μοῦ ξέφυγε!

ΕΡ. (τρέχουσα πρὸς αὐτόν) Μονομαχία! μπαμπά μου!

ΠΕΡ. Λοιπόν, νάι, παιδί μου, δὲν ἤθελα νὰ σᾶς τὸ 'πῶ ἀλλ' ἀφ' οὗ μοῦ ξέφυγε μάθε ὅτι ὁ πατήρ σου μονομαχεῖ!...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Μὰ μὲ ποῖόν;

ΠΕΡ. Μὲ ἓνα ταγματάρχην τοῦ δευτέρου συντάγματος τῶν ζουάδων.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. καὶ ΕΡ. (φοβηθῆσαι) Ἄχ! Θεέ μου!

ΠΕΡ. Αὔριον, τὸ μεσημέρι εἰς τὸ δάσος τοῦ Μάλμεζών, εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (διευθυνομένη πρὸς αὐτόν) Μὰ μήπως ἐτρελλάθης... σὺ! ἓνας ἡσυχὸς ἄνθρωπος!

ΠΕΡ. Κυρία Περισσών, εἶμαι κατὰ τῶν μονομαχιῶν... ἀλλ' ὑπάρχουσι περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ ὑπακούῃ εἰς τὴν τιμὴν του! (κατ' ἰδίαν δεικνύων τὴν ἐπιστολήν.) Μὰ ποῦ εἶν' ὁ Γιάννης;

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν) Μὰ αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον! δὲν θ' ἀφήσω... (διευθύνεται πρὸς τὴν τράπεζαν τοῦ βάνους καὶ γράφει. Κατ' ἰδίαν) «Κύριε Διευθυντὰ τῆς Ἀστυνομίας...»

ΙΩΑΝ. (παρουσιάζομενος) Τὸ γεῦμα εἶναι ἑτοιμον.

ΠΕΡ. (πλησιάζων τὸν Ἰωάννην καὶ ταπεινῇ φωνῇ.)

Αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὴν διεύθυνσίν του... εἶναι λίαν κατεπεῖγον! (ἀπομακρύνεται.)

ΔΑΝΙΗΛ (ταπεινῇ φωνῇ τῷ Ἰωάννῃ) Αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν διεύθυνσίν της... λίαν κατεπεῖγουσα (ἀπομακρύνεται.)

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (ταπεινῇ φωνῇ τῷ Ἰωάννῃ.) Αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὴν διεύθυνσίν του... εἶναι πολὺ κατεπεῖγον.

ΠΕΡ. Ἐμπρός πάμε στὸ τραπέζι !

ΕΡ. (κατ' ἰδίαν) Θὰ εἰδοποιήσω τὸν Ἀρμάνδον. (εἰσέρχεται δεξιόθεν).

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (πρὸς τὸν Ἰωάννην πρὶν ἐξέλθῃ) Σούτ !

ΔΑΝΙΗΛ (ὁμοίως). Οὐτε λέξιν !

ΠΕΡ. (ὁμοίως) Σούτ ! (ἀποσύρονται καὶ οἱ τρεῖς.)

ΙΩΑΝ. (μόνος.) Τὶ μυστήρια εἰν' αὐτά ; (ἀναγινώσκων τὴν διεύθυνσιν τῶν τριῶν ἐπιστολῶν.) «Κύριον Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας Κύριον Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας ... Κύριον Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας ... » Μπα ! Δὲν ἔχω παρὰ ἓνα δρόμο !

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Κήπος. — Ἐδώλια, ἔδραι, τράπεζα ἐξωχική· ἀριστερόθεν σκιός !

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΔΑΝΙΗΛ, εἶτα ΠΕΡΡΙΣΣΩΝ

ΔΑΝΙΗΛ (εἰσερχόμενος ἀριστερόθεν ἐκ τοῦ βάθρου.) Δέκα ὧραι ! ἡ συνέντευξις, εἶναι διὰ τὸ μεσημέρι. (πλησιάζει τὴν σκιάδα καὶ νεύει.) Ψίτ ! Ψίτ !

ΠΕΡ. (περῶν τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς θύρας τῆς σκιάδος) Ἄ ! εἰσθαί σεῖς ... μὴ κάμνετε θόρυβον ... εἰς ἓνα λεπτό εἰμι ἰδικός σας. (εἰσέρχεται).

ΔΑΝΙΗΛ (μόνος) Ὁ πτωχὸς ὁ Περρισσών ! θὰ πέρασε κακὴν νύκτα... Εὐτυχῶς ἡ μονομαχία δὲν θὰ γίνη.

ΠΕΡ. (ἐξέρχεται τῆς σκιάδος ἐντὸς μεγάλου ἐπανωφορίου. Νά με ... σὰς ἐπερίμενα ..

ΔΑΝΙΗΛ. Πῶς αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτὸν σας ;

ΠΕΡ. Ἀτάραχος σὰν στῆλος !

ΔΑΝΙΗΛ Ἐχω τὰ ξίφη εἰς τὴν ἄμαξαν.

ΠΕΡ. (ἀνοίγων τὸ ἐπανωφόριον) Ἐγώ, τὰ ἔχω ἐδῶ.

ΔΑΝΙΗΛ Δύο ζεύγη !

ΠΕΡ. Τὸ ἓνα ἢ μπορεῖ νὰ σπάσῃ ... δὲν θέλω νὰ εὐρίσκωμαι σὲ δυσκολίαις τὴν τελευταίαν στιγμὴ.

ΔΑΝΙΗΛ (κατ' ιδίαν) Καλέ αὐτός εἶναι ληοντάρι! ... (ὕψηλοφώνως)
Τ' ἀμάξι εἶναι στήν πόρτα ... ἂν θέλετε ...

ΠΕΡ. Μιὰ στιγμή! Τί ὥρα εἶναι;

ΔΑΝΙΗΛ Δέκα ὥραι!

ΠΕΡ. Δέν ἐννοῶ νὰ φθάσω πρὸ τῆς μεσημβρίας ... οὔτε ὕστερα.
(κατ' ιδίαν). Τότε θ' ἀποτύχουν ὅλα.

ΔΑΝΙΗΛ Ἐχετε δίκαιον ἀρκεῖ νὰ φθάσωμεν στήν ὥρα. (κατ' ιδίαν). Τότε θ' ἀποτύχουν ὅλα.

ΠΕΡ. Νὰ φθάσῃ κἀνείς πρὶν ... εἶναι κομπορρημοσύνη ... μετὰ,
εἶναι δισταγμός· ἄλλως τε περιμένω καὶ τὸν Μαγόριον ... τοῦ ἔγγραφα
χθὲς τὸ ἐσπέρας ἔνα γράμμα κατεπεῖγον.

ΔΑΝΙΗΛ. Ἄ! νάτος.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ αὐτοί, ΜΑΓΟΡΙΟΣ

ΜΑΓ. Ἐλαβα τὸ γράμμα σου, ἐζήτησα ἀδεια ... Τί τρέχει;

ΠΕΡ. Μαγόριε ... μονομαχῶ μετὰ δύο ὥρας! ...

ΜΑΓ. Ἐσύ; ἄφησε τὰ χωράτ'! καὶ μέ τί;

ΠΕΡ. (ἀνοίγων τὸ ἐπικνωφόριόν του καὶ δεικνύων τὰ ξίφη) Μὲ αὐτά.

ΜΑΓ. Εἴφη.

ΠΕΡ. Καὶ ἐβασίσθην εἰς ἐσέ, ὡς δεύτερον μάρτυρα. (Ὁ Δανιὴλ ἀπέρχεται).

ΜΑΓ. Σ' ἐρέ; μὲ συγχωρεῖς φίλε μου, εἶναι ἀδύνατον!

ΠΕΡ. Διατί;

ΜΑΓ. Πρέπει νὰ ὑπάγω εἰς τὸ γραφεῖον ... θὰ χάσω τὴν θέσιν μου.

ΠΕΡ. Ἀφοῦ ἐπῆρες ἀδεια

ΜΑΓ. Ὅχι διὰ νὰ γίνω μάρτυς! ... Οἱ μάρτυρες τιμωροῦνται!

ΠΕΡ. Νομίζω, Κύριε Μαγόριε, ὅτι σοῦ ἔκαμα ἀρκετὰς ὑπηρεσίας
ὥστε νὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῇς τὴν συνδρομὴν σου εἰς αὐτὴν τὴν ἐκτακτον
περίστασιν τῆς ζωῆς μου.

ΜΑΓ. (κατ' ιδίαν) Μοῦ κτυπᾷ αἰωνίως τὰ ἑξακόσια φράγκα του!

ΠΕΡ. Ἀλλ' ἂν νομίζης ὅτι θὰ ἐκτεθῇς ... ἂν φοβῇσαι.

ΜΑΓ. Δέν φοβοῦμαι ... (μετὰ πικρίας.) Ἀλλως τε δέν δύναμαι ν'
ἀρνηθῶ ... μ' ἔχεις δέκει μὲ τοὺς δεσποὺς τῆς εὐγνωμοσύνης. (κερψι-
μοιρῶν) Ἀχ! ἡ εὐγνωμοσύνη!

ΔΑΝΙΗΛ (κατ' ἰδίαν) Νὰ κι' ἄλλος!

ΜΑΓ. Σοῦ ζητῶ ὅμως μίαν χάριν ... νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰς δύο διὰ νὰ πάρω τὸ μέρισμά μου ... θὰ σ' ἐξοφλήσω ἀμέσως... καὶ θὰ ἔλθωμε ἴσια κ' ἴσια!

ΔΑΝΙΗΛ Νομίζω πῶς εἶναι ὦρα νὰ πηγαίνωμεν (πρὸς τὸν Περρισσών). Ἄν ἐπιθυμεῖτε ν' ἀποχαιρετίσετε τὴν Κυρίαν Περρισσών καὶ τὴν κόρην σας ...

ΠΕΡ. Ὅχι, ὄχι! θέλω ν' ἀποφύγω αὐτὴν τὴν σκηνὴν ... θὰ ἔχωμε κλάμματα, φωναῖς ... θὰ κωλληθοῦν ἐπάνω μου διὰ νὰ μὲ κρατήσουν! (ἀκούεται ἦχος τραγωδίου εἰς τὰ παρασκήνια). Ἡ κόρη μου!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΕΡΡΙΕΤΤΗ, εἶτα ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ

ΕΡ. (εἰσέρχεται τραγωδοῦσα καὶ κρατοῦσα εἰς χεῖρας καταδρεκτήριον.) Τρὰ λα λα! τρὰ λα λα! (ὁμιλοῦσα). Ἄ! εἶς' ἐσὺ μπαμπά-κα μου ...

ΠΕΡ. Ναὶ βλέπεις ἀναχωροῦμε μὲ αὐτοὺς τοὺς δύο κυ-ρίους ... πρέπει ... (τὴν ἀσπάζεται μετὰ συγκινήσεως.) Χαῖρε!

ΕΡ. (ἡσύχως) Ἀντίο, μπαμπά μου. (κατ' ἰδίαν) Δὲν ὑπάρχει κανένας φόβος; ἡ μαμά εἰδοποίησε τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας... κ' ἐγώ, εἰδοποίησα τὸν Ἀρμάνδον. (Προχωρεῖ καὶ ποτίζει τ' ἄνθη.)

ΠΕΡ. (σπογγίζων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νομίζων αὐτὴν πλησίον του) Ἐλα τώρα μὴν κλαῖς! ... ἂν δὲν μ' ἐκανίδης, συλλογίζου!... (σταματῶν) Μπα! αὐτὴ ποτίζει!

ΜΑΓ. (κατ' ἰδίαν) Αὐτὸ μὲ σκάει! ἀλλὰ καλὰ νὰ παθαίνῃ!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (εἰσέρχεται μετ' ἀνθέων εἰς χεῖρας πρὸς τὸν σύζυγόν της). Ἀλήθεια ... πειράζει νὰ κόψω μερικαῖς δάλλιες;

ΠΕΡ. Ἡ γυναῖκά μου!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Μιζεύω ἄνθη διὰ τὰ βάζα μου.

ΠΕΡ. Μάζευε! ... εἰς τοιαύτην στιγμὴν, δὲν σοῦ ἀρνοῦμαι τίποτε ... ἀναχωρῶ, Καρολίνα...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (ἡσύχως). Ἄ! ναι! πὰς ἐκεῖ!

ΠΕΡ. Ναί... πηγαίνω... ἐκεῖ, μὲ αὐτοὺς τοὺς δύο κυρίους.

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Καλὰ! κύτταξε ὅμως νὰ εἶσαι ἐδῶ εἰς τὸ γεῦμα.

ΠΕΡ. καὶ ΜΑΓ. Ἐ!

ΠΕΡ. (κατ' ιδίαν). Αὐτὴ ἡ ἀπάθεια ... μήπως ἡ γυναῖκά μου δὲν μ' ἀγαπᾷ;

ΜΑΓ. (κατ' ιδίαν). Βρὲ ὅλοι αὐτοὶ οἱ Περρισῶν νὰ μὴ ἔχουν καρδιά! καλὰ νὰ πάθῃ!

ΔΑΝΙΗΛ. Εἶναι ὦρα ... ἂν θέλετε νὰ εἰσθε εἰς τὴν συνέντευξιν τὸ μεσημέρι ...

ΠΕΡ. (ζωηρῶς). Ἀκριβῶς!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (ζωηρῶς). Ἀκριβῶς! δὲν ἔχετε καιρὸ νὰ χάνετε.

ΕΡ. Ἔλα κάμε γρήγορα μπαμπά.

ΠΕΡ. Ναί ... ναί ...

ΜΑΓ. (κατ' ιδίαν). Τώρα τὸν στέλλουν κιόλας αὐταῖς! Μωρὲ τί οἰκογένεια!

ΠΕΡ. Λοιπόν, Καρολίνα, κόρη μου, ἀντίο! ἀντίο! (ἀπέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΑΡΜΑΝΔΟΣ

ΑΡΜ. (παρουσιαζόμενος ἐκ τοῦ βάθους). Μείνατε, κύριε Περρισῶν, ἡ μονομαχία δὲν θὰ γίνῃ.

ΠΑΝΤΕΣ. Πῶς;

ΕΡ. (κατ' ιδίαν). Ὁ Ἀρμάνδος! ἤρουν τόσο βεβαία δι' αὐτόν!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (τῷ Ἀρμάνδῳ). Μὰ ἐξηγήσατέ μας ...

ΑΡΜ. Εἶναι ἀπλούστατον ... πρὸ ὀλίγου ἐφυλάκισα τὸν τάγμα-τάρχην Ματθαῖον.

ΠΑΝΤΕΣ. Στὴ φυλακή;

ΔΑΝΙΗΛ. (κατ' ιδίαν). Βρὲ τί ἐνεργητικὸς ποῦ εἶναι ὁ ἀντεραστής μου!

ΑΡΜ. Μάλιστα ... αὐτὸ ἦτο συμφωνημένο μεταξὺ μας πρὸ ἐνὸς μηνός ... καὶ δὲν ὑπῆρχε καλλιτέρα εὐκαιρία νὰ τοῦ φανῶ εὐχάριστος ... (πρὸς τὸν Περρισῶν) καὶ νὰ σᾶς τὸν ξεφορτώσω!

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (τῷ Ἀρμάνδῳ). Ἄ! κύριε, πόσῃν εὐγνωμοσύνην! ...

ΕΡ. (ταπεινῇ φωνῇ). Εἰσθε ὁ σωτὴρ μας!

ΠΕΡ. (κατ' ιδίαν). Τί νὰ σᾶς πῶ, ἐμένα μοῦ χαλὰ τὰ σχέδιά μου αὐτό ... εἶχα τόσο καλὰ διορθώσει τὰ πράγματα ... Τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς θὰ μᾶς ἐπικύαν ...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (πρὸς τὸν σύζυγόν της). Δὲν εὐχαριστεῖς λοιπόν;

ΠΕΡ. Τί πράγμα;

ΚΥΡ. ΠΕΡ. Καλέ, τὸν κύριον Ἀρμάνδον!

ΠΕΡ. Ἄ! ναί. (Πρὸς τὸν Ἀρμάνδον ξηρῶς). Σὰς εὐχαριστῶ.

ΜΑΓ. (κατ' ἰδίαν). Νομίζει κανεὶς ὅτι αὐτὸ δὲν τοῦ ἤρεσε! (μεγαλοφώνως). Πηγαίνω νὰ πάρω τὸ μέρισμά μου. (Πρὸς τὸν Δανιήλ). Νομίζετε, ὅτι τὸ ταμεῖον θὰ εἶναι ἀνοικτόν;

ΔΑΝΙΗΛ. Πῶς, βέβαια. Ἔχω τ' ἀμάξι, σὰς πηγαίνω. Κύριε Περρισών, θὰ ἐπανιδοθῶμεν ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε καὶ μιὰν ἀπάντησιν...

ΚΥΡ. ΠΕΡ. (ταπεινῇ φωνῇ τῷ Ἀρμάνδῳ). Μείνετε. Ὁ Περρισών ὑπεσχέθη ν' ἀποφασίσῃ σήμερον ἡ στιγμὴ εἶναι κατάλληλος, κάμετε τὴν αἴτησιν.

ΑΡΜ. Νομίζετε; ... Διότι...

ΕΡ. (ταπεινῇ φωνῇ). Θάρρος, κύριε Ἀρμάνδε!

ΑΡΜ. Σεῖς; ὦ! τί εὐτυχία!

ΜΑΓ. Χαίρετε, κύριε Περρισών!

ΔΑΝΙΗΛ (χαίρετών). Κυρία ... δεσποινίς ... (Ἡ Ἐρριέττη καὶ ἡ κυρία Περρισών ἐξέρχονται δεξιόθεν. Ὁ Μαγόριος καὶ ὁ Δανιήλ ἐκ τοῦ βάθους ἀριστερόθεν).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΑΡΜΑΝΔΟΣ, εἶτα ΙΩΑΝΝΗΣ καὶ ὁ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν). Εἶμαι ὅλο φοῦρκα ... ὅλο φοῦρκα! ... ἐπέρασα ὅλην τὴν νύκτα γράφων τοὺς φίλους μου ὅτι μονομαχῶ ... θὰ γίνω γελοῖος.

ΑΡΜ. (κατ' ἰδίαν). Θὰ εἶναι εἰς καλὴν διάθεσιν ... Ἄς δοκιμάσω ... (μεγαλοφώνως). Ἀγαπητέ μου κύριε Περρισών...

ΠΕΡ. (ζωηρῶς). Κύριε;

ΑΡΜ. Δὲν ἤξεύρετε πόσον εἶμαι εὐτυχής, διότι κατώρθωσα νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ δυσάρεστος ὑπόθεσις...

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν). Πάντα αὐτὸ τὸ ὕφος τοῦ τὸ προστατευτικόν! (μεγαλοφώνως). Τὸ κατ' ἐμέ, κύριε, λυποῦμαι, διότι μ' ἐστερήσατε τῆς εὐχαριστήσεως νὰ δώσω ἓνα μάθημα σ' αὐτὸν τὸν δάσκαλο τῆς γραμματικῆς!

ΑΡΜ. Πῶς! μὰ ἀγνοεῖτε λοιπὸν πῶς ὁ ἀντίπαλός σας...

ΠΕΡ. Εἶναι ταγματάρχης τοῦ δευτέρου συντάγματος τῶν Ζουάβων

... Καί ὕστερα ; Ἐκτιμῶ τὸν στρατόν, ἀλλ' εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δύνανται νὰ τὸν ἀτενίσουν κατὰ μέτωπον. (Διέρχεται ὑπερηφάνως πρὸ αὐτοῦ).

ΙΩΑΝΝΗΣ (παρουσιάζομενος καὶ ἀναγγέλων). Ὁ ταγματάρχης Ματθαῖος.

ΠΕΡ. Τ' εἶπε ;

ΑΡΜ. Αὐτός !

ΠΕΡ. Μοῦ εἶπατε πῶς εἶναι στὴν φυλακὴν !

ΤΑΓΜΑΤ. (εἰσερχόμενος). Ἡμῖν, ἀληθῶς, ἀλλ' ἐβγήκα (ιδὼν τὸν Ἀρμάνδον). Ἀ ! κύριε Ἀρμάνδε, πρὸ ὀλίγου ἐξώφλησα τὴν συναλλαγματικὴν ποῦ σὰς ὀφείλα, καὶ ἐπὶ πλέον τὰ ἔξοδα...

ΑΡΜ. Πολὺ καλὰ, ταγματάρχα ... Ἐλπίζω ὅτι δὲν ἐθυμώσαστε ἐναντίον μου ἐφαίνεσθε μὲ τόσην ἐπιθυμίαν νὰ πᾶτε στὴν φυλακὴν !

ΤΑΓΜ. Ναί, ἀγαπῶ τὴν φυλακὴν, ἀλλ' ὅχι τὰς ἡμέρας ὅπου πρόκειται νὰ μονομαχήσω (πρὸς τὸν Περρισσών). Λυποῦμαι, κύριε, διότι σὰς ἔκαμα νὰ περιμένετε ... Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΙΩΑΝ. (κατ' ἰδίαν). Ὡχ ! ὁ πτωχὸς ὁ ἀφέντης !

ΠΕΡ. Φρονῶ, κύριε, ὅτι θὰ μοῦ ἀποδώσετε τὴν δικαιοσύνην ὅτι ἤμῃν ἔλως ξένος τοῦ συμβάντος αὐτοῦ ;

ΑΡΜ. Ἐντελῶς ! διότι πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἀκόμη, ὁ κύριος μοὶ ἐξεδήλου τὴν λύπην του μὴ δυνάμενος νὰ συναντηθῇ μαζί σας.

ΤΑΓΜ. (πρὸς τὸν Περρισσών). Οὐδέποτε ἀμφέβαλλον, κύριε, ὅτι ἔχω νὰ κάμω μὲ γένναϊον ἀντίπαλον.

ΠΕΡ. (μεθ' ὑψηλοφροσύνης). Τὸ ἐλπίζω.

ΙΩΑΝ. (κατ' ἰδίαν). Μωρὲ βαστά ὁ ἀφέντης μου !

ΤΑΓΜ. Οἱ μάρτυρές μου εἶναι εἰς τὴν θύραν ... ἄς πηγαίνωμεν !

ΠΕΡ. Ἐμπρός, πηγαίνωμεν.

ΤΑΓΜ. (ἐκβάλλων τὸ ὀρολόγιόν του). Εἶναι ἀκριβῶς μεσημέρι.

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν). Μεσημέρι ! ... ἀπὸ τῶρα !

ΤΑΓΜ. Θὰ ἤμεθα ἐκεῖ εἰς τὰς δύο.

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν). Εἰς τὰς δύο ! θὰ ἔχουν φύγη.

ΑΡΜ. Τί ἔχετε λοιπόν ;

ΠΕΡ. Ἔχω ... ἔχω ... κύριοι, ἐσκέφθην ... ὅτι εἶναι εὐγενές πάντοτε ν' ἀναγνωρίζῃ κανεὶς τὰ λάθη του.

Ὁ ΤΑΓΜ. καὶ ὁ ΙΩΑΝ. (ἐκπληκτοί). Πῶς ;

ΑΡΜ. Τί λέγει ;

ΠΕΡ. Γεάννη ... πῆγαιν' ἔξω !

ΑΡΜ. 'Αποσύρομαι κ' ἐγώ...

ΤΑΓΜ. 'Ω! μὲ συγχωρεῖτε! ἐπιθυμῶ ὅλα αὐτὰ νὰ γίνουν ἐνάπαιον μαρτύρων.

ΑΡΜ. 'Αλλά...

ΤΑΓΜ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ ρεῖνετε.

ΠΕΡ. Ταγματάρχα... εἰσθε ἓνας γενναῖος στρατιώτης... κ' ἐγώ... ἀγαπῶ... τοὺς στρατιωτικούς! 'Αναγνωρίζω ὅτι ἔπταισα ἀπέναντί σας... καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστεύσετε... (κατ' ἰδίαν). Διάβολε! ἔμπρὸς 'στὸν ὑπηρέτην μου! (μεγαλοφώνως) σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστεύσετε ὅτι δὲν εἶχον οὔτε τὴν πρόθεσιν... (κάνει σημεῖον τῷ 'Ιωάννῃ νὰ ἐξέλθῃ, ὅστις ὁμῶς φαίνεται μὴ ἐννοῶν. Κατ' ἰδίαν.) Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον· θὰ τοῦ δώσω τὰ παπούτσια στὸ χέρι τὸ βράδυ, (μεγαλοφώνως) οὔτε τὴν σκέψιν... νὰ προσβάλλω ἓναν ἄνθρωπον τὸν ὅποιον ἐκτιμῶ καὶ τιμῶ!

ΙΩΑΝ. (κατ' ἰδίαν). Τοῦ 'πῆγε ῥιπιτίδι, τοῦ ἀρέντη!

ΤΑΓΜ. Λοιπόν, κύριε, ζητεῖτε συγγνώμην;

ΑΡΜ. (ζωηρῶς). 'Ω! ἐκφράζει τὴν λύπην του!...

ΠΕΡ. Μὴ διαστρέφετε τὰ πράγματα! μὴ διαστρέφετε τὰ πράγματα! ἀφήσετε νὰ ὁμιλήσῃ ὁ ταγματάρχης.

ΤΑΓΜ. Ζητεῖτε συγγνώμην ἢ ἐκφράζετε τὴν λύπην σας;

ΠΕΡ. (δισταζων). Μὰ... μισὸ ἀπὸ τὸ ἓνα... καὶ μισὸ ἀπ' τὸ ἄλλο...

ΤΑΓΜ. 'Εγράψετε, καθαρὰ καθαρὰ ἐπὶ τοῦ βιβλίου εἰς Μοντανβέρ: «ὁ ταγματάρχης εἶναι ἓνας...»

ΠΕΡ. (ζωηρῶς). 'Αποσύρω τὴν λέξιν! τὴν ἀπέσυρα!

ΤΑΓΜ. Τὴν ἀποσύρετε... ἐδῶ .. ἀλλ' ἐκεῖ! φαίνεται εἰς τὸ μέσον μιᾶς σελίδος, τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ ταξειδιῶται δύνανται ν' ἀναγνώσουν.

ΠΕΡ. 'Ε! διάβολε τί νὰ κάμω!... ἐκτὸς ἂν ὑπάγω νὰ τὴν σβύσω μόνος μου.

ΤΑΓΜ. Δὲν ἐτόλμων νὰ σᾶς τὸ ζητήσω, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ εἶπατε...

ΠΕΡ. 'Εγώ!

ΤΑΓΜ. Δέχομαι.

ΠΕΡ. Μὰ μὲ συγχωρεῖτε...

ΤΑΓΜ. 'Ω! δὲν σᾶς ζητῶ νὰ φύγετε ἀμέσως σήμερον... ὄχι! ἀλλ' αὔριον.

ΠΕΡ. καὶ ΑΡΜ. Πῶς;

ΤΑΓΜ. Πῶς; μὲ τὸν πρῶτο σιδηρόδρομο, καὶ θὰ σβύσετε μὲ τὸ χέρι σας, καὶ μὲ καλὴν θέλησιν, τὰς δύο κακὰς γραμμάς, αἱ ὁποῖαι σᾶς ἐξέφυγον ἀσκέπτως... θὰ μὲ ὑποχρεώσετε.

ΠΕΡ. Ἔτσι ... εὐκολα ... πρέπει νὰ ἐπιστρέψω πάλιν ὅτῃν Ἑλβετία;

ΤΑΓΜ. Κατ' ἀρχὰς τὸ Μοντανβέρ ἀνήκεν εἰς τὴν Σαβοΐαν ... τὴν εἶναι Γαλλία!

ΠΕΡ. Γαλλία, βασίλισσα τῶν ἐθνῶν!

ΙΩΑΝ. Σὺν νὰ εἶναι γι' αὐτὸ πορὸ κοντά.

ΤΑΓΜ. (εἰρωνικῶς). Δὲν μοῦ μένει πλέον ἢ νὰ ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὰ συμβολικοῦς αἰσθηματὰ σας.

ΠΕΡ. Δὲν ἀγαπῶ νὰ χύνω κίμα!

ΤΑΓΜ. (γελῶν). Κηρύττομαι ἐντελῶς ἱκανοποιημένος (πρὸς τὸν Ἀρμάνδον). Κύριε Δεσφὸς ἔχω ἀκόμη μερικὰς συναλλαγματικὰς εἰς κυκλοφορίαν, ἂν κατὰ τύχην πέσῃ κάμμιὰ εἰς χεῖρας σας εἶμαι πάντοτε στὴν διάθεσίν σας! (ὕποκλινόμενος). Κύριοι ... ἔχω τὴν τιμὴν...

ΠΕΡ. (ὕποκλινόμενος). Ταγματάρχά ... (ὁ ταγματάρχης ἐξέρχεται).

ΙΩΑΝ. (πρὸς τὸν Περρισὼν, θλιβερώς). Νά! λοιπὸν ἀφέντη, ἡ δουλειά σας ἐδιωρθώθη.

ΠΕΡ. (ἐκσπῶν τὴν ὀργὴν του). Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ ἐσένα ... νὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπ' τὸ σπῆτί μου ... ζῶν.

ΙΩΑΝ. (ἐκπληκτος). Ἐγώ! καὶ τί σας ἔκαμα; (ἐξέρχεται δεξιόθεν).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΑΡΜΑΝΔΟΣ καὶ ΠΕΡΡΙΣΩΝ

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν). Δὲν ἔχει ... ἐπὶ συγγνώμην! ἐγώ, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα θὰ ἴδω ὅσον ὅτῃ Μουσείον! ... Ἀλλὰ σὲ πορὸν τὸ λάθος; Σ' αὐτὸν τὸν κύριον Ἀρμάνδον!

ΑΡΜ. (κατ' ἰδίαν, ἐκ τοῦ βάθους). Πτωχὸς ἄνθρωπος! Δὲν ἠξεύρω τί νὰ τοῦ 'πῶ.

ΠΕΡ. (κατ' ἰδίαν). Ἄ! μὰ δὲν ἐννοεῖ ἐπὶ τέλους νὰ μὲ ξεφορτωθῇ θὰ ἔχῃ πάλιν κάμμιὰ ὑπηρεσία νὰ μοῦ κάμῃ ... Εἶναι ὥραϊαι αἱ ὑπηρεσίαι του!

ΑΡΜ. Κύριε Περρισὼν;

ΠΕΡ. Κύριε;

ΑΡΜ. Χθές, ἀφοῦ σας ἀφῆσα ἐπὶ τὸν φίλον μου ... τὸν ὑπάλληλον τοῦ Τελωνείου ... Τοῦ ὠμίλησα διὰ τὴν ὑπόθεσίν σας.

ΠΕΡ. (ζωνηρῶς). Εἰσθε πολὺ καλός.

ΑΡΜ. Ἐδιορθώθη ! ... ἀπεσύρθη ἡ καταγγελία.

ΠΕΡ. Ἄ !

ΑΡΜ. Θὰ γράψετε μόνον εἰς τὸν τελωνοφύλακα λέξεις τινάς... ἐκφράζων τὴν θλίψιν σας ...

ΠΕΡ. (ἐκσπῶν τὴν ὀργὴν του). Λαμπρά ! νὰ πᾶρῶ συγγνώμην ! ἀεχνάως συγγνώμην ! ... Τί ἀνακατεύεσθε σεῖς ἐπὶ τέλους ;

ΑΡΜ. Μὰ ...

ΠΕΡ. Δὲν θ' ἀφήσετε πλέον αὐτὴν τὴν συνήθειαν νὰ χώνεσθε καθε στιγμὴ στῆς δουλειαῖς μου ;

ΑΡΜ. Πῶς ;

ΠΕΡ. Μάλιστα, μοῦ ἀνακατεύεσθε εἰς ὅλα ! ποῖος σας παρεκάλεσε νὰ πᾶτε καὶ νὰ φυλακίσετε τὸν ταγματάρχην ; ἂν δὲν εἴσθε σεῖς θὰ εἴμεθα ὅλοι ἐκεῖ ἀκριδῶς τὸ μεσημέρι !

ΑΡΜ. Μὰ, τίποτε δὲν σας ἐμπόδιζε νὰ εἴσθε ἐκεῖ εἰς τὰς δύο ὥρας.

ΠΕΡ. Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο.

ΑΡΜ. Διατί ;

ΠΕΡ. Ἐρωτᾶτε διατί ; Διότι ... ὄχι, δὲν θὰ μάθετε τὸ διατί ! (μεθ' ὀργῆς). Δὲν θέλω πλέον ὑπηρεσίας, κύριε ! δὲν θέλω ! Εἰς τὸ μέλλον ἂν πέσω σὲ κάμμικτ' τρύπα, σας παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσετε ! προτιμῶ νὰ δώσω ἑκατὸ φράγκα στὸν ὁδηγό ... διότι αὐτὸ ἀξίζει ἑκατὸ φράγκα ... καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ὑπερηφανεύεται δὲ κανεὶς τόσο ! Σας παρακαλῶ ἀκόμῃ νὰ μὴ μ' ἀλλάξετε τὰς ὥρας τῶν μονομαχιῶν μου, καὶ νὰ πηγαίνω στὴ φυλακὴ κατὰ τὴν ὁρὴν μου.

ΑΡΜ. Μὰ, κύριε Περρισῶν ...

ΠΕΡ. Δὲν ἀγαπῶ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ ἐπιβάλλωνται ... εἶναι ἀδιακρισία ! Μοῦ γινίκετε κουνουπι ! ...

ΑΡΜ. Μὰ μὲ συγχωρεῖτε ...

ΠΕΡ. Ὅχι, κύριε ! Ἐμένα δὲν μὲ ὑποτάσσει κανεὶς ! Δὲν θέλω πλέον ὑπηρεσίας, ἀκούετε, δὲν θέλω ὑπηρεσίας ! (Ἐξέρχεται διὰ τῆς σκιᾶδος).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΑΡΜΑΝΔΟΣ, εἶτα ΕΡΡΙΕΤΤΗ

ΑΡΜ. (μόνος). Δὲν καταλαμβάνω πλέον τίποτε ... τᾶχασα !

ΕΡ. (εἰσερχομένη ἐκ τοῦ βάθους δεξιόθεν). Ἄ ! κύριε Ἀρμάνδε !

ΑΡΜ. Κυρία Έρριέττη !

ΕΡ. Ωμιλήσατε με τὸν μπαμπά ;

ΑΡΜ. Μάλιστα, δεσποινίς.

ΕΡ. Λοιπόν ;

ΑΡΜ. Ἐπείσθην περὶ τῆς ἐντελοῦς ἀντιπαθείας τοῦ πρὸς ἐμέ.

ΕΡ. Καλὲ τί λέτε ; Εἶναι ἀδύνατον.

ΑΡΜ. Μὲ ὕβρισε σχεδόν, διότι τὸν ἔσωσε εἰς Μοντανβέρ ... Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι θὰ μοῦ δώσῃ ἑκατὸ φράγκα δι' ἀνταμοιβήν.

ΕΡ. Ἐκατὸ φράγκα ! ὄχι δά !

ΑΡΜ. Εἶπε πῶς τόσο ἀξίζει ! ...

ΕΡ. Μὰ αὐτὸ εἶναι φοβερόν ! ... εἶναι ἀχαριστία ! ...

ΑΡΜ. Ἐννόησα ὅτι ἡ παρουσία μου τὸν ἐψύχραινε, τὸν ἐπλήγωνε ... καὶ δὲν μένει πλέον, δεσποινίς, παρὰ νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω.

ΕΡ. (ζωηρῶς). Ὁχι ! ὄχι ! καθόλου, μείνατε !

ΑΡΜ. Τί ὀρελεῖ ; θὰ σᾶς δώσῃ εἰς τὸν Δανιήλ.

ΕΡ. Εἰς τὸν κύριον Δανιήλ ; ... μὰ ἐγὼ δὲν θέλω !

ΑΡΜ. (μετὰ χκρᾶς). Ἄ !

ΕΡ. (συνερχομένη). Ἡ μαμμὰ δὲν θέλει ! δὲν συρμερίζεται τὰ αἰσθήματα τοῦ μπαμπᾶ· ἐκείνη ἐννοεῖ τὴν εὐγνωμοσύνην σᾶς ἀγαπᾶ ... Πρὸ μιᾶς στιγμῆς μοῦ ἔλεγε μάλιστα : « ὁ κύριος Ἀρμάνδος εἶναι πολὺ ἐντιμος ἄνθρωπος ... ἄνθρωπος μὲ λαμπρὰ καρδιά, καὶ ὅ,τι ἀγαπητὸν ἔχω στὸν κόσμον, θὰ τοῦ τὸ δώσω ... »

ΑΡΜ. Τὸ πλέον ἀγαπητὸν τῆς εἰς τὸν κόσμον ... εἰσθε σεῖς !

ΕΡ. (ἀθώως). Πιστεύω ...

ΑΡΜ. Ἄ ! κυρία Έρριέττη, πόσον σᾶς εὐχαριστῶ !

ΕΡ. Μὰ τὴν μαμμὰ πρέπει νὰ εὐχαριστήσετε.

ΑΡΜ. Καὶ σεῖς Έρριέττη, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ἐλπίζω ὅτι ἔχετε δι' ἐμέ τὰ ἴδια αἰσθήματα ;

ΕΡ. (στενοχωρουμένη). Ἐγώ, κύριε ; ...

ΑΡΜ. ὦ ! εἰπέτε μου, σᾶς ἱκετεύω ...

ΕΡ. (καταβιβάζουσι τοὺς ὀφθαλμούς). Μία κόρη καλῆς ἀνατροφῆς κύριε ... σκέπτεται πάντοτε καθὼς ἡ μαμμὰ τῆς (φεύγει τρέχουσα).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΑΡΜΑΝΔΟΣ, εἶτα ΔΑΝΙΗΛ

ΑΡΜ. (μόνος). Μ' ἀγαπᾷ ! μοῦ τὸ εἶπε ! ... εἶμαι πολὺ εὐτυχής ! ...

ΔΑΝΙΗΛ (εἰσερχόμενος). Καλὴμέρ' Ἀρμάνδε.

ΑΡΜ. ὦ ! ἐσὺ εἶσαι ... (κατ' ἰδίαν). Πτωχὸ παιδί !

ΔΑΝΙΗΛ. Ἴδου ἡ ψυχολογικὴ στιγμή ... Ὁ κύριος Περρισὼν σκέπτεται ... καί... σέ δέκα λεπτά θὰ μάθωμε τὴν ἀπόφασίν του. Πτωχέ μου φίλε !

ΑΡΜ. Τί εἶναι ;

ΔΑΝΙΗΛ. Εἰς τὸν ἀγῶνα ποῦ εἵχαμ' ἕως τώρα, ἔκαμες λάθη ... τὸ ἓνα ἐπάνω στοῦ ἄλλο ...

ΑΡΜ. (ἐκπληκτος). Ἐγώ ;

ΔΑΝΙΗΛ. Ἀκουσε σ' ἀγαπῶ. Ἀρμάνδε ... καὶ θὰ σοῦ δώσω μίαν καλὴν συμβουλὴν, ἡ ὁποία θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ ... δι' ἄλλην φορὰν ! ἔχεις ἓνα θανάσιμον ἐλάττωμα !

ΑΡΜ. Ποῖον ;

ΔΑΝΙΗΛ. Τρελλένεσαι νὰ κάμῃς ὑπηρεσίας ... εἶναι ἓνα πάθος δυστυχέστατον !

ΑΡΜ. (γελῶν). Ἄ ! διάβουλε !

ΔΑΝΙΗΛ. Πίστευσέ ! .. γνωρίζω τὸν κόσμον καλλίτερα ἀπὸ σέ κα' ἔζησα εἰς ἓνα κόσμον ... πλέον προχωρημένο ! Πρὶν ὑποχρεώσεις ἓναν ἄνθρωπον, βεβαιώσου πρῶτα καλὰ ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι βλάξ.

ΑΡΜ. Διατί ;

ΔΑΝΙΗΛ. Διότι ὁ βλάξ εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ πολὺ αὐτὸ τὸ φοβερὸν βάρος τὸ ὀνομαζόμενον εὐγνωμοσύνη· ὑπάρχουσι μάλιστα καὶ ἔξυπνοι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὴν κρᾶσιν τόσον λεπτὴν ...

ΑΡΜ. (γελῶν). Ἐμπρός ! ἀνάπτυξε τὰ παράδοξά σου !

ΔΑΝΙΗΛ. Θέλεις ἓνα παράδειγμα : ὁ Περρισὼν ...

ΠΕΡ. (περῶν τὴν κεφαλὴν του ἐκ τῆς θύρας τῆς σκιάδος). Τ' ὀνομά μου !

ΔΑΝΙΗΛ. Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ μὴ τὸν κατατάξω μετὰ τῶν εὐφυῶν ἀνθρώπων (ὁ Περρισὼν ἀποσύρεται).

ΔΑΝΙΗΛ. Λοιπόν, ὁ Περρισὼν σ' ἐπῆρε σιγὰ σιγὰ εἰς ἀντιπάθειαν.

ΑΡΜ. Τὸ φοβοῦμαι πολὺ.

ΔΑΝΙΗΛ. Κ' ἐν τούτοις τοῦ ἔσωσες τὴν ζωὴν. Νομίζεις ὅτι αὐτὸ τοῦ ἐνθυμίζει μίαν μεγάλην πράξιν αὐταπαρνήσεως. "Οχι! τοῦ ἐνθυμίζει τρία πράγματα. Πρῶτον, ὅτι δὲν εἰξεύρει ἱππασίαν· δεύτερον ὅτι εἶχεν ἄδικο νὰ βάλῃ σπιρούνα, ἐναντίον τῆς γνώμης τῆς συζύγου του· τρίτον, ὅτι ἔκαμε δημοσίως μίαν γελοιωδεστάτη τοῦμπα...

ΑΡΜ. Καλὰ, ἀλλὰ...

ΔΑΝΙΗΛ. Καὶ τὸ ἀριστούργημα, τοῦ ἀπέδειξες, σὰν δύο καὶ δύο τέσσαρα, ὅτι δὲν τὸν ἐθεώρεις διόλου γενναῖον καὶ ἐμπόδισες μιὰ μονομαχίαν... ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐγίνετο.

ΑΡΜ. Πῶς;

ΔΑΝΙΗΛ. Εἶχον λάβει τὰ μέτρα μου... Κάμνω καὶ ἐγὼ κάποτε ὑπηρεσίας...

ΑΡΜ. Ἄ! βλέπεις;

ΔΑΝΙΗΛ. Ναί, ἀλλὰ κρύπτομαι ἐγὼ... δὲν φαίνομαι! "Όταν εἰσδύω εἰς τὰ ἄδυτα τῆς ἀθλιότητος τῶν ὁμοίων μου, εἰσδύω μὲ πέδιλα καὶ χωρὶς φῶς... καθὼς σὲ μιὰ πυριταποθήκη! Ἐκ τούτων ὅλων συνάγω.

ΑΡΜ. "Ότι δὲν πρέπει νὰ υποχρεῶνῃ κανεὶς οὐδέναν;

ΔΑΝΙΗΛ. "Ω! ὄχι! Πῶς πρέπει νὰ κάμνῃ κανεὶς ὅ,τι κάμνει ἐν τῇ σκοτίᾳ καὶ νὰ διαλέγῃ τὸ θυμὸν του! Συνάγω λοιπὸν ὅτι ὁ περὶ οὗ πρόκειται Περριὼν σὲ ἀποστρέφεται, ἡ παρουσία σου τὸν ταπεινώνει, εἶναι ὑπόχρεός σου, κατώτερός σου! τὸν ἐξευτελίζεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

ΑΡΜ. Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀχαριστία!...

ΔΑΝΙΗΛ. Ἡ ἀχαριστία εἶναι ποικιλία τῆς ὑπερηφανείας... «Εἶναι ἀνεξαρτησία τῆς καρδίας», εἶπε κάποιος νόστιμος φιλόσοφος. Ὁ δὲ Περριὼν εἶναι ὁ ἀμαξοπηγὸς ὁ πλέον ἀνεξάρτητος τῆς γαλλικῆς ἀμαξοποιίας! Τὸ ἐμυρίστικα αὐτὸ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς... Καὶ διὰ τοῦτο ἠκολούθησα μίαν ὁδὸν ἐντελῶς ἀντίθετον τῆς ἰδικῆς σου.

ΑΡΜ. Ποίαν;

ΔΑΝΙΗΛ. Ἐγλύστρισα.... ἐξεπίτηδες! εἰς ἓνα μικρὸ λάκκο.... μικρούτσικο.

ΑΡΜ. Ἐξεπίτηδες;

ΔΑΝΙΗΛ. Μὰ δὲν ἐννοεῖς; Νὰ δώσῃ κανεὶς τὴν εὐκαιρίαν εἰς ἓνα ἀμαξοπηγὸν νὰ σώσῃ τὸν πλησίον του, χωρὶς βέβαια κίνδυνον ἑαυτοῦ, εἶναι μαστοριὰ πρῶτης τάξεως! Διὰ τοῦτο, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέραν εἶμαι ἡ χαρὰ του, ὁ θρίαμβός του, τὸ κατώρθωμά του! Ἀμα παρουσιάζομαι τὸ πρόσωπόν του γίνεται εὐθυμον, τὸ στομάχι του πετιέται ἔξω καὶ φουσκώνει ὅλος μέσ' τὴν βενδικότητά του σὰν παγῶνι!... Τὸν κρατῶ! καθὼς ἡ ματαιότης κρατεῖ τὸν ἄνθρωπον... Ὃταν ψυχραίνεται ὀλίγον, δίδω ζωὴν, βάζω φωτιά, φουσῶ... τὸν βάζω στὴν ἐφημερίδα πρὸς τρία φράγκα τὴν γραμμὴ!

ΑΡΜ. Ἄ! μπᾶ! ἐσὺ ἔγραψες;

ΔΑΝΙΗΛ. Ποῦδ' ἄλλος! Αὐριο τὸν ζωγραφίζω μὲ λάδι... ἀντικρὺ μὲ τὸ λευκὸν ὄρος! Εἶπα νὰ μοῦ κάμουν ἓνα μικρούτσικο Λευκὸν ὄρος

καὶ ἓνα παρμέγιστον Περρισών ! Ἐπὶ τέλους φίλε μου βάλε καλὰ στὸ νοῦ σου τὸ ἐξῆς ... καὶ πρὸ πάντων κράτα τὸ μυστικό : οἱ ἄνθρωποι μᾶς ἀγκυρῶν μᾶλλον διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας μᾶς κάμουν παρὰ διὰ τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας τοὺς κάμνομεν !

ΑΡΜ. Οἱ ἄνδρες ... ἴσως ... ἀλλ' αἱ γυναῖκες ;

ΔΑΝΙΗΛ. Τί, αἱ γυναῖκες ...

ΑΡΜ. Αὐταῖς ἐννοοῦν τὴν εὐγνωμοσύνην, γνωρίζουν νὰ φυλάττουν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς των τὴν εὐεργεσίαν.

ΔΑΝ. Διάβوله ! τί ὠραία φράσις !

ΑΡΜ. Εὐτυχῶς, ἡ Κυρία Περρισών δὲν συμμερίζεται τὰ αἰσθήματα τοῦ συζύγου της.

ΔΑΝ. Ἡ μητέρα εἶναι ἴσως ὑπὲρ σοῦ ... ἀλλ' ἔχω ὑπὲρ ἐμοῦ τὴν οἰησιν τοῦ πατρὸς ... ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ Μαντανβέρ ἡ χαράδρα μου μὲ προστατεύει !

ΣΚΗΝΗ ENNATH

Οἱ αὐτοί, ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΚΥΡΙΑ ΠΕΡΡΙΣΩΝ, ΕΡΡΙΕΤΗ.

ΠΕΡ. (εἰσέρχεται ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του· ἔχει ὕψος σοβαρόν.) Κύριοι, εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ὅπου σᾶς εὕρισκω μαζί ... μοῦ ἐκάμετε καὶ οἱ δύο τὴν τιμὴν νὰ ζητήσετε τὴν χεῖρα τῆς κόρης μου ... θὰ σᾶς πῶ τὴν ἀπόφασί μου ...

ΑΡΜ. (κατ' ἰδίαν) Νὰ ἡ στιγμή.

ΠΕΡ. (πρὸς τὸν Δανιήλ ὑπομειδιῶν). Κύριε Δανιήλ ... φιλιᾶτέ μου !

ΑΡΜ. (κατ' ἰδίαν) Ἐχάθηκα !

ΠΕΡ. Ἐκκαμᾶ ἕως τώρα ἄρκετὰ διὰ σᾶς ... θὰ κάμω ἀκόμη περισσότερα ... θὰ σᾶς δώσω ...

ΔΑΝ. (εὐχαριστῶν) Ἀ ! Κύριε !

ΠΕΡ. (ζωηρῶς). Μίαν συμβουλήν ... (ταπεινῶς φωνῇ). Νὰ ὁμιλῆτε χαμηλότερα ὅταν εἰσθε κοντὰ στῆς πόρτες.

ΔΑΝΙΗΛ. (ἐκπληκτός). Ἀ ! μπᾶ !

ΠΕΡ. Μάλιστα ... σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὸ μάθημα (μεγαλοφώνως). Κύριε Ἀρμάνδε ... γνωρίζετε ὀλιγότερον τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν φίλον σας ... ὑπολογίζετε ἄσχημα, ἀλλὰ μοῦ ἀρέσετε περισσότερον ... σᾶς δίδω τὴν κόρην μου ...

ΑΡΜ. Ἀ ! κύριε !

ΠΕΡ. Καὶ σημειώσετε ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ ἐξοφλήσω μαζί σας ... ἐπιθυμῶ νὰ μένω ὑποχρεωμένος ... (ἀπενίζων τὸν Δανιήλ), διότι μόνον αἱ βλάβες δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρουν τὸ βαρὺ φορτίον τὸ ὁποῖον ὀνομάζουν εὐγνωμοσύνην. (Διευθύνεται δεξιόθεν ἡ κυρία Περρισών φέρει τὴν θυγατέρα τῆς πλησίον τοῦ Ἀρμάνδου, ὅστις τῇ προσφέρει τὸν βραχίονά του).

ΔΑΝΙΗΛ (κατ' ἰδίαν) Ἀρπαξε !

ΑΡΜ. (κατ' ιδίαν). Ὁ καυμένος ὁ Δανιήλ !
 ΔΑΝΙΗΛ. Ἐνικήθην ! (πρὸς τὸν Ἀρμάνδον). Μετὰ καθὼς καὶ πρὶν
 ἂς δώσωμεν τὰ χέρια.
 ΑΡΜ. ὦ ! μὲ ὅλην μου τὴν καρδιά !
 ΔΑΝΙΗΛ. (χωρῶν πρὸς τὸν Περρισῶν ! Ἄ ! κύριε Περρισῶν κρυφα-
 κούουμε καὶ ἀπὸ τῆς πόρτες !
 ΠΕΡ. Ἐ ! Θεέ μου ! ἓνας πατὴρ ὀφείλει νὰ ζητῇ νὰ φωτίζεται ...
 (λαμβάνων αὐτὸν κατ' ιδίαν). Ἐλα τώρα στὴ ζωὴ σου ... ἀλήθεια ...
 ἔπεσες ἐκεῖ μέσα ἐξεπίτηδες ;
 ΔΑΝΙΗΛ. Ποῦ πάλι ;
 ΠΕΡ. Στὴν τρύπα ;
 ΔΑΝΙΗΛ Ἄ ! ναι ... ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ πῶ κανενός.
 ΠΕΡ. Σὲ παρακαλῶ ! (ἀλληλοσφίγγωσι τὰς χεῖρας).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΜΑΓΟΡΙΟΣ

ΜΑΓ. Κύριε Περρισῶν, ἐπῆρα τὸ μέρος μου εἰς τὰς τρεῖς ὥρας ...
 καὶ ἐκράτησα τ' ἀμάξι τοῦ κυρίου διὰ νὰ σὰς φέρω γρηγορώτερα τὰ
 ἑξακόσια σὰς φράγκα ... νά τα !
 ΠΕΡ. Μὰ δὲν ἦτο καὶ κάμμιὰ βία.
 ΜΑΓ. Μὲ συγχωρεῖτε ... ἦτο μεγάλη βία ... πολὺ μεγάλη ! τώρα
 εἴμεθα ἐξωφλημένοι ... ἔντελως ἐξωφλημένοι.
 ΠΕΡ. (κατ' ιδίαν). Ὅταν συλλογίζομαι πῶς ἤμουν σὰν αὐτόν ! ...
 ΜΑΓΟΡΙΟΣ (τῷ Δανιήλ). Ἴδου ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀμάξης σὰς, τὴν ἔχω
 δύο ὥρας παρὰ τέταρτον. (τῷ ἐγχειρίζει τὸν ἀριθμόν.)
 ΠΕΡ. Κύριε Ἀρμάνδε, αὔριον τὸ βράδυ θὰ εἴμεθα στὸ σπῆτι
 καὶ ἂν θέλετε ἐλάτε νὰ πάρωμε τὸ παζὶ μαζί ...
 ΑΡΜ. (σπεύδων πρὸς τὸν Περ. ταπεινῇ φωνῇ). Αὔριον ; ἐλησμονή-
 σατε τὴν ὑπόσχεσίν σας εἰς τὸν Ταγματάρχην ; (ἐπιστρέφει
 πλησίον τῆς Ἑρριέττης).
 ΠΕΡ. Ἄ ! ναι, ἔχεις δίκαιον ! (μεγαλοφώνως) Γυναῖκα μου ...
 κόρη μου αὔριο τὸ πρωὶ ἀναχωροῦμε πάλι διὰ τὴν θάλασσαν
 τῶν πάγων.
 ΕΡ. (ἐκπληκτος) Ἐ !
 ΚΥΡ. ΠΕΡ. Κι λέ μὲ τὰ σωστά σου ! ... μόλις ἐφθάσαμε ... καὶ ξα-
 ναπᾶμε ; Διατί ;
 ΠΕΡ. Διατί ; καὶ τὸ ἐρωτᾷς ; δὲν μαντεύεις ὅτι θέλω νὰ ἐπανίδω
 τὸ μέρος ὅπου μ' ἔσωσεν ὁ Ἀρμάνδος ;
 ΚΥΡ. ΠΕΡ. Μὰ ...
 ΠΕΡ. Ἀρκεῖ ! αὐτὸ τὸ ταξεῖδι μοῦ εἶναι ταγματάρχης ... (συν-
 ερχόμενος) τεταγμένον ὑπὸ τῆς εὐγνωμοσύνης !

Τ Ε Λ Ο Σ